

Giới thiệu Dương Roi Quỷ Tẩn (Đồng Nhân Tiên Tam)

Dương Roi Quỷ Tẩn (Đồng Nhân Tiên Tam) - Đang tiến hành - Ngọc Lan

Khi nàng sinh ra ở Khương quốc, Dương quốc đang tấn công nước nhà rút quân, khắp nơi hoa hướng dương nở rộ rực rỡ, báo hiệu thiên thần giáng thế. Cha mẹ nàng đặt tên nàng là Long Quỷ, tước hiệu đại công chúa, bảo hộ Khương quốc tai qua nạn khỏi.

Giới thiệu sơ qua về truyện ngôn tình cổ đại tình cảm này:

Khương quốc vốn là một nước nhỏ nhưng có nhiều tài nguyên hiếm có, từ lâu đã là miếng mồi ngon luôn bị các đế quốc xung quanh nhắm nhe. Năm đó Dương Quốc công khai tiến đánh Khương quốc, dân chúng lầm than, nhưng đột nhiên giữa trận chiến lại ngưng chiến cầu hòa, chỉ cần mỗi năm tiến cống là đủ. Khương quốc được bình an mười năm, hết sức mừng rỡ. Lúc đó hoa hướng dương khắp thành đua nở, báo hiệu thiên thần giáng trần, vừa hay hoàng hậu hạ sinh một công chúa, đặt là Long Quỷ.

Long Quỷ công chúa sớm có dung mạo xinh đẹp, mái tóc lam khác biệt với mọi người, và có một người anh trai là Long Dương thái tử cực kì yêu thương nàng. Long Dương luôn có mặt khi nàng cần, ở bên nàng khi nàng vui, dẫn nàng đi chơi, bảo vệ nàng, hứa sẽ che chở cho nàng mãi mãi.

Long Dương không chịu học kiếm thuật, chộc giận phụ hoàng, bị ông nhốt vào lãnh cung cho sám hối. Long Quỷ không chịu được bèn tìm cách trốn vào đưa thức ăn cho anh, anh từ đó hiểu ra học kiếm không phải chỉ để giết, mà còn để bảo vệ, bảo vệ Long Quỷ và vương quốc Khương.

Sinh nhật công chúa, Long Dương dẫn nàng xuống địa đạo dẫn ra một vườn hoa hướng dương muôn đời rực rỡ. Nàng nói rằng nàng nguyện là hướng dương nhìn về phía Long Dương mãi mãi, luôn vì anh mà cảm thấy ấm áp tâm hồn. Cũng ở khu vườn đó, Long Quỷ thu nhận tí nữ thân cận Dung Nhiên.

Mười năm rồi cũng qua, Dương quốc lại tiến đánh Khương quốc. Để nhờ được sự trợ giúp của Tề quốc, với điều kiện hoàng hậu - mẹ Long Quỷ phải hoàn thành bức Xã Tắc Đồ cho Tề quốc trong hai năm. Hoàng hậu vì quá lao lực mà chết, Khương quốc bại trận, lâm vào nguy nan.

Bạn đang đọc truyện *Dương Roi Quỷ Tẩn (Đồng Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Hai Nước Ngưng Chiến

“Đông —— đông —— đông ——” tiếng trống trận lần thứ ba vang lên, hai nước rốt cuộc bắt đầu một cuộc chiến tranh mới. Một vị quốc vương trèo đứng ở nơi cao nhất của chiếc chiến xa nhìn xuống, vừa xem cuộc chiến, vừa thưởng thức rượu ngon trong tay, không chút ý tứ chỉ huy chiến tranh nào, giống như là đang nhìn một cuộc ca múa.

Mà lúc này, đội quân của một phe đã không địch lại, cuộc chiến tranh này phần thắng chắc chắn thuộc về vị quân vương đang thưởng rượu rồi.

“Bệ hạ, quốc sư sai thần tới thông báo với ngài trận đánh này không thể đánh nữa.” Một người lính nhắc nhở.

“Hừ! Khương quốc nhỏ nhỏ chắc chắn ta sẽ chiếm được, sao có thể nói ta dừng tay?!” Vị quân chủ kia không khỏi hướng về phía tên lính kia quát, “Đừng có ngừng, tiếp tục! Tiếp tục!”

“Quốc sư nói nếu như không ngừng tay, bệ hạ sẽ phải gánh chịu tội họa khủng khiếp.” Người binh lính nàu vẫn như cũ cả gan can gián.

“Cô vương đánh trận nhiều năm như vậy trận, sao có thể để một quốc sư dọa sợ được, người trở về nói cho hần biết, chỉ nên dâng hoàng giúp cô vương tính toán toán chuyện thôn tính Vệ quốc thôi.” Quân vương khoát tay áo, ý bảo hần lui ra. Cũng không lâu sau, lại một tên lính vội vội vàng vàng chạy tới. “Bệ hạ —— bệ hạ ——” người này sắc mặt tái nhợt, giống như người mất hồn, “Ngài Tiểu hoàng tử..... Yếu..... Chết non rồi.”

“Cái gì?!” Quân vương sợ tới mức ly rượu cũng từ trong tay tuột xuống, đập vào chiếc xà ngang trên chiến xa chiến xa, vỡ nát báy.”Ngưng chiến! Ngưng chiến! Lui binh! Mau!” Vị quân vương lúc này nhất thời mất đi trấn tĩnh. Nhảy lên khỏi mã, hướng Dương Quốc chạy đi.

Khương Quốc mặc dù chỉ là một đất nước rất nhỏ, lại có vô số tài nguyên. Cho nên người dân ở đó cũng sinh hoạt rất hạnh phúc. Tất cả mọi thứ đều rất tốt đẹp, cho đến một năm kia, Dương Quốc chỉ huy tiến công Khương Quốc, vì muốn cướp lấy tài nguyên của Khương Quốc, bọn họ không tiếc bất cứ giá nào. Thật ra thì, rất nhiều nước láng giềng ở đây đều nhìn chằm chằm vào đất rừng Khương Quốc, mà Dương Quốc chỉ là một nước láng giềng mạnh nhất phát động chiến tranh đầu tiên mà thôi.

Vốn dĩ, chuyện Dương Quốc diệt Khương đã trở thành chuyện nhất định, nhưng không hiểu sao bọn họ đột nhiên chủ động mà đưa ra ý muốn hòa, chỉ cần chúng ta hàng năm tiến cống, bọn họ nguyện ý ngưng chiến mười năm. Đây đối với Khương Quốc mà nói thật có thể coi là chuyện may mắn lớn nhất rồi. Ông trời thật vô cùng chiều cố cái tiểu quốc này nha. Một ngày kia, hoa hướng dương trong nước đều nở, bách tính tất cả đều nói đây là dấu hiệu của thiên thần giáng thế.

Mà tiểu công chúa của đất nước lại ngay tại ngày đó được sinh ra, Khương vương thấy trong thành đột nhiên xuất hiện hiện tượng lạ này, cho rằng là Cát Tường hiển linh, cố ý thay tiểu nữ nhi đặt tên là “Long Quý”. Trừ phụ hoàng, mẫu hậu, Long Quý còn có một Vương huynh, gọi là “Long Dương”, hần ta so với nàng lớn hơn ba tuổi, là Khương Quốc thái tử.

Bạn đang đọc truyện *Dương Roi Quý Tân (Đồng Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Vui Đùa Trên Bậc Thang Dài

Hoàng cung là một nơi thật rất lớn, ở nơi nào cũng vậy trừ Vương huynh, mẫu hậu cùng phụ hoàng ra còn có rất nhiều rất nhiều người, bọn họ cũng đối với Long Quý cung cung kính kính. Nhưng là, không có một người chịu cùng chơi đùa với nàng. Chỉ có Vương huynh thường thường tới Quý Hi cung tìm nàng, ở đó cùng nhau chơi đùa.

Mỗi một lần, Vương huynh đều mang nàng đi chơi những trò chơi ngoài dự đoán của mọi người. Lần này, Vương huynh lại mang nàng đi tới trước đại điện, cái điện này là thường ngày dùng để vào triều, trước điện có bậc thật cao thật dài. Mỗi triều thần đều là từ nơi này đi đại điện, hiện tại đã làm triều, nơi này trống không, chỉ có mấy thị vệ ở trước điện tuần tra chung quanh.

“Vương huynh, nơi này không phải là đại điện phụ hoàng dùng để vào triều sao? Chúng ta tới đây làm gì?” Long Quý tò mò nhỏ nhỏ hỏi.

“Hi hi, một lát nữa muội sẽ biết.” Long Dương cố làm thần bí.

Một lát sau, một đôi thị vệ mang tới trên đó một hộp lớn nhìn giống bệ gỗ. Nhưng khác bệ gỗ ở chỗ, trong hộp có rất nhiều vải tơ, mà càng giống như là một cỗ kiệu dùng chở người.

“Tiểu Quý, muội ngồi vào đi a.” Vương huynh vừa nói vừa ôm Tiểu Quý đem vào cái hộp lớn, ngay sau đó mình cũng ngồi vào.

“Vương huynh, đây là.....” Long Quý cảm thấy khó hiểu.

Long Dương khoe miệng nâng lên mỉm cười, hướng thị vệ sau lưng làm một ám hiệu.

Thị vệ gật đầu một cái, đưa bọn họ đẩy lên tới bậc dài.

“A” cái đó hộp lớn từ bậc dài trượt xuống, Long Quý sợ hãi giật mình, vội vàng nhắm mắt lại, không dám nhìn nữa. Bên tai truyền tới một thanh âm dịu dàng, “Không phải sợ, nhìn chung quanh một chút a.”

Khi Long Quý từ từ mở mắt, lại phát hiện mình giống như là đang bay, bên tai truyền đến tiếng gió o o, trước mắt có thể thấy cả hoàng cung, thấy xe ngựa bên ngoài thành cung.

“Vương huynh, chúng ta là đang bay sao?”

“Ừ..... Xem như thế đi, hi hi, muội thích không?”

“Thích, cảm ơn Vương huynh.”

Trong lúc nhất thời, trong hoàng cung to như vậy, giống như chỉ còn lại Long Quý cùng Long Dương, còn có tiếng cười của bọn họ, mọi thứ chỉ như gió thoảng qua tai.

Sau lưng, thị vệ tuần tra đuổi theo hai vị Tiểu hoàng tử, công chúa, lớn tiếng gào thét, hần muốn nói hai người cẩn thận một chút .... Nhưng là thanh âm của hần đã bị tiếng cười đùa của hai người lấn át, như ẩn như hiện.

Cảnh vật trước mắt càng lúc càng lớn, dần dần, cái hộp lớn đã ngưng trượt, nhìn lại sau lưng, đám thị vệ cung nữ vẫn đang lao đảo chạy đến phía bên này, Long Quý cùng Vương huynh nhìn nhau cười một tiếng, đứng dậy muốn chạy, để cho bọn họ không bắt được. Nhưng là vừa mới nhấc chân, lại đâm vào một người lớn. Giương mắt nhìn, người đó chính là mẫu hậu.

“Nhi thần, bái kiến mẫu hậu.” Long Dương đã thông dong hướng mẫu hậu thỉnh an.

“Tiểu Quý..... Tiểu Quý thỉnh an mẫu hậu.” Long Quý lòng bàn tay nhất thời thấm ra mồ hôi lạnh.

Lúc này, thị vệ trên bậc dài đều đã xuống, quỳ rạp xuống trước mặt mẫu hậu.

“Thuộc hạ tham kiến hoàng hậu nương nương.”

“Được rồi, các người đều đứng lên đi, Dương nhi, Quý Nhi, các con đi theo ta.”

Vội vàng đứng dậy theo mẫu hậu đi về phía trước, Long Dương cầm tay Tiểu Quý, nhỏ giọng nói: “Đừng sợ, có Vương huynh ở đây.”

Được Vương huynh nắm tay của mình như vậy, Long Quý tay vốn đang cảm thấy lạnh như băng cũng tìm về một tia ấm áp.”Vâng” nàng gật đầu một cái, thực sự, Vương huynh chưa từng lừa gạt Tiểu Quý, bốn năm nay hẳn một mực bảo vệ mình.

Nhanh chóng, bọn họ đã đến một tòa đại điện khác gọi là Trường Đình.

“Dương nhi, đây là chủ ý của con sao?” Mẫu hậu ánh mắt đã hoàn toàn trút tên người con trai lớn.

“Vâng, mẫu hậu, đây là chủ ý của nhi thần, Tiểu Quý không liên quan, mẫu hậu muốn phạt, liền phạt một mình con là được.”

“Dương nhi, mẫu hậu có nói muốn phạt con sao?” Mẫu hậu sắc mặt cũng không giận dữ, “Con có biết, như vậy bao nhiêu nguy hiểm, nếu là thương tổn tới con cùng Quý Nhi, phụ hoàng các con nên làm sao bây giờ? Đều là ta vài năm nay quá cưng chiều các con, các con mới không biết trời cao đất rộng như vậy.”

“Mẫu hậu, cái này cũng không trách người, là nhi thần suy nghĩ chưa chu toàn.” Long Dương vội vàng hướng mẫu hậu giải thích.

“Ai, Quý Nhi, Dương nhi, các con còn quá nhỏ, thân là huyết mạch hoàng tộc, tương lai của các con sẽ gặp phải rất nhiều rất nhiều chuyện, các con phải đáp ứng ta, mọi sự lấy quốc gia làm trọng, không được hành sự lỗ nhăng như hôm nay mới được.”

“Dạ, mẫu hậu nói như vậy, nhi thần ghi nhớ.” Long Dương đáp.

“Tiểu Quý, hiểu.” Long Quý cũng vội đáp một tiếng

Bạn đang đọc truyện *Dương Roi Quý Tẫn (Đồng Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Sóng Gió Tập Kiếm

Gần đây Long Dương luôn lặng lẽ mang theo Tiểu Quý đi chơi, hơn nửa mỗi một lần đi nơi nào cũng rất bí mật. Bọn cung nữ, thị vệ đều ở trên hành lang gấp gấp gọi tên của hắn, nhưng hắn lại nói với Long Quý không cần để ý bọn họ. Thật ra thì Long Quý nhỏ nhỏ trong lòng hiểu rõ, Vương huynh là vì không đi học kiếm thuật, nhưng lại không biết lý do vì sao. Có một lần, Long Quý tò mò hỏi hắn tại sao không đi học kiếm thuật? Long Dương cười nói: “Tiểu Quý, muội còn nhỏ, những chuyện này muội vẫn chưa hiểu được đâu.”

Mưu kế của Long Dương lần nào cũng có thể thành công, cũng vì vậy sự phụ dạy kiếm thuật tức giận bỏ đi không ít. Ngay cả phụ hoàng cũng không có biện pháp bắt được hắn. Một ngày kia, trong cung đột nhiên xuất hiện một vị khách lạ mặc y phục trắng, mặc dù tóc trắng xoá, nhưng mà trên mặt lại không có một chút nếp nhăn, nếu không phải hắn có mái tóc điểm bạc trắng, căn bản không nhìn ra hắn tuổi đã già như vậy rồi. Người này vác trên lưng một thanh trường kiếm, không cần đoán cũng biết, vị này nhất định là sự phụ dạy kiếm thuật mới tới rồi.

Nghe bọn họ nói, người này tự xưng là Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Khách, hơn nửa tinh thông quẻ bói, hàng ngũ thuật, nguyện ý phụ tá thái tử tập kiếm, cũng giúp thái tử trở thành đệ nhất thiên hạ. Nhưng là không có ai biết hắn là người phương nào, chỉ thấy hắn một thân màu trắng, thật giống Tiên Ông trên trời.

Lần đầu tiên ở nơi này hành tung của Long Dương rốt cuộc cũng bị phát hiện, sự phụ kiếm thuật đó mang Long Dương đến tới cung điện của phụ hoàng, muốn phụ hoàng xử trí hắn. Long Quý cũng thật gấp vội vàng đi theo.

Xanh vàng rực rỡ trên đại điện, một người trung niên đang dạo bước, thấy Long Dương, vẻ mặt nhất thời trở nên càng thêm nghiêm túc.”Long Dương, con cũng đã biết, là thân là thái tử Khương quốc có trách nhiệm gì sao? Con xem con một chút đi, cũng chỉ biết vui đùa, đã từng có một chút tác phong của thái tử chưa?” Trong giọng nói làm cho người ta không phát hiện được bất kỳ hiềm oán nào, chẳng qua là cảm thấy trong lòng tràn đầy lạnh lẽo.

Nhưng mà Long Dương một chút cũng không có bị vị Khương vương này nói cho hoảng sợ, ngược lại, lễ thắng khí hùng mà nói: “Tại sao nhất định phải đánh giặc, Long Dương không thích đánh giặc, Long Dương căn bản là không có lỗi.”

“Người.....” Phụ hoàng giận đến nói không ra lời, một lát sau, lệnh cho người đem Vương huynh giam lại, không nhận lỗi sẽ không cho hắn ăn cơm.

Đứng ở ngoài cửa, Long Quý cả trái tim cũng đã nhảy đến loạn nhịp. Nghe Khương vương lời nói, vội vàng vọt vào cung điện, nắm chặt ống tay áo Vương huynh, quỳ trên mặt đất nói: “Phụ hoàng không nên tức giận, là Tiểu Quý kiên quyết lôi kéo Vương huynh đi chơi, không liên quan đến Vương huynh, cầu xin phụ hoàng trách phạt Tiểu Quý, tha Vương huynh.”

Phụ hoàng còn chưa kịp nói chuyện, Long Dương lại cướp lời nói: “Người nào làm người đó chịu, lỗi ở Long Dương, hãy phạt một mình Long Dương, tha cho Tiểu Quý.”

Khương vương xoay người sang chỗ khác, đối với thị vệ bên cạnh nói: “Mang công chúa hồi cung.” Dứt lời, rời khỏi đại điện. Long Quỳnh hốt mắt đã sớm tràn đầy nước mắt, nghe Khương vương ra lệnh nhất thời sợ tới mức khóc lên, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên thấy phụ hoàng phát hỏa lớn như vậy, trong lòng hết sức sợ. Trong tay vẫn như cũ thật chặt lôi kéo ống tay áo Vương huynh. Long Dương thấy muội muội khóc, vội vàng an ủi: “Đừng sợ, Tiểu Quỳnh, Vương huynh không có sao.” Long Dương giọng điệu cứng rắn nói xong, một người thị vệ liền đem tiểu công chúa từ Long Dương bên cạnh kéo ra.

Tiểu Quỳnh trở lại Quỳnh Hi cung của mình, khóc đến khản cả giọng. Mặc dù có cung nữ ở bên cạnh an ủi, tuy nhiên nó vẫn như cũ thấp giọng nức nở.

Mấy ngày kế tiếp, bên cạnh Long Quỳnh cũng không còn thấy thân ảnh của Long Dương nữa, Long Quỳnh đã từng đi tới nơi Long Dương bị nhốt, nhưng luôn bị thị vệ chặn ngoài cửa. Đã là ngày thứ ba, Long Dương còn ở nơi đó mà không thể đi vào, Long Quỳnh đã sớm lo lắng đến ăn ngủ không yên. Ngày đêm khuya đó, Long Quỳnh lặng lẽ từ cửa sau chạy vào nơi nhốt Long Dương, ở cửa cung điện thị vệ đã đã ra động tác ngủ gật, cả hoàng cung bị ánh trăng bao phủ chỉ còn lại những vì sao vẫn còn không biết một mối đóng ở tại trên bầu trời. Long Quỳnh nhẹ nhàng từng bước đi vào cung điện, nhỏ giọng gọi: “Vương huynh, Vương huynh, huynh đang ở đâu? Muội là Tiểu Quỳnh nha?”

“Tiểu Quỳnh, Vương huynh ở chỗ này.” Thanh âm Vương huynh lần nữa vang lên, tuy nhiên nó nghe lại vô cùng suy yếu, vô lực.

Long Quỳnh theo tiếng mà đến, phát hiện Long Dương lại nằm trên mặt đất. Vội vàng đỡ hân dậy, nhỏ giọng gọi: “Vương huynh, huynh tỉnh tỉnh, không cần hù dọa Tiểu Quỳnh nha!”

Long Dương sắc mặt của tái nhợt, một chút phản ứng cũng không có, toàn bộ ba ngày nay, bị giam ở trong phòng, một giọt nước cũng chưa được uống, hiện tại chẳng lẽ..... Nghĩ tới đây Long Quỳnh dùng hết hơi sức lớn nhất lay lay thân thể của hắn, gọi: “Vương huynh, huynh đừng rời khỏi Tiểu Quỳnh, huynh đi rồi, Tiểu Quỳnh phải làm sao nha?”

Không biết từ lúc nào Long Quỳnh lệ đã đã tuôn ra hốt mắt, nước mắt đã nhỏ xuống trên mặt Long Dương. Tựa hồ như cảm nhận được loại xúc cảm hơi ấm áp đó, Long Dương từ từ mở mắt, thấy dưới ánh trăng nước mắt trong suốt thấm ướt khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Long Quỳnh, trong lòng không khỏi dâng lên một hồi thương xót, vội vàng dùng ống tay áo thay Long Quỳnh lau đi nước mắt. “Tiểu Quỳnh, Vương huynh không phải đang ở đây sao? Đừng khóc, ta thích đáng về khi cười của muội hơn.”

Thấy Vương huynh tỉnh lại, Long Quỳnh lập tức nín khóc mỉm cười. Cũng nhớ tới chuyện mình nên làm. “Vương huynh, Long Quỳnh mang tới cho huynh đồ ăn.” Vội vàng lấy ra điểm tâm bánh ngọt trộm được từ Ngự Thiện Phòng.

Nhận lấy thức ăn, Long Dương ăn như hồ đói. Sau khi ăn xong, trên mặt đã hơi có một tia huyết sắc, dừng lại, nói: “Tiểu Quỳnh, Vương huynh đã nghĩ thông suốt, tập kiếm không chỉ có là để giết người, còn có thể là để cứu người, cũng có thể giúp ta bảo vệ người.” Long Quỳnh mặc dù còn chưa hiểu rõ, nhưng là vẫn như cũ gật đầu một cái, cảm thấy Vương huynh nói rất có đạo lý. Long Dương lại tiếp tục nói: “Tiểu Quỳnh, Vương huynh sẽ cả đời bảo vệ muội, không để cho muội chịu một chút tổn thương!”

Bạn đang đọc truyện *Dương Rời Quỳnh Tắt (Đồng Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Quỳnh Hải Bí Địa (Biển Hoa Hương Dương Bí Mật)

Hôm nay là sinh nhật Tiểu Quỳnh mười tuổi, nhưng mà giống như cũng không có người để ý đến chuyện này, gần đây phụ hoàng mỗi ngày đều đem mình nhốt ở trong thư phòng, mẫu hậu mỗi ngày đều mặt ủ mày chau, ngay cả Vương huynh cũng mỗi ngày cũng đều luyện kiếm đến đêm khuya. Giống như mọi người lập tức đều không để ý đến Tiểu Quỳnh rồi. Nhưng là hôm nay là sinh nhật Tiểu Quỳnh, Tiểu Quỳnh thật hy vọng có người có thể đến bên nàng, càng thêm hi vọng người kia chính là Vương huynh của mình.

Cũng không lâu sau thì có cung nữ vào báo lại “Thái tử điện hạ giá lâm”, Long Dương theo tiếng nói bước tới.

“Vương huynh, huynh rốt cuộc đã tới, Tiểu Quỳnh còn tưởng rằng huynh quên muội rồi đây.” Long Quỳnh vừa nói khoe mắt lại dần dần đọng đầy nước mắt.

“Tiểu Quỳnh ngốc, Vương huynh làm sao có thể quên sinh nhật của muội đây?” Vương huynh thay Tiểu Quỳnh lau khô nước mắt “Đi, lần này, Vương huynh sẽ tặng cho muội một sự bất ngờ.” Long Dương dứt lời liền kéo tay của nàng hướng góc đông bắc hoàng cung chạy đi.

Tiểu Quỳnh vội vàng chạy đi theo hắn, hỏi hắn: “Vương huynh, chúng ta sẽ đi đâu nha?”

Long Dương thần bí cười một tiếng, nói: “Đến muội sẽ biết.”

Rốt cuộc, bọn họ cũng đến một góc nhỏ của hoàng cung, nơi đó trống vắng, cái gì cũng không có. Chỉ có một lối đi nhỏ cùng những nơi khác không giống nhau, trên vách tường, có khắc hoa văn Cát Tường đặc trưng của Khương Quốc. Long Dương chuyển động một khối đá khảm ở trên bức tường hình thù kỳ quái này. Trên đất đột nhiên xuất hiện một mật đạo. Long Dương đi xuống trước, lại quay đầu lại hướng về phía Long Quỳnh kêu: “Tiểu Quỳnh, không phải sợ, mau xuống đây nha!” Vừa nói vừa duỗi tay cho nàng. Long Quỳnh rốt cuộc cố lấy dũng khí nắm lấy tay Vương huynh, cũng tiến vào mật đạo.

“Nơi này tối quá, Tiểu Quỷ nhìn cái gì cũng không thấy được. Vương huynh, huynh ở đâu?” Long Quỷ trong giọng đã bắt gặp mang theo một cỗ nước nỏ.

“Tiểu Quỷ, đừng sợ, Vương huynh đang ở bên cạnh muội, Vương huynh đã nói sẽ vĩnh viễn bảo vệ muội mà.” Truyền tới bên tai thanh âm của Vương huynh. Trong lời nói, Long Dương đã bật lên một cây đuốc.

Đường trong mật đạo giống như một mê cung lớn, con đường giằng khắp nơi, quanh co.

“Vương huynh, huynh làm sao có thể phát hiện ra nơi này?” Long Quỷ nhìn những đường đá này tinh vi cực kỳ kinh ngạc.

“Một ngày kia, khi ta đang trốn kiếm thuật sư phụ liền phát hiện ra, chẳng qua là đường đi nơi này rất phức tạp, chưa có đi thông trước ta không dám nói cho muội biết.” Long Dương đáp.

“Kia Vương huynh bây giờ đã tìm được đường ra?” Tiểu Quỷ lại hỏi.

“Ừ, muội đi theo ta.” Kéo tay Tiểu Quỷ, tiếp tục đi về phía trước. Mặc dù cái mê cung này rất phức tạp, nhưng đối với Long Dương mà nói đi lại quen việc dễ lắm. Trong khoảnh khắc, trước mắt bọn họ đã xuất hiện một đoạn thềm đá, trên thềm đá mờ hồ lộ ra một chút ánh sáng, chính là cửa ra. “Tiểu Quỷ, muội nhắm mắt lại trước, đợi một lát nữa khi nào ta cho phép muội mới được mở mắt, được không?” Long Dương thần thần bí bí đối với Long Quỷ nói.

“Ừ, Tiểu Quỷ biết, bất kể Vương huynh muốn Tiểu Quỷ làm cái gì, Tiểu Quỷ cũng sẽ đáp ứng.” Long Quỷ nghe lời nhắm hai mắt lại.

Vương huynh lôi kéo Long Quỷ đi lên mặt đất.

“Tốt lắm, Tiểu Quỷ mở mắt của muội ra.” Long Dương nói với nàng.

“Oa” Long Quỷ kinh ngạc kêu thành tiếng, trước mắt lại là một mảnh quỳ hải (biển hoa hướng dương – ta để nguyên vì nghe rất là hay), mà nàng cùng Vương huynh đều đang đứng trong một biển hoa hướng dương tràn ngập. Dưới ánh mặt trời quỳ hải đẹp đến cực kỳ, nhiều đóa hoa hướng dương nở rộ giống như từng mặt trời nhỏ tinh nghịch, hoạt bát và đáng yêu.

“Vương huynh, nơi này thật là đẹp.” Long Quỷ cao hứng vuốt nhẹ một đóa hoa hướng dương trước mắt.

“Tiểu Quỷ thích là tốt rồi, cái chỗ này coi như là ta tặng cho muội một món quà tặng thôi.” Long Dương cười đối với muội muội nói.

“Cảm ơn Vương huynh, Tiểu Quỷ thật thích nơi này, vậy..... Về sau Vương huynh có thể cùng Tiểu Quỷ đến đây không?” Ở trong lòng Tiểu Quỷ cái vấn đề này mới là quan trọng nhất.

Long Dương vốn là mỉm cười, do dự một chút, gật đầu một cái nói tiếng “Có thể”. Hắn nghe Long Quỷ hỏi lên như vậy, nụ cười trên mặt nhất thời biến mất.

Tiểu Quỷ cho là mình nói sai, vội vàng chuyển hướng đề tài. “Vương huynh, huynh nói hoa hướng dương vì sao phải luôn hướng đến mặt trời nhỉ?”

“Bởi vì mặt trời là hi vọng của hoa hướng dương, trong mắt hoa hướng dương vĩnh viễn chỉ có mặt trời.” Long Dương giải thích.

“Vương huynh, Long Quỷ muốn vĩnh viễn ở bên cạnh Vương huynh, bởi vì, trong mắt Long Quỷ vĩnh viễn chỉ có Vương huynh.” Giờ phút này Long Quỷ đã tự nhiên ngồi ở bên cạnh Vương huynh, tựa vào trên bả vai của hắn. “Vương huynh, Tiểu Quỷ cảm nhận được mùi vị của mặt trời, muội nghĩ, đây nhất định chính là hạnh phúc của hoa hướng dương rồi.”

Long Dương chỉ cười cười, không nói thêm gì nữa. Tin hot

Bạn đang đọc truyện *Dương Rơi Quỷ Tấn (Đồng Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thiếu Nữ Nhung Hiên

Ngày gần đây, Tiểu Quỷ phát hiện, trong cung thị vệ, cung nữ, hoàng huynh, phụ hoàng và mẫu hậu..... Mọi người tóc đều là màu đen, nhưng riêng Tiểu Quỷ tóc lại là màu lam. Mỗi một lần nàng đi ở bên trong hành lang, cung bậc đều dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng. Tiểu Quỷ thật sợ hãi, thường một mình chạy đến quỳ hải, bởi vì chỉ có ở nơi này, mới có thể né tránh ánh mắt của mọi người.

Một ngày kia, Tiểu Quỷ lại đi quỳ hải, hoa hướng dương đã lớn hơn nhiều rồi, cao đến mức có thể đem Tiểu Quỷ hoàn toàn che kín. Nàng đi đến nơi này để chạy trốn, cảm thụ thành từng cảnh hoa hướng dương khẽ vuốt qua mặt của nàng. Trời dần dần tối, nàng biết đã đến lúc mình nên trở về đến trong hoàng cung thôi.

Nàng hướng trung tâm của quỹ hải mà đi đến, cửa đi vào mật đạo là ở chỗ đó. Nhưng là, nàng bỗng nhiên nghe được tiếng khóc của cô gái, tựa hồ đang như là ở trong quỹ hải. Sau khi liên tục suy tư, nàng quyết định đi xem một cái.

Vạch ra con đường dày đặc hoa hướng dương, nàng thấy một vị thiếu nữ mặc quần áo màu tím nhạt đang nức nức nở nở khóc, tuổi nếu so với nàng thì lớn hơn mấy tuổi. Nàng lặng lẽ đi tới bên cạnh nàng, hỏi nàng: “Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Có người khi dễ tỷ sao?”

“Tại sao..... Tại sao sau khi bọn họ biết ta cùng bọn họ không giống nhau liền muốn..... Muốn đuổi ta đi? Ta cũng không làm sai cái gì nha!” Thiếu nữ thút thít nói.

“Không giống nhau? Tiểu Quỷ cũng cùng người thường không giống nhau, Tiểu Quỷ tóc là màu lam. Cho nên bọn họ cũng sẽ đuổi Tiểu Quỷ đi, đúng không?” Nàng tự lẩm bẩm.

“Sẽ không, tóc Tiểu Quỷ là xinh đẹp nhất, giống như nước vậy, hoàng huynh đã đáp ứng muốn cả đời bảo vệ muội, có ta ở đây, ai cũng sẽ không đuổi muội đi.” Sau lưng đột nhiên truyền đến thanh âm của hoàng huynh.

Nàng xoay người sang chỗ khác, kinh hô: “Hoàng huynh?! Sao huynh lại tới đây?”

“Cũng đã trễ thế này còn không có nhìn thấy muội, hoàng huynh tự nhiên thấy lo lắng cho muội thôi.” Hoàng huynh đáp: “Ta đoán muội nhất định ở chỗ này, quả nhiên không sai.”

“Đúng rồi hoàng huynh, vị tỷ tỷ này bị người đuổi ra khỏi nhà, chúng ta giúp nàng một chút được không?” Nàng nhớ tới chuyện mới vừa rồi. “Cô nương cô tên là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi?” Hoàng huynh hỏi.

“Ta..... Ta tên là Nhung Hiền, đã mười hai tuổi rồi.” Nhung Hiền đáp.

“Ta tên là Long Dương, nhà cô ở đâu? Không bằng chúng ta đưa cô về nhà, nói bọn họ chớ đuổi cô đi có được hay không?” Hoàng huynh cùng nàng thương lượng.

“Không cần, không cần đem ta đưa trở về, bọn họ nếu đã đuổi ta đi cũng sẽ không để cho ta vào nhà nữa đâu.” Nhung Hiền vội vàng nói, “Liền..... Để cho ta theo các vị, có được hay không?”

“Này.....” Hoàng huynh có vẻ không biết làm sao.

“Ta nhờ các người, chớ chấp ta.” Nhung Hiền cầu khẩn nói.

“Hoàng huynh, chúng ta liền lưu nàng ở trong cung chăm sóc muội, được không?” Nàng cũng vậy bắt đầu thay cô nương xin hân.

“.....” Vương huynh nghĩ một hồi lâu sau “Được rồi, nhưng cô nhất định không thể chạy loạn a, nhà của chúng ta, rất dễ lạc đường.”

“Dạ, Nhung Hiền hiểu, Nhung Hiền nhất định sẽ luôn ở bên Tiểu Quỷ, sẽ không chạy loạn.” Nhung Hiền trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn.

Bạn đang đọc truyện *Dương Roi Quỷ Tẫn (Đồng Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Cung Thần Hiền Viên

Mấy ngày gần đây, trong hoàng cung đột nhiên thiếu rất nhiều thị vệ, ngay cả thủ vệ bình thường ở đại điện cùng binh lính lân cận, nhìn vào cũng chỉ còn dư lại không tới một nửa. Trong ánh mắt của người nào cũng có vẻ hết sức khẩn trương, dường như sắp có cái đại sự gì xảy ra. Nhưng là mỗi khi nàng hỏi bọn họ sao lại khẩn trương như vậy thì lại không có một ai nói thật với ta.

Từ lần trước sau khi từ quỹ hải trở lại, hoàng huynh đã gần một tháng không có tới tìm nàng rồi. Hiện nay trong hoàng cung, kiếm thuật có thể so sánh với hoàng huynh của nàng đã chỉ còn lại phụ hoàng cùng vị kia kiếm thuật sư phụ kia, nhưng là hoàng huynh vẫn như cũ mỗi ngày càng không ngừng luyện kiếm.

Ngoài cửa sổ, gió nhẹ nước chảy, nàng chạy bộ ra khỏi Quỷ Hi cung, trong đầu vẫn còn ở không ngừng suy tư đang xảy ra chuyện gì, trong nháy mắt, lại đi tới vô đài thường ngày hoàng huynh múa kiếm, hoàng huynh chính lúc này là đang luyện kiếm một mình, hoàn toàn không có nhận thấy được nàng đến.

Sau lưng đột nhiên cảm thấy có người vỗ nhẹ nhẹ xuống vai nàng, xoay người sang chỗ khác, lại phát hiện người đó chính người dạy Hoàng huynh kiếm thuật.

“Công chúa, tại hạ ở đây có một thần khí muốn tặng cho người.” Đạo nhân kia đôi tay hợp lại, trong miệng lẩm nhẩm niệm những thứ gì, khi mở ra hai tay thì trên tay đã đã có một cánh cung toàn thân khảm tinh thạch màu lam, “Còn đây là cung thần từ Thượng Cổ truyền xuống, giá trị có thể so với cung Hậu Nghệ sử dụng lúc bắn mặt trời, tên là ‘Hiền Viên’”

“Nhưng là, ta sẽ không bán tên a, có nó thì ích lợi gì?” Nàng cảm thấy hết sức không hiểu.

“Thần khí chính là có linh tính, hôm nay, nó vừa nhận định người là chủ nhân, cho dù người không thông thuật bán tên, ngày sau cũng nhất định sẽ có ích.” Đạo nhân giải thích cho nàng.

“Nhưng là.....” Ta vốn định nói lời cự tuyệt, lại bị đạo nhân kia cắt đứt.

“Công chúa, tại hạ có việc gấp, cấp bách, cần tạm thời rời khỏi hoàng cung mấy ngày. Cung này cũng xin người thu nhận, làm phiền người thay ta hướng thái tử từ giả.” Dứt lời, đạo nhân kia dưới chân đã xuất phát hiện một thanh trường kiếm, chờ hân bay lên tận trời.

“Tiểu Quỷ?!” Truyền đến từ sau lưng thanh âm của hoàng huynh. Thì ra là, hắn đã mua hết một bộ kiếm pháp, chính hướng nàng đi tới.

“Tiểu Quỷ, trong tay ngươi cầm cái.....” Ánh mắt Hoàng huynh bị bộ cung này hấp dẫn.

“Đây là sư phụ của huynh vừa mới cho muội, ông ấy nói cung này tên là ‘Hiên Viên’. Đúng rồi, hắn còn nói muốn có việc tạm thời rời khỏi hoàng cung một khoảng thời gian, muốn ta giúp ông ấy hướng huynh nói từ giả.”

“Từ giả? Sư phụ sao lại đi vội vàng như vậy?” Hoàng huynh cảm thấy hết sức giật mình.

“Cụ thể như thế nào, Tiểu Quỷ cũng không biết. Hoàng huynh, huynh có thể hay không nói cho Tiểu Quỷ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao trong mắt mọi người đều tràn đầy khẩn trương?” Nàng vội vàng đem đề tài thay đổi đến chuyện nàng quan tâm.

“Này.....” Hoàng huynh mặt lộ vẻ khó xử, “Tiểu Quỷ, muội không cần phải lo lắng, hoàng huynh hiện tại mặc dù không thể bảo hộ toàn bộ tất cả con dân, nhưng trước hết có thể bảo vệ muội cùng mẫu hậu không bị thương tổn.”

“Hoàng huynh, huynh đang nói gì vậy? ‘bảo hộ toàn bộ tất cả con dân’? Chẳng lẽ, chúng ta muốn cùng người khác đánh nhau rồi sao?”

“Không có..... Không có, Tiểu Quỷ muội không được nghĩ lung tung, bất luận xảy ra cái gì, hoàng huynh đều muốn muội làm một tiểu công chúa một vui vẻ, chuyện này hoàng huynh sẽ gánh vác.” Hoàng huynh an ủi nàng nói, “Đúng rồi, hôm nay muội có một cây cung như vậy, bằng không hoàng huynh dạy muội bán tên như thế nào được không?”

“Hoàng huynh, muội..... Có thể không?”

“Không thử một cái làm sao biết? Tới đây hoàng huynh dạy muội a.” Hoàng huynh dứt lời kéo ta lên võ đài.

“Bán tên phải vô cùng chính xác, cầm cung như vậy.....” Dứt lời từ trên giá lấy xuống một cây cung, làm mẫu cho nàng xem.

Nàng cũng vậy y theo bộ dạng của hoàng huynh cầm lên thanh Hiên Viên cung kia, cung kia mặc dù bề ngoài nhìn có vẻ nặng, cầm lên lại hết sức nhẹ nhàng linh xảo.

“Ừ..... Nơi này, phải nắm ở đây.” Hoàng huynh để cung xuống, đi tới sau thân ta kéo tay của ta, đặt ở vị trí chính xác.

Sau đó, hoàng huynh lại từ trong giỏ tên rút ra một mũi tên tới đặt lên trên cung, dùng sức kéo, tên liền hướng một thân cây bay đi. Mũi tên cắm vào thân cây trên đó là mười chiếc lá được găm vào, mỗi chiếc lá đều bị ghim vào chính giữa.

“Hoàng huynh, không nghĩ tới huynh không chỉ vén vén kiếm pháp siêu quần, đến bán tên cũng tinh thông như thế!”

“Hi hi, Tiểu Quỷ quá khen, về sau Tiểu Quỷ nhất định sẽ so với hoàng huynh làm tốt hơn.” Dứt lời cũng đưa cho nàng một mũi tên.

Nàng giống như hoàng huynh đem tên đặt lên trên cung, cũng hướng phía cây kia bắn tới, tên đến nơi, chỉ có mấy miếng lá cây nhẹ nhàng lắc lư, một lát, lại khôi phục yên tĩnh, trên tên rồng tuếch.

Không biết luyện đã bao lâu, chân trời nổi lên thành từng mảnh rắng đỏ.

“Tiểu Quỷ, không cần phải gấp, luyện nhiều sẽ tốt.” Hoàng huynh ở bên cạnh an ủi nói, “Trời đã muộn, ta đưa muội trở về thôi.”

“Ừ” nàng gật đầu một cái, “Cám ơn hoàng huynh”

“Giữa chúng ta, không cần khách khí, đi thôi.” Hoàng huynh kéo nàng hướng Quỷ Hi cung đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Dương Rời Quỷ Tẫn (Đồng Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Mẫu Hậu Qua Đời

Quả nhiên, cũng không lâu sau đó, Dương Quốc lại một lần nữa vây đánh Khương quốc. Phụ hoàng dốc hết tất cả binh lực trong nước, toàn lực kháng địch. Trong mấy tháng trước, Khương quốc còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, chỉ có thể giăng co ở biên giới, nhưng không thể cầm cự lâu được vì binh lực đã sắp cạn kiệt rồi.

Một ngày kia, kẻ địch lại tới khiêu chiến. Lúc này, Khương quốc đã lâm vào tình trạng đạn tấn lương tuyệt, bên ngoài trước tình hình cường địch như vậy, phụ hoàng không thể làm gì khác hơn là viết thư xin Tề quốc trợ giúp. Tề vương vốn biết rõ Khương quốc luôn luôn nổi tiếng khắp thiên hạ thuật thêu thùa, dệt, nhuộm, mẫu hậu vừa vận vốn chính là đệ nhất cao thủ thêu thùa, nàng là tiểu thư của một phường thêu nhỏ, mỗi chiếc khăn thêu của nàng đều có giá trị vô cùng. Nhưng mẫu hậu từ khi gả vào hoàng cung liền phong châm thôi thêu, bức tranh thêu truyền lại đời sau rất ít, giá tiền càng thêm vượt xa châu bảo ngọc khí, cho nên lại muốn thỉnh cầu mẫu hậu dùng 2 thời gian năm thêu một bức Tề quốc sông núi Xã Tắc Đồ..... Trong hai năm này, bọn họ sẽ phái binh giúp chúng ta phòng ngự biên cảnh. Phụ vương vốn là không chịu đáp ứng, nhưng mẫu hậu lo lắng quốc sự, cầu xin phụ vương đáp ứng.

Ngoài thành, Tề quốc binh tướng đã tới đúng hẹn, dưới sự bảo vệ của bọn họ, Khương quốc được tạm thời an bình.

Mẫu hậu vì hoàn thành bức tranh thêu, tay chân làm việc cả đêm. Chỉ là bức tranh thêu lớn như vậy, căn bản không phải một mình có thể hoàn thành. Mẫu hậu liền đem mẫu thêu treo ở trên vách tường, âm thầm triệu tập nhưng cô gái dân gian khéo tay, hướng họ truyền thụ tài nghệ ở trong một căn phòng nhỏ, ngày đêm gấp gấp chế tạo. Nàng cũng như vậy lặng lẽ ở cửa học tập tay nghề này.

Nàng học vô cùng nghiêm túc, chưa đến mấy ngày tài nghệ thêu thùa đã vượt xa những người khác. Mẫu hậu thường thường nói cho nàng biết, khi thêu phải đặt vào từng đường kim tình cảm của mình, như vậy mới có thể đem chỗ thêu trên vật bức thêu chân chân thực thực.

Có lẽ là bởi vì tay chân ngày đêm không ngừng làm việc này, rất nhiều cô gái bị chọn vào cung cũng lần lượt bị bệnh. Rốt cuộc, ngay cả nàng cũng duy trì không nổi. Lần đầu tiên làm việc tay chân, nàng hôn mê bất tỉnh, bị người đưa trở về Quỳ Hi cung.

Đến khi nàng tỉnh lại, hoàng huynh đã ngồi ở cạnh giường nàng. Nàng vội vàng đứng dậy, định hành lễ với hắn, lại bị hắn mạnh mẽ đặt xuống giường. “Tiểu Quỳ, muội tại sao lại hồ nháo như vậy.” Hoàng huynh hết sức tức giận, “Muội còn nhỏ như vậy, tại sao có thể cả đêm tay chân làm việc đây? Chẳng lẽ muội cũng không vì thân thể của mình suy nghĩ một chút sao?”

“Hoàng huynh, huynh không cần phải tức giận, Tiểu Quỳ chỉ là muốn giúp mẫu hậu một chút, Tiểu Quỳ thêu rất khá, Tiểu Quỳ cho là Tiểu Quỳ có thể thêu nhiều một chút, như vậy mà có thể giúp quốc gia ta với đám bọn chúng.....” Nàng giải thích.

“Muội.....” Hoàng huynh trên mặt đã không còn tức giận, thay vào đó là một tia ưu thương, “Tiểu Quỳ, bảo vệ quốc gia là trách nhiệm của nam nhân chúng ta, nhưng bây giờ lại để cho muội cùng mẫu hậu tới gánh chịu. Ta không xứng với làm huynh trưởng của muội, không xứng với làm con trai của mẫu hậu.”

“Hoàng huynh, đây không phải là lỗi của huynh, huynh không cần phải tự trách, đều là Tiểu Quỳ không tốt, nói sai.....” Nàng an ủi hoàng huynh.

“Tiểu Quỳ.....” Lời nói của Hoàng huynh bị thanh âm của Nhung Hiền ở ngoài cửa cắt đứt.

“Công chúa, Nhung Hiền giúp người mang tới một bát súp! Ai, các người buông ta ra.” Nhung Hiền ở ngoài cửa kêu.

“Các người, mau để cho nàng đi vào.” Tiểu Quỳ vội vàng nói cho thị vệ ngoài cửa.

“Dạ, công chúa điện hạ.” Thị vệ lập tức để nàng đi vào.

“Di, thái tử điện hạ cũng tới bồi công chúa nha! Công chúa thật là hạnh phúc.” Nhung Hiền cười hi hi nói.

“Ta.....” Mặt của Hoàng huynh lập tức đỏ lên.

Đang lúc ấy thì, Hinh Nhi cung nữ trong cung hoàng huynh tới, nàng ở bên tai hoàng huynh nói điều gì đó, mặt của hoàng huynh lập tức mất đi huyết sắc.

“Tiểu Quỳ” hoàng huynh cố trấn định nói, “Ta có chút chuyện phải xử lý, đi trước.” Sau khi lưu lại những lời này liền vội vã rời đi.

Nàng phát giác có điều gì đó kỳ hoặc, liền lặng lẽ đi theo. Vòng qua sau hành lang, hoàng huynh lại đi vào phòng của mẫu hậu. Bên trong gian phòng truyền đến thanh âm của ngự y: “Thái tử, hoàng hậu vất vả lâu ngày thành bệnh, có thể..... Có thể sống không qua nổi tới nay rồi.”

Nàng sau khi nghe xong không kịp động tâm tình, chạy vội tới trước giường mẫu hậu “Mẫu hậu, mẫu hậu, Tiểu Quỳ không muốn người chết.” Nàng gào khóc.

“Tiểu Quỳ, mẫu hậu sẽ không chết, mẫu hậu muốn tiếp tục thêu hảo Giang Sơn Xã Tắc đồ, giúp phụ hoàng con cứu vớt Khương quốc.....” Mẫu hậu suy yếu nói.

“Mẫu hậu, không cần làm nữa, người phải nghỉ ngơi nhiều, Xã Tắc Đồ mấy ngày nữa làm cũng không muộn.” Hoàng huynh khuyên mẫu hậu.

“Không cần, ta muốn lập tức làm, các ngon so với ta còn rõ hơn, ta không còn sống được mấy ngày nữa..... Ta muốn giúp phụ hoàng con hoàn thành

Xã Tắc Đồ..... Ta muốn nhìn phụ hoàng các con khai hoàn trở về..... Ta muốn nhìn các con lớn lên..... Ta còn muốn tiếp tục làm rất nhiều chuyện, ta không muốn rời khỏi các con sớm như vậy.....” Mẫu hậu thanh âm càng ngày càng yếu.

“Mẫu hậu, người đừng nói nhiều nữa, Long Dương sẽ thay người cứu vớt Khương quốc, sẽ chăm sóc thật tốt Tiểu Quý, bảo vệ tốt phụ hoàng.....” Hoàng huynh đã khóc đến không thành tiếng”Mẫu hậu, nếu người phải đi, hãy an tâm rời đi, Long Dương sẽ thay người thủ hộ Khương quốc tốt.”

Ta từ nhỏ đến lớn đây là lần thứ nhất thấy hoàng huynh khóc, Tiểu Quý thật đau lòng, Tiểu Quý không biết nên nói những gì. Chỉ có thể nhìn mẫu hậu từ từ hai mắt nhắm lại, Tiểu Quý biết, mẫu hậu cũng không có rời khỏi bọn họ, bà vĩnh viễn ở trên trời, nhìn bọn họ lớn lên. Mẫu hậu, Tiểu Quý nhất định sẽ hảo hảo sống với phụ hoàng và hoàng huynh, làm một đứa bé ngoan.

Không lâu sau, Tề quốc biết được mẫu hậu bệnh qua đời, lập tức triệt binh. Phụ hoàng chiến bại mà về, lại nghe thấy mẫu hậu bệnh qua đời từ đó thân thể suy yếu, tinh thần không còn như trước.

Bạn đang đọc truyện *Dương Roi Quý Tẫn (Đồng Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Sơ Thí Thân Thủ

Tề quốc sau khi rút binh, Dương Quốc lập tức xâm nhập biên giới Khương quốc. Rốt cuộc, biên giới đưa tới chiến báo, phụ hoàng không địch lại, muốn hoàng huynh đi đến trợ giúp. Chiến báo vừa đưa đến sáng sớm, hoàng huynh sau khi nhận được lập tức lên đường, theo như năng biết thì hẳn đã một thân một mình, tiến về phía biên giới.

Nghe thân tín của phụ hoàng nói trên chiến trường, phụ hoàng bị kẻ địch đánh ngã ngựa, sinh mạng nguy nan sớm tới. Vừa ngay lúc đó, hoàng huynh đã tới, thấy vậy liền nhảy xuống ngựa, lấy kiếm nhọn chia xuống đất, tung người nhảy một cái đã đến bên cạnh phụ hoàng. Kiểm pháp nhiều chiêu chỉ hướng kẻ địch mà đánh, quét đường kiếm làm kẻ địch bị thương nhưng lại cũng không lấy đi tánh mạng người ta, chỉ là khiến không người nào còn lực tái chiến. Cứ như vậy, ngăn ở trước mặt phụ hoàng đem toàn bộ kẻ địch đánh ngã xuống, trong thời gian nhanh chóng để quân địch không kịp sức trở tay.

Chiến mã thấy chủ nhân đang đứng ở trong đám người vội vàng chạy tới, hôm nay là Dương Quốc nhị hoàng tử tự mình lãnh binh, muốn một trận công phá phòng trận Khương quốc, làm chủ Khương quốc. Nhưng lại không nghĩ tới giữa đường nhảy ra một thiếu niên vô cùng anh dũng như vậy. Lập tức hạ lệnh, nếu ai có thể giết chết thiếu niên này sẽ thưởng ngàn lượng hoàng kim, cũng thăng làm Nguyên soái. Địch binh đều mơ tưởng giành công đầu, rồi lợi sợ hãi kiếm thuật của hoàng huynh, trong khoảng thời gian ngắn không có một người dám lên trước ứng chiến.

Hoàng huynh thừa thời cơ này, đem phụ hoàng nâng lên lưng ngựa, lại phân phó mấy vị tướng quân Khương quốc bên cạnh hộ tống phụ hoàng từ trong lỗ hổng mới vừa đã thông phá vòng vây đi ra ngoài, hồi doanh chữa thương.

“Dương nhi, con phải cẩn thận, chỉ có giết chết thủ lĩnh của bọn họ, mới có thể giữ được Khương quốc.” Phụ hoàng suy yếu nói.

“Phụ hoàng, hài nhi hiểu, hài nhi nhất định sẽ làm được.” Hoàng huynh kiên định đối với phụ hoàng nói.

Phụ hoàng gật đầu một cái, ngất đi.

Hoàng huynh hưng hăng võ chiến mã một cái, chiến mã kia bị đau phi như bay ra ngoài, trong đám người đó nhưng lại không có ai dám ngăn cản. Một vị tướng lãnh địch quốc vội vàng bắn ra một mũi tên, muốn đem hần bắn chết, lại bị hoàng huynh một kiếm ngăn trở, đem mũi tên kia chẻ làm hai đoạn.

Hoàng huynh thấy vị thủ lĩnh chính của địch quốc kia ở ngay giữa đám người, tức thì hướng hần mà đánh tới. Nhị hoàng tử thấy tình thế không tốt lập tức phái kỵ binh tiến lên ngăn trở, hoàng huynh đem một kỵ binh đánh ngã ngựa, phi thân nhảy lên chiến mã, hướng chỗ nhị hoàng tử phi đến.

Hoàng huynh định rằng lập tức đánh tới bên cạnh nhị hoàng tử, lại bị cái vị tướng sĩ mới vừa bắn tên kia chặn lại đường đi. Người nọ vung lên trường kiếm, đâm về phía ngực hoàng huynh, hoàng huynh nghiêng người tránh. Hoàng huynh vốn không muốn cùng người này dây dưa, chỉ muốn tốc chiến tốc thắng. Nhưng người này lại không muốn buông tha, đâm một kiếm lại một kiếm, hoàng huynh đành phải rút kiếm cùng hần đánh nhau.

Người này kiếm pháp vừa nhanh vừa mạnh, nhưng hoàng huynh lại có thể khéo léo tránh được, hướng tới hần đánh trả một kiếm. Trong lúc này, nhị hoàng tử bắt đầu lạng lẽ rút lui. Hoàng huynh biết, một khi để hần trở về, sẽ có nhiều binh tới tấn công thành trì nước ta hơn, Khương quốc đã vô lực tái chiến, trận chiến này cần phải đem kết thúc.

Đang suy nghĩ thất thần, người kia lấy kiếm định đâm vào cổ hoàng huynh. Đúng vào lúc này, một tên thuộc hạ thể nhưng lại hướng tới hần đâm một kiếm, người nọ lập tức té xuống ngựa.

Thì ra là, tất cả binh sĩ Dương Quốc đều tranh cường háo thắng, mình không thể đầu lĩnh công, cũng không thể để cho người khác có được. Thoát khỏi một kẻ địch này, hoàng huynh trong khoảnh khắc liền vượt lên chỗ nhị hoàng tử, một kiếm giết chết. Vốn là thủ lĩnh rút lui đã khiến cho lòng quân đại loạn, hiện tại thủ lĩnh chết trận, đại quân trở thành tan rã, mỗi người tự chạy.

Cứ như vậy, hoàng huynh cùng phụ hoàng khai hoàn mà về, Khương quốc lại một lần tìm được đường sống trong chỗ chết. Theo quân trở về còn có

người cùng hoàng huynh so tài kiếm thuật, hẳn gọi Hạo Diễm.

Bạn đang đọc truyện *Dương Rơi Quỳ Tẫn (Đồng Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Váy Quần Tụ Lưu Tiên

Kể từ sau chiến thắng, hoàng huynh cũng đã bớt bận rộn đi nhiều, cho nên hẳn thường thường cùng với nàng đi quỳ hải chơi, Nhưng Hiên cũng đi theo cùng chúng ta. Nàng biết rất nhiều chuyện thần quái, có một lần, nàng nói cho chúng ta biết: “Dân gian lưu truyền một câu chuyện cũ như vậy, đã từng có một tiên nữ đến Khương quốc chúng ta, nàng am hiểu y đạo, bắt luận nhiều bệnh khó trị thể nào, nàng đều có thể dễ dàng chữa khỏi. Nhưng loại y thuật thần kỳ này nàng chỉ truyền cho một cô bé, cũng chỉ cho phép cô bé đó truyền cho một người, không thể khiến thiên hạ đều biết. Không lâu về sau, vị tiên nữ này Bạch Nhật Phi Thăng (bay lên trời), mọi người vội vàng kéo lại chéo quần nàng. Bên trên người nàng quần áo đều để lại nếp uốn, nhưng những nếp uốn không những không có hư hại kiện váy áo này, ngược lại làm nó càng thêm xinh đẹp. Đã có người đem cái y phục này về xuống cùng sử dụng xác tiên điệp làm ra, cũng lấy cho nó cái tên gọi ‘Váy Quần tụ lưu tiên’ cái y phục này từ đó liền lưu truyền trong dân gian.”

“Váy Quần tụ lưu tiên.....” Nàng lẩm bẩm nói, “Hoàng huynh, huynh nghe qua chưa?”

Hoàng huynh gật đầu một cái, nói: “Thì ra là vậy, ta cũng từng nghe bọn thị nữ trong cung nói qua, nhưng cũng không có ai từng chân chính gặp qua.”

“Tiểu Quỳ cũng rất muốn phải có một món quần áo như vậy, đáng tiếc đây chỉ là một truyền thuyết.” Nàng nói, “Chỉ là, hiện tại có hoàng huynh bồi ở bên cạnh Tiểu Quỳ, Tiểu Quỳ đã rất thỏa mãn.”

“Không riêng công chúa muốn, thế gian có rất nhiều người đều ở đây tìm kiếm kiện váy áo này, mà ta biết, chỉ có người hữu duyên mới có thể tìm được nó.” Nhưng Hiên bổ sung.

Hôm nay, chuyện này đã qua một năm, cơ hồ tất cả mọi người đều muốn quên nó rồi. Nhưng vào lúc này, hoàng huynh đi tới Quỳ Hi cung của nàng, cũng tặng cho nàng một hộp gỗ. Cái hộp gỗ này khắc rất nhiều quỳ hoa, hết sức tinh mỹ.

“Đây là cái gì?” Nàng tò mò hỏi.

“Muội mở ra xem, vừa nhìn chẳng phải sẽ biết.” Hoàng huynh thần bí nói.

Nàng nhẹ nhàng mở nắp hộp, bên trong lại là một bộ quần áo màu lam, trên làn váy mang theo một chút nếp uốn, tay áo mặc dù rộng lại bồng bềnh phiêu dật. “Váy Quần tụ lưu tiên!” Nàng kinh hô.

“Ừ, thích không?” Hoàng huynh hỏi.

“Cám ơn hoàng huynh, Tiểu Quỳ phải đi thay ngay ” nàng cười cười, liền vội vàng vàng chạy vào sau bình phong.

“Không nghĩ tới thái tử nhanh như vậy có thể tìm được Váy Quần tụ lưu tiên trong truyền thuyết” ở ngoài bình phong, Nhưng Hiên tán dương.

Sau nửa nén hương, nàng đã đem Váy Quần tụ lưu tiên này thay xong. Đến ta đi tới trước mặt hoàng huynh thì hẳn lại trong khoảng thời gian ngắn nói không nên lời.

Ta vội vàng hỏi: “Hoàng huynh, huynh làm sao vậy? Là Tiểu Quỳ mặc không đẹp phải không?”

“Ta thấy thái tử là cảm thấy công chúa quá đẹp, cho nên mới ngây người thôi.” Nhưng Hiên cướp lời nói.

Hoàng huynh trên mặt nhất thời xuất hiện hai mảnh đỏ ửng, vội vàng chuyển hướng đề tài, “Không nghĩ tới Tiểu Quỳ đã là một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều. Nhưng mà, trên người còn thiếu hai kiện đồ trang sức, không bằng.....” Hoàng huynh đột nhiên giảm thấp xuống giọng nói: “Ta dẫn muội ra khỏi cung đi xem phố phường bên ngoài cung một lần.”

“Tốt quá!” Ta hoan hô nói, “Nhưng mà cửa cung đề phòng sâm nghiêm, chúng ta sao có thể đi ra ngoài đây?”

“Xuất cung không nhất định phải từ cửa cung đi ra ngoài nha.” Hoàng huynh cười nói.

“Vậy muốn từ nơi nào đi ra ngoài?” Nàng bị hắn làm cho không hiểu gì hết.

“Quỳ hải” thanh âm của hoàng huynh đã chỉ nhỏ đủ để ba người chúng ta có thể nghe được.

“Không thể” Nhưng Hiên đột nhiên kêu lên.

“Tại sao không thể?” Hoàng huynh hỏi.

“Bởi vì.....” Nhung Hiền ấp úng đáp “Bởi vì ta không muốn đi.”

“Người không phải là thường cùng ta nói chuyện bên ngoài cung sao? Tại sao không đi đây?”

“Tiểu Quý, nếu Nhung Hiền không muốn đi, vậy chúng ta cũng không cần cưỡng cầu nàng.” Hoàng huynh đứng dậy thay nàng giải vây, “Nhung Hiền, như vậy người giúp chúng ta che giấu, chúng ta sẽ trở lại thật nhanh.” “Thái tử yên tâm, Nhung Hiền nhất định sẽ không để cho người trong cung phát giác.” Nhung Hiền lên tiếng.

Cứ như vậy, nàng cùng hoàng huynh rất nhanh liền chạy trốn ra tới bên ngoài cung thành công. Bên ngoài cung thật cùng trong hoàng cung khác nhau rất lớn, trên đường phố bày rất nhiều nhiều loại đồ, mặc dù đều là mấy dụng cụ ngày nay thường dùng, lại cùng trong cung khác nhau rất lớn.

“Hoàng huynh.....” Lời của nàng còn chưa có kịp nói hết, hoàng huynh lập tức cắt đứt.

“Tiểu Quý, nơi này là đất phổ phồn, muội phải chú ý gọi ta là ‘ca ca’” hoàng huynh ở bên tai ta nhỏ giọng nói.

“Dạ, ca ca, Tiểu Quý hiểu.” Nàng đáp.

“Bọn họ đang làm gì nha?” Nàng tò mò hỏi nói.

“Bọn họ đang bán đồ, sẽ dùng cái này gọi là ‘đao tẹ’ gì đó để bọn họ trao đổi.” Nói xong, hoàng huynh lấy ra một thứ đồ quả giống như dao găm cho nàng xem.

“Thì ra, ở chỗ này có nhiều quy củ như vậy nha.” Nàng gật đầu một cái.

Vừa nhắc mắt, nàng liền thấy một cửa hàng tạp hóa, trong đó có một thứ màu lam hết sức làm người khác chú ý, nàng không tự chủ được đi lên phía trước, đem nó cầm lên.

“Cô nương thật là hảo nhân lực, cái Minh Nguyệt đang* này là sử dụng tinh thạch thượng hạng chế thành, trong suốt, rất thích hợp với cô nha.” Trong cửa hàng một vị đại thúc cười híp mắt nói với nàng.

*Đang: Ngọc đeo tai (khuyên tai ngọc)

“Tiểu Quý, muội thích không?” Hoàng huynh hỏi.

“Cái này..... Rất rất khác biệt.” Nàng lẩm bẩm nói.

“Tiểu cô nương cô thật là có mắt nhìn, cái này là phái ta người đặc biệt chế tạo, thế gian chỉ này một quả, cho nên cái giá tiền này.....” Đại thúc giống như còn đang muốn nói cái gì đó, nhưng lại bị một vị thiếu nữ áo đỏ chặn lại: “Cái này, ta muốn rồi, người không phải cần phải nhiều lời, những thứ này đủ rồi chứ.” Nói xong, từ trong tay áo lấy ra mười mấy miếng đao tẹ đặt lên bàn.

“Khách quan ngài thật hào phóng, tiểu nhân cũng không khách khí.” Mặt của đại thúc cười thành một đóa hoa, “Ta chúc ngài Đại phú đại quý, tài nguyên xung túc tiến vào.” Vừa nói vừa đem Minh Nguyệt đang cất vào trong hộp.

“Đợi chút” hoàng huynh đề tay của hắn xuống, tức thì từ trong tay áo móc ra một khối ngọc bội, đặt lên bàn, “Minh Nguyệt đang này vốn là Tiểu Quý nhìn thấy trước, không thể bán cho người khác.” Thuận tay lấy hộp ra.

Cô gái áo đỏ kia lập tức tức giận, nói: “Bất luận người là đồng ý cũng tốt, không đồng ý cũng được, Minh Nguyệt này ta đã định là của ta rồi.” Vừa nói tay phải đã đem trường tiên bên hông rút ra.

Hoàng huynh khuyên nàng nói: “Người đánh không lại ta, vẫn là đem Minh Nguyệt đang này đang nhường cho ta thôi.”

“Hi hi, trường tiên của bản cô nương vừa ra, trên đời vô địch, người không phải là đánh không lại liền muốn trốn đúng không.” Vị cô nương kia dương dương đắc ý nói.

Hoàng huynh lúc này cũng đã bị nàng chọc giận, năm ngón tay dần dần nắm thành quyền trượng. “Ta niệm tình người là nữ nhân mà nương tay, không muốn cùng người tranh, sao người có thể cật mạnh như thế.”

Nàng hiểu hoàng huynh muốn cùng vị kia động thủ, vội vàng kéo hắn lại nói: “Ca ca, này Minh Nguyệt đang sẽ để cho vị tỷ tỷ này đi, chúng ta lại đi mua cái khác là được rồi.”

“Tiểu Quý, ca ca đã đáp ứng sẽ vĩnh viễn bảo vệ muội, sao có thể để cho muội bị người khác bắt nạt đây?” Hoàng huynh đối với nàng nhẹ nói.

Vừa mới dứt lời, cô gái kia cứ thế vung trường tiên, thẳng đến cái hộp trong tay hoàng huynh. Hoàng huynh đem cái hộp kia ném lên trên, trường tiên kia nhất thời thất bại, mà cái hộp kia lại trở lại trên tay hoàng huynh. Cô gái hết sức tức giận. Lại vung lên, đánh tới mặt hoàng huynh. Hoàng huynh hơi nghiêng về phía sau, thuận thế đem cái hộp kia quăng vào trong tay ta, cười nói: “Cướp đoạt không được liền muốn đã thương người sao?”

Cô gái im lặng không lên tiếng, trường tiên thu hồi chuyển xuống tấn công phía chân hoàng huynh. Lúc này, cũng có rất nhiều người tới vây xem. Hoàng

huynh sợ dân chúng nhận ra thân phận của mình, lập tức tung người nhảy một cái, đi vòng qua phía sau nữ tử kia điểm trụ huyết đạo của nàng, kéo nàng nhảy ra khỏi đám người, Hướng Quý hải chạy đến, quay đầu hướng phía cô gái kia hô: “Huyết đạo của ngươi thời gian chừng nửa nén hương sẽ tự giải, hôm nay đa tạ ngươi đem Minh Nguyệt đang này nhường cho ta nha.” Tin hot

Bạn đang đọc truyện *Dương Rơi Quỳ Tẫn (Đông Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Quận Chúa Vệ Quốc

Cũng không lâu sau, hoàng huynh lại tới gặp ta rồi. Cũng như bình thường không có gì khác biệt, một ngày kia, phía sau hẳn nhiều hơn một vị nữ tử áo đỏ. Nếu như ta nhớ không lầm, vị cô nương kia chính là cái vị mấy ngày trước đây chúng ta ở trong chợ đụng phải.

“Tiểu Quý, hôm nay ta giới thiệu cho muội một vị khách.” Hoàng huynh vừa nói vừa đem vị nữ tử kia đẩy lên tiến đến, “Nàng gọi Trang Tịch, là Quận chúa Vệ Quốc.”

“Dạ, bái kiến Trang Tịch tỷ tỷ.” Ta hướng nàng hành một lễ cung đình.

“Thì ra là người chính là Long Quý công chúa, đã lâu không gặp, đã lâu không gặp a.” Nàng tức giận đáp một câu, “Đương, chúng ta có thể đi đi.” Tâm mắt của nàng đã hoàn toàn rơi vào trên người hoàng huynh.

“Trang Tịch, Tiểu Quý là công chúa, mà người chỉ là Quận chúa mà thôi, tại sao có thể vô lễ như thế.” Hoàng huynh trong lời nói có hơi tức giận.

“Không quan trọng, ta không quan tâm những thứ này.” Ta vội vàng khuyên hoàng huynh.

“Hừ, ta còn chưa xuống dốc đến nông nỗi để cho người nói giúp.” Trang Tịch liếc ta một cái, nói, “Đương, người phải làm rõ ràng, ai là chủ, ai là khách, hướng chi ta là Quận chúa Vệ Quốc, lần này tới đây trong người có ước hẹn hòa thân, người không phải sẽ để ta còn chưa có qua cửa đã phải chịu ủy khuất chứ?”

“Trang Tịch, người không phải muốn hồ nháo là có thể.” Hoàng huynh đã bị khơi dậy lửa giận.

“Đương, người chẳng lẽ muốn lấy muội muội người làm vợ sao, đối với nàng nuông chiều như vậy.” Trang Tịch đầy mặt ghen tức nói.

“Chuyện của ta, còn không cần người phải quản!” Hoàng huynh đã không thể nhịn được nữa.

“Ngươi.....” Trang Tịch giận đùng đùng trợn mắt nhìn ta một cái, chạy ra ngoài.

Vừa gặp lúc này, Nhung Hiền đi vào, nói với ta: “Công chúa, người có thấy không? Cô gái mới vừa kia thật hung dữ, rõ ràng đụng ngã nô tì còn trách nô tì không có mắt.....” Nhung Hiền muốn nói lại thôi, chợt nói sang chuyện khác, nói: “Công chúa, mặt của người sao lại hồng như vậy, là bởi vì trong phòng quá nóng sao?”

“Tiểu Quý..... Mới vừa thất lễ.” Hoàng huynh ập a ập ứng nói, “Mời, bỏ qua cho.....”

“Vừa đúng Nhung Hiền trở lại, người phải hảo hảo bồi công chúa nhé.” Hoàng huynh lại biến trở về dáng vẻ ôn tồn nho nhã như Liễu Nguyên, “Ta còn phải đi đuổi theo kéo Trang Tịch trở lại, cũng không thể bồi muội, vốn là ta nghĩ đến mọi người sẽ gặp mặt vui vẻ.....”

“Không sao, hoàng huynh người mau đi đi, Tiểu Quý hiểu.” Ta nói.

Hoàng huynh gật đầu một cái, rời khỏi Quý Hi cung của ta.

Hôm nay trên trời hạ xuống bão tuyết, cả hoàng cung cũng chìm trong màu trắng của tuyết, có vẻ yên tĩnh dị thường.

“Công chúa, khó được ngày tuyết như hôm nay, không bằng chúng ta cùng đi ra ngoài một chút đi, người đã thật lâu không có cười rồi.” Nhung Hiền đề nghị.

“Được rồi.” Ta ứng tiếng nói, “Không nghĩ tới thời gian trôi qua nhanh như vậy, trong nháy mắt đã là trời đông giá rét rồi.”

Bước chậm rãi trong một thế giới trắng茫茫 mịt mịt như vậy, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái, giống như một con chim nhỏ ở trên trời tự do bay lượn. Chợt, trong ngực hoa viên truyền đến từng tiếng du dương tiếng sáo, tiếng sáo này giống như đã từng quen biết rồi lại cảm thấy rất phiêu đảng, rất xa xôi. Theo tiếng sáo, ta đi tới Ngự Hoa Viên. Trong tuyết trắng mịt mịt, có hai thân ảnh, ta nhận ra được, một người là hoàng huynh, một người khác chính là Trang Tịch tỷ tỷ.

“Đương, chàng không chỉ có văn vẻ kiếm pháp hạng nhất, còn tinh thông nhạc lý nha.” Trong ánh mắt của Trang Tịch tràn đầy dịu dàng.

Tiếng sáo bỗng ngừng, hoàng huynh cũng không có đáp lời của Trang Tịch tỷ tỷ, mà là đưa ánh mắt hướng tới ta ở nơi này, “Tiểu Quỷ!” Ánh mắt của hoàng huynh nhất thời lại sáng rỡ như trước.

“Hoàng huynh.....” Ta thuận miệng lên tiếng, sau lưng hoàng huynh, trong ánh mắt của Trang Tịch tỷ tỷ lập tức tràn đầy tức giận.”

Trang Tịch, có thể giúp ta đem cây sáo cất đi không?” Hoàng huynh thuận tay đem cây sáo đưa cho Trang Tịch.

Trang Tịch nhận lấy cây sáo, xoay người đi ra khỏi Ngự Hoa Viên.

“Tiểu Quỷ, Nhung Hiền, đã lâu không gặp.” Hoàng huynh hướng tới ta chào hỏi.

“Đúng vậy a, không biết hoàng huynh ngày gần đây tốt không?” Ta hỏi.

“Chiến tranh dừng lại, Quốc Thái Dân An, ta như thế nào lại không tốt đây?” Hoàng huynh trong mắt lóe ra một tia u buồn.

“Hoàng huynh, huynh nhất định có chuyện gì gạt muội, có phải hay không huynh cùng Trang Tịch tỷ tỷ lại cãi nhau?”

“Thật ra thì, bất luận như thế nào, chỉ cần con dân nước ta, người bên cạnh của ta hạnh phúc, cho dù là muốn ta hi sinh tính mạng ta cũng không chối từ.”

Hoàng huynh nói xong, Trang Tịch vừa về tới bên cạnh hoàng huynh, đem hoàng huynh kéo vào nơi đình viện nghỉ mát.

“Đương, chẳng lẽ trong lòng của chàng chỉ có Long Quỷ sao? Ta đây? Lại coi như là cái gì?” Nơi xa truyền đến thanh âm của Trang Tịch.

“Trang Tịch, nàng không nên hồ nháo, Tiểu Quỷ là muội muội của ta, muội muội duy nhất của ta, chẳng lẽ ta đối nàng tốt cũng không thể được sao?” Hoàng huynh bình tĩnh nói.

“Chàng không cần phải đem ta thành đồ ngọc.” Thanh âm Trang Tịch lập tức trở nên lớn, “Mấy ngày nay, ta vẫn bồi ở tại bên cạnh chàng, chàng lúc nào cũng đối với ta hờ hững, mấy ngày không nói một câu nói, nhưng Long Quỷ vừa xuất hiện, chàng liền mở miệng, nàng đứng ở xa như vậy, ta còn không nhìn thấy, chàng lập tức thấy được, thái tử Khương quốc nhân lực thật là tốt nha!”

“Trang Tịch, nàng không phải muốn cố tình gây sự!” Hoàng huynh thanh âm rất thấp xuống.

“Hừ, ta cố tình gây sự, vậy ta hỏi chàng, tại sao chàng luôn viết trên giấy cái chữ “Quỷ” đó?” “Ngươi.....” Hoàng huynh bị tức đến nói không ra lời, “Tốt lắm, ta hiện tại không muốn thấy mặt ngươi, không muốn nghe thấy tiếng ngươi, ngươi bây giờ có thể đi, trở lại Vệ Quốc của ngươi.”

“Đương..... Chàng thế nhưng đuổi ta đi! Chàng nhất định sẽ hối hận, ta không có được thứ gì, Long Quỷ cũng đừng mong có được!” Sau khi bỏ lại những lời này, Trang Tịch giận dỗi rồi rời khỏi Ngự Hoa Viên.

“Hoàng huynh.....” Ta lẩm bẩm nói.

Xem ra sự tồn tại của ta sẽ chỉ làm khoảng cách của hoàng huynh cùng Trang Tịch càng lúc càng lớn, ta sau này hiếm khi thấy hoàng huynh vui vẻ. Ta đập lên tuyết trắng mờ mờ về nhà, không biết đi bao lâu rồi, ta đã trở lại Quỷ Hi cung của mình. Hoặc giả nơi đây mới là nơi ta nên ở.

Sau lần đó, Nhung Hiền cũng không biết tại sao lặng lẽ xa cách ta, trong Quỷ Hi cung to như vậy còn sót lại có một mình ta.

Vài ngày sau, Trang Tịch chợt đi tới chỗ này của ta.

“Long Quỷ muội muội, đã lâu không gặp, hôm nay tỷ tỷ có ý chuẩn bị trà bánh muốn cùng muội muội ngươi thưởng thức.” Trang Tịch dịu dàng nói.

“Đa tạ tỷ tỷ.” Ta thuận miệng nói, trong lòng lại thầm nghĩ: Trang Tịch tỷ tỷ rốt cuộc không ghét ta, như vậy nàng cùng hoàng huynh cũng nhất định hòa hảo đi, như vậy thật tốt. Nhưng là trong lòng ta vì sao lại cảm thấy khổ sở như vậy?

“Đi, nơi này chỉ một mình muội nha?” Trang Tịch tỷ tỷ có vẻ như thật kinh ngạc.

“Ừ, các cung nữ đều xin nghỉ về nhà.” Ta bình bình đạm đạm nói.

“Hi hi, không sao, tốt lắm, tới nếm thử một chút đặc sản trà của Vệ Quốc chúng ta đi.” Trang Tịch tỷ tỷ đưa tới một ly trà xanh.

“Tốt” ta nhận lấy ly trà, uống một hớp nhỏ, “Trà này.....” Lời của ta còn chưa nói hết nhất thời cảm thấy hoa mắt đầu choáng váng, một chút hơi sức đề nói cũng không có, chỉ có lỗ tai còn có thể loáng thoáng nghe được một chút thanh âm.

“Tiểu Quỷ!” Bên cạnh truyền đến tiếng kêu của hoàng huynh, “Ngươi làm gì nàng vậy?”

“Hi hi, không có gì, nàng chỉ là trúng ‘Kiến Huyết Phong Hầu’ của ta mà thôi.”

“Kiến Huyết Phong Hầu?! Chính là thứ độc được làm cho người ta ngay lập tức bỏ mạng kia?” Hoàng huynh kinh hô.

“Thái tử quả nhiên là hiểu nhiều biết rộng, chỉ là ngươi không phải lo lắng, ta chỉ đem một chút xíu chất độc kia trộn vào trong trà, vốn là muốn hai ba

ngày sau mới có thể thấy hiệu quả. Không nghĩ tới muội muội người thân thể kém như vậy, mới vừa uống một chút đã gục xuống. Hơn nữa độc này không có thuốc giải, sau khi trúng độc phải chết là điều không thể nghi ngờ.”

“Người..... Người vì sao ác độc như thế?!”

“Người quên sao? Lần đó, ta đã nói với người ‘ người nhất định sẽ hối hận, thứ ta không có được, Long Quỷ cũng đừng nghĩ có được! ’”

“Nhưng những chuyện này đều là ân oán của người và ta, người cần gì phải đối với Tiểu Quỷ như thế?”

” ‘ Tiểu Quỷ ’ người gọi thật là hảo thân thiết nha, người có từng như thế đối với ta? Cho dù là một khắc cũng tốt.”

“Người ác độc như thế, sao có thể vọng tưởng có người đối với người tốt?”

“Chẳng lẽ địa vị của ta ở tại trong lòng người thật không cách nào thay đổi sao?”

“Nói cho ta biết, thuốc giải ở đâu? Ta tạm thời tha cho người một cái mạng.”

“Tha ta một mạng? Ha ha, chẳng qua là tha ta một mạng. Nói thật cho người biết đi, ta lần này tới trước chỉ là vì thân cận người, giết chết thái tử Khương quốc là người, hảo giúp Vệ Quốc ta xâm lược biên giới Khương quốc. Không nghĩ tới, thuốc này lại bị ta dùng ở trên người muội muội người.”

“Người..... Không có thuốc giải cũng được, ta tự sẽ dùng khí bức độc trên người Tiểu Quỷ ra.”

Một lát sau, chợt cảm thấy có một dòng nước ấm tràn qua kinh mạch toàn thân ta.

“Người mau dừng lại, lấy tinh lực của người chất độc này tuyệt đối sẽ phát tác lại trên thân thể người.”

“Ta không quan tâm, ta đã từng đã đáp ứng Tiểu Quỷ sẽ cả đời bảo vệ nàng, không để cho nàng chịu một chút tổn thương, đáng tiếc ta lại không làm được. Ách.....”

“Dương, người làm sao vậy hả?”

“Tốt lắm, người nói, độc trên người Tiểu Quỷ có phải hay không đều đã độ đến trên người ta.”

“Dương, người tại sao phải khổ như vậy?”

“Trang Tịch, trong lòng ta căn bản không có người, ta thừa nhận, ta thích Tiểu Quỷ, thậm chí vượt qua tình huynh muội, trong đời này người duy nhất ta thật xin lỗi chính là người. Làm như vậy mà người có thể trở về báo cáo kết quả, coi như là ta đối với người bồi thường.”

“Người..... Người biết rõ ta không cần người phải chết, lại cứ càn muốn dùng cách này hành hạ ta như vậy, nếu bàn về ác độc, người chỉ có hơn chứ không kém.”

“Việc đã đến nước này, nhiều lời vô ích, người mau trở về, nếu..... Nếu các người thật chiếm được biên giới của ta, hãy đối xử tử tế với con dân Khương quốc của ta, bảo vệ bọn họ không phải chịu nổi khổ chiến tranh.....”

“Dương, ta sợ rằng không thể đáp ứng người, ta đã đáp ứng với phụ hoàng, nếu không thể hoàn thành sứ mạng, phải lấy thân đền nợ nước. Dương, không lâu nữa chúng ta sẽ gặp mặt lại rồi, nhưng ta hi vọng chúng ta không bao giờ gặp nhau.”

Sau ta nghe đến thanh âm chùy thủ rút ra khỏi vỏ, tiếng máu phun mạnh, còn có..... tiếng Trang Tịch té xuống đất.....

“Trang Tịch, người..... Cần gì như thế.....”

Bạn đang đọc truyện *Dương Roi Quỷ Tân (Đồng Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Ngũ Độc Tiên Thú

Sau khi Trang Tịch chết, trong cung chỉ còn lại ta, phụ hoàng cùng hoàng huynh. Lại một ngày tuyết rơi, tinh linh màu trắng bên ngoài cửa sổ bay múa. Bọn chúng luôn tự do như vậy, vô lo vô nghĩ bay, có lẽ bọn chúng cũng không biết, ngày mai mình sẽ phải hóa thành một vùng nước, cũng sẽ không thể bay múa nữa.

“Thái tử điện hạ giá lâm” ngoài cửa truyền đến thanh âm thị vệ. Lờn còn chưa dứt, hoàng huynh đã đi tới trước mặt ta. Sắc mặt của huynh ấy so với bình thường tái nhợt hơn rất nhiều, nhưng là lại cố ý ở trước mặt ta giả vờ ra một bộ điềm nhiên như không có việc gì.

“Tiểu Quỷ, muội đã hoàn toàn bình phục, đúng không?” Hoàng huynh ân cần hỏi han.

“Đúng vậy, cảm ơn hoàng huynh quan tâm.” Ta nói, “Hoàng huynh, huynh có khỏe không.....”

“Ta..... Ta rất khỏe.” Hoàng huynh ánh mắt của lập tức tối xuống, “Đúng rồi, hôm nay tuyết lại rơi, chúng ta đi quây hải được không?”

“Nhưng là, sắc mặt của hoàng huynh nhợt nhạt quá, không cần lo lắng sao?”

“Vậy sao? Nhất định là..... Là do ánh sáng của tuyết ngoài cửa sổ.” Hoàng huynh thanh âm có chút áp a áp ứng, “Tiểu Quỷ, muội không phải muốn nghỉ thân nghỉ quý, ta rất khỏe nha.”

“Nhưng là.....” Ta vốn muốn tìm một lí do khiến hoàng huynh đi về nghỉ, lại bị hoàng huynh cắt đứt.

“Tốt lắm, không cần ‘nhưng là’ nữa, nếu là muội không muốn đi, hoàng huynh cũng sẽ không miễn cưỡng muội.” Hoàng huynh giải thích.

“Không, không phải vậy, Tiểu Quỷ nguyện ý đi, chỉ cần hoàng huynh thích, Tiểu Quỷ sẽ luôn luôn làm bạn ở bên hoàng huynh.”

Tuyết vẫn còn đang không ngừng rơi xuống, dường như muốn đem tất cả trên thế gian này đều làm thành màu trắng đẹp đẽ, dọc theo con đường nhỏ thường ngày đã sớm đi qua vô số lần, chúng ta đi tới nơi đã từng nở đầy quỳ hoa. Thường ngày quỳ hoa đã bị tuyết che lấp, mất đi sức sống, khiến cho người ta cảm thấy hết sức bi thương.

“Tiểu Quỷ, muội xem những bông quỳ hoa này, mặc dù bị tuyết bao phủ, mất đi mặt trời của mình, nhưng là bọn chúng vẫn kiên cường còn sống, đợi đến năm sau, bọn chúng sẽ nở rộ lần nữa, một lần nữa nở rộ sinh mạng mới sang rực rỡ.” Hoàng huynh mở miệng nói trước.

“Nhưng là, bọn chúng biết rõ, mặt trời luôn như trước vẫn còn ở bên cạnh bọn họ, bầu bạn với nó, cho dù nhất thời không thể gặp nhau, nhưng lại luôn sẽ có lúc gặp lại.” Ta bổ sung, “Nếu có một ngày, bọn chúng biết trên bầu trời không còn mặt trời nữa, như vậy bọn chúng cũng sẽ không sống một mình trên đời này.”

“Lời tuy như thế, nhưng nếu có một ngày, Tiểu Quỷ mất đi vật trân quý nhất, cũng phải bắt buộc kiên cường, tin tưởng ở trong cuộc sống sau này có thể tìm được vật thay thế tốt hơn.” Giọng của hoàng huynh hết sức nặng nề.

“Sẽ không, vật trân quý nhất trong lòng Tiểu Quỷ vĩnh viễn không thể nào thay thế.” Trong lời nói, ta đã loáng thoáng cảm nhận được chuyện hoàng huynh. “Hoàng huynh, Tiểu Quỷ nhất định sẽ tìm được hảo biện pháp chữa trị cho huynh.”

“Tiểu Quỷ, muội.....” Hoàng huynh lời nói còn chưa nói xong, “Kiến Huyết Phong Hầu” độc đã phát tác, sắc mặt hoàng huynh trắng bệch, trong miệng chợt nôn ra một vũng máu lớn.

Ta tuy biết độc này hết sức lợi hại, nhưng lại không nghĩ tới sẽ nghiêm trọng như thế. Vội vàng lấy khăn gắm ra thay hoàng huynh lau.

“Thái tử, ngài làm sao lại trúng loại chất độc này?” Chẳng biết từ lúc nào, Nhung Hiên đã đứng ở phía sau chúng ta.

“Nhung Hiên, ngươi biết đây là độc gì sao?” Lúc này ta không rảnh hỏi nàng ngày đó vì sao đột nhiên rời đi, trực tiếp nói thẳng vào chuyện chính “Ngươi có thể có biện pháp giải chất độc này?”

“Nhung Hiên..... Nhung Hiên biết..... Không..... Không biết” Nhung Hiên lời nói đột nhiên trở nên mơ hồ không rõ?

“Nhung Hiên, ngươi mới vừa nói gì? Ngươi biết giải độc thể nào, phải hay không? Ngươi mau nói cho ta biết nha!” Hoàng huynh máu đã nhiễm đỏ cả khăn gắm, ta đã không thể trấn định như vậy nữa.

“Công chúa, nhưng nếu Nhung Hiên lừa cô, cô có vứt bỏ tôi hay không?” Nhung Hiên đột nhiên hỏi ta một vấn đề không liên quan như vậy.

“Đĩ nhiên, chúng ta là bằng hữu, ta tin tưởng, cô có chuyện không mong muốn, ta sẽ không để ý.” Ta đáp.

“Tốt lắm, Nhung Hiên cũng tin tưởng các vị, Nhung Hiên có thể cứu thái tử, nhưng sẽ biến thành một dáng vẻ khác, càng vị cũng không cần lấy làm kinh ngạc.” Dứt lời, chung quanh Nhung Hiên phát ra ánh sáng màu tím nhạt, dần dần những thứ ánh sáng này ngưng tụ ở chung một chỗ, tạo thành một khỏa trân châu trong suốt, chậm rãi bay đến bên cạnh hoàng huynh, đem các loại ánh sáng toàn bộ tiến vào trong cơ thể hoàng huynh.

Dần dần, sắc mặt hoàng huynh của có chuyển biến tốt, hiển nhiên, độc đã giải được. Mà Nhung Hiên lại không thấy đâu, chỉ còn lại một quả đào màu tím nhạt có cánh, bay tại bên cạnh ta.

“Ngươi..... Là Nhung Hiên sao?” Ta thận trọng hỏi.

Cái vật nhỏ này trở nên hết sức cao hứng, trong miệng còn không ngừng phát ra một chút thanh âm kỳ kỳ quái quái. Chỉ là, ta tựa hồ có thể nghe hiểu ý của nàng, có thể xác nhận, cái vật nhỏ này đáng yêu chính là Nhung Hiên. Tiếp, nàng lại phát ra một chút thanh âm kỳ quái, nói cho ta biết nàng thật ra là một con ngũ độc thú, có thể dùng Ngũ Độc Châu Giải Bách Độc trong cơ thể, nhưng hạt châu này là một phần tu vi của nàng, cho nên sau khi dùng qua cần một chút thời gian mới có thể khôi phục hình người. Biểu tình trên mặt có vẻ như thực thương tâm.

Ta cười cười, an ủi nàng: “Dáng vẻ này của ngươi thật đáng yêu, ta sẽ không để ý, không cần tự ti. Ta còn phải cảm ơn đã ngươi cứu hoàng huynh đấy.”

“Đúng nha, Nhung Hiền lần này còn phải đa tạ người cứu ta một mạng đấy.” Hoàng huynh bên cạnh cũng cười nói.

Nhung Hiền mặt của lập tức đỏ lên, vội vã hướng hoàng cung bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Rơi Quy Tắc (Đồng Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Trong Vườn Ngẫu Nhiên Biết

Sau khi hồi cung, thị vệ bên cạnh hoàng huynh vội vã hướng tới cửa cung ta chạy tới, còn chưa đứng lại, lời nói đã bật thốt lên “Quá..... Thái tử điện hạ, tiểu nhân cuối cùng tìm được người rồi. Bệ hạ nói ngài lập tức lên điện, có chuyện quan trọng cần trao đổi.”

“Vậy người có biết là việc gì không?” Hoàng huynh vẫn như cũ bình tĩnh hỏi hần.

“Tiểu nhân nghe nói, chuyện này có liên quan cuộc chiến Khương Dương, kính xin thái tử mau đến đó.” Trong giọng nói của thị vệ lộ ra một cổ không khí khẩn trương.

“Hào, người lui ra trước, ta lập tức liền đến.” Trong giọng của Hoàng huynh giọng cũng xen lẫn một vẻ khẩn trương, “Tiểu Quý, muội trở về trước, ta sợ rằng không thể bồi muội thêm một lúc nữa rồi.”

“Hoàng huynh, huynh đi trước đi, muội ở đây còn có Nhung Hiền, không sao hết.” Ta đáp.

Hoàng huynh gật đầu một cái, sai bước hướng đại điện đi tới.

Sau đó, ta cũng vội dọc theo đường mòn hướng Quy Hi cung của mình đi tới. Đi ngang qua Ngự Hoa Viên thì một vị thiếu niên áo lam ngăn cản ta, người này mặc dù mặc phục sức Khương quốc của ta, nhưng từ nhỏ đến lớn ta lại chưa bao giờ gặp qua này người.

“Tiểu cô nương này, dáng dấp thật là xinh đẹp, ta tới hỏi người, thái tử của các người ở đâu?” Người nọ dùng một loại ngữ điệu kỳ quái nói.

“Người là ai? Tại sao muốn cản ta?”

“Ta là.....” Người nọ dừng lại một chút, giống như là đang suy tư, “Hắc, người vẫn chưa trả lời ta..., sao dám hỏi ta? Nói mau, thái tử của các người ở đâu?”

Nghe ngữ điệu của người này lại không phải là người Khương quốc, hơn nữa căn bản không biết quy củ trong hoàng cung, nhất định không phải là người của hoàng huynh. Nhớ tại lần trước ở trong trận chiến, hoàng huynh không phải mang về qua một tướng Cũng không lâu sau, hoàng huynh lại tới gặp ta rồi. Cũng như bình thường không có gì khác biệt, một ngày kia, phía sau hẳn nhiều hơn một vị nữ tử áo đỏ. Nếu như ta nhớ không lầm, vị cô nương kia chính là cái vị mấy ngày trước đây chúng ta ở trong chợ đụng phải.

“Tiểu Quý, hôm nay ta giới thiệu cho muội một vị khách.” Hoàng huynh vừa nói vừa đem vị nữ tử kia đẩy lên tiến đến, “Nàng gọi Trang Tịch, là Quận chúa Vệ Quốc.”

“Dạ, bái kiến Trang Tịch tỷ tỷ.” Ta hướng nàng hành một lễ cung đình.

“Thì ra là người chính là Long Quý công chúa, đã lâu không gặp, đã lâu không gặp a.” Nàng tức giận đáp một câu, “Dương, chúng ta có thể đi đi.” Tầm mắt của nàng đã hoàn toàn rơi vào trên người hoàng huynh.

“Trang Tịch, Tiểu Quý là công chúa, mà người chỉ là Quận chúa mà thôi, tại sao có thể vô lễ như thế.” Hoàng huynh trong lời nói có hơi tức giận.

“Không quan trọng, ta không quan tâm những thứ này.” Ta vội vàng khuyên hoàng huynh.

“Hừ, ta còn chưa xuống dốc đến nông nổi để cho người nói giúp.” Trang Tịch liếc ta một cái, nói, “Dương, người phải làm rõ ràng, ai là chủ, ai là khách, huống chi ta là Quận chúa Vệ Quốc, lần này tới đây trong người có ước hẹn hòa thân, người không phải sẽ để ta còn chưa có qua cửa đã phải chịu ủy khuất chứ?”

“Trang Tịch, người không phải muốn hồ nháo là có thể.” Hoàng huynh đã bị khơi dậy lửa giận.

“Dương, người chẳng lẽ muốn lấy muội muội người làm vợ sao, đối với nàng nuông chiều như vậy.” Trang Tịch đầy mặt ghen tức nói.

“Chuyện của ta, còn không cần người phải quản!” Hoàng huynh đã không thể nhịn được nữa.

“Người.....” Trang Tịch giận dữ trừng trừng nhìn ta một cái, chạy ra ngoài.

Vừa gặp lúc này, Nhung Hiền đi vào, nói với ta: “Công chúa, người có thấy không? Cô gái mới vừa kia thật hung dữ, rõ ràng đùng ngã nó thì còn trách nó thì không có mắt.....” Nhung Hiền muốn nói lại thôi, chợt nói sang chuyện khác, nói: “Công chúa, mặt của người sao lại hồng như vậy, là bởi vì trong phòng quá nóng sao?”

“Tiểu Quý..... Mới vừa thất lễ.” Hoàng huynh áp a áp ứng nói, “Mời, bỏ qua cho.....”

“Vừa đúng Nhung Hiền trở lại, người phải hạo hạo bởi công chúa nhé.” Hoàng huynh lại biến trở về dáng vẻ ôn tồn nho nhã như Liễu Nguyên, “Ta còn phải đi đuổi theo kéo Trang Tịch trở lại, cũng không thể bởi muội, vốn là ta nghĩ đến mọi người sẽ gặp mặt vui về.....”

“Không sao, hoàng huynh người mau đi đi, Tiểu Quý hiểu.” Ta nói.

Hoàng huynh gật đầu một cái, rời khỏi Quý Hi cung của ta.

Hôm nay trên trời hạ xuống bão tuyết, cả hoàng cung cũng chìm trong màu trắng của tuyết, có vẻ yên tĩnh dị thường.

“Công chúa, khó được ngày tuyết như hôm nay, không bằng chúng ta cùng đi ra ngoài một chút đi, người đã thật lâu không có cười rồi.” Nhung Hiền đề nghị.

“Được rồi.” Ta ứng tiếng nói, “Không nghĩ tới thời gian trôi qua nhanh như vậy, trong nháy mắt đã là trời đông giá rét rồi.”

Bước chậm rãi trong một thế giới trắng茫茫 mênh mông như vậy, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái, giống như một con chim nhỏ ở trên trời tự do bay lượn. Chợt, trong ngự hoa viên truyền đến từng tiếng du dương tiếng sáo, tiếng sáo này giống như đã từng quen biết rồi lại cảm thấy rất phiêu đảng, rất xa xôi. Theo tiếng sáo, ta đi tới Ngự Hoa Viên. Trong tuyết trắng茫茫 mênh mông, có hai thân ảnh, ta nhận ra được, một người là hoàng huynh, một người khác chính là Trang Tịch tỷ tỷ.

“Đương, chàng không chỉ có vẻ đẹp kiêu pháp hạng nhất, còn tinh thông nhạc lý nha.” Trong ánh mắt của Trang Tịch tràn đầy dịu dàng.

Tiếng sáo bỗng ngừng, hoàng huynh cũng không có đáp lời của Trang Tịch tỷ tỷ, mà là đưa ánh mắt hướng tới ta ở nơi này, “Tiểu Quý!” Ánh mắt của hoàng huynh nhất thời lại sáng rỡ như trước.

“Hoàng huynh.....” Ta thuận miệng lên tiếng, sau lưng hoàng huynh, trong ánh mắt của Trang Tịch tỷ tỷ lập tức tràn đầy tức giận.”

Trang Tịch, có thể giúp ta đem cây sáo cất đi không?” Hoàng huynh thuận tay đem cây sáo đưa cho Trang Tịch.

Trang Tịch nhận lấy cây sáo, xoay người đi ra khỏi Ngự Hoa Viên.

“Tiểu Quý, Nhung Hiền, đã lâu không gặp.” Hoàng huynh hướng tới ta chào hỏi.

“Đúng vậy a, không biết hoàng huynh ngày gần đây tốt không?” Ta hỏi.

“Chiến tranh dừng lại, Quốc Thái Dân An, ta như thế nào lại không tốt đây?” Hoàng huynh trong mắt lóe ra một tia u buồn.

“Hoàng huynh, huynh nhất định có chuyện gì gạt muội, có phải hay không huynh cùng Trang Tịch tỷ tỷ lại cãi nhau?”

“Thật ra thì, bất luận như thế nào, chỉ cần con dân nước ta, người bên cạnh của ta hạnh phúc, cho dù là muốn ta hi sinh tính mạng ta cũng không chối từ.”

Hoàng huynh nói xong, Trang Tịch vừa về tới bên cạnh hoàng huynh, đem hoàng huynh kéo vào nơi đình viện nghỉ mát.

“Đương, chẳng lẽ trong lòng của chàng chỉ có Long Quý sao? Ta đây? Lại coi như là cái gì?” Nơi xa truyền đến thanh âm của Trang Tịch.

“Trang Tịch, nàng không nên hồ nháo, Tiểu Quý là muội muội của ta, muội muội duy nhất của ta, chẳng lẽ ta đối nàng tốt cũng không thể được sao?” Hoàng huynh bình tĩnh nói.

“Chàng không cần phải đem ta thành đồ đồ.” Thanh âm Trang Tịch lập tức trở nên lớn, “Mấy ngày nay, ta vẫn bồi ở tại bên cạnh chàng, chàng lúc nào cũng đối với ta hờ hững, mấy ngày không nói một câu nói, nhưng Long Quý vừa xuất hiện, chàng liền mở miệng, nàng đứng ở xa như vậy, ta còn không nhìn thấy, chàng lập tức thấy được, thái tử Khương quốc nhân lực thật là tốt nha!”

“Trang Tịch, nàng không phải muốn cố tình gây sự!” Hoàng huynh thanh âm rất thấp xuống.

“Hừ, ta cố tình gây sự, vậy ta hỏi chàng, tại sao chàng luôn viết trên giấy cái chữ “Quý” đó”

“Người.....” Hoàng huynh bị tức đến nói không ra lời, “Tốt lắm, ta hiện tại không muốn thấy mặt người, không muốn nghe thấy tiếng người, người bây giờ có thể đi, trở lại Vệ Quốc của người.”

“Đương..... Chàng thế nhưng đuổi ta đi! Chàng nhất định sẽ hối hận, ta không có được thứ gì, Long Quý cũng đừng mong có được!” Sau khi bỏ lại những lời này, Trang Tịch giận dỗi dỗi rồi khỏi Ngự Hoa Viên.

“Hoàng huynh.....” Ta lẩm bẩm nói.

Xem ra sự tồn tại của ta sẽ chỉ làm khoảng cách của hoàng huynh cùng Trang Tịch càng lúc càng lớn, ta sau này hiếm khi thấy hoàng huynh vui vẻ. Ta đập lên tuyết trắng mờ mờ về nhà, không biết đi bao lâu rồi, ta đã trở lại Quỷ Hỉ cung của mình. Hoặc giả nơi đây mới là nơi ta nên ở.

Sau lần đó, Nhung Hiên cũng không biết tại sao lặng lẽ xa cách ta, trong Quỷ Hỉ cung to như vậy còn sót lại có một mình ta.

Vài ngày sau, Trang Tịch chợt đi tới chỗ này của ta.

“Long Quỷ muội muội, đã lâu không gặp, hôm nay tỷ tỷ cố ý chuẩn bị trà bánh muốn cùng muội muội ngời thưởng thức.” Trang Tịch dịu dàng nói.

“Đa tạ tỷ tỷ.” Ta thuận miệng nói, trong lòng lại thầm nghĩ: Trang Tịch tỷ tỷ rốt cuộc không ghét ta, như vậy nàng cùng hoàng huynh cũng nhất định hòa hảo đi, như vậy thật tốt. Nhưng là trong lòng ta vì sao lại cảm thấy khổ sở như vậy?

“Đi, nơi này chỉ một mình muội nha?” Trang Tịch tỷ tỷ có vẻ như thật kinh ngạc.

“Ừ, các cung nữ đều xin nghỉ về nhà.” Ta bình bình đạm đạm nói.

“Hi hi, không sao, tốt lắm, tới nếm thử một chút đặc sản trà của Vệ Quốc chúng ta đi.” Trang Tịch tỷ tỷ đưa tới một ly trà xanh.

“Tốt” ta nhận lấy ly trà, uống một hớp nhỏ, “Trà này.....” Lời của ta còn chưa nói hết nhất thời cảm thấy hoa mắt đầu choáng váng, một chút hơi sức để nói cũng không có, chỉ có lỗ tai còn có thể loáng thoáng nghe được một chút thanh âm.

“Tiểu Quỷ!” Bên cạnh truyền đến tiếng kêu của hoàng huynh, “Ngươi làm gì nàng vậy?”

“Hi hi, không có gì, nàng chỉ là trúng ‘ Kiến Huyết Phong Hài ’ của ta mà thôi.”

“Kiến Huyết Phong Hài?! Chính là thứ độc được làm cho người ta ngay lập tức bỏ mạng kia?” Hoàng huynh kinh hô.

“Thái tử quả nhiên là hiểu nhiều biết rộng, chỉ là ngươi không phải lo lắng, ta chỉ đem một chút xú chất độc kia trộn vào trong trà, vốn là muốn hai ba ngày sau mới có thể thấy hiệu quả. Không nghĩ tới muội muội ngươi thân thể kém như vậy, mới vừa uống một chút đã gục xuống. Hơn nữa độc này không có thuốc giải, sau khi trúng độc phải chết là điều không thể nghi ngờ.”

“Ngươi..... Ngươi vì sao ác độc như thế?!”

“Ngươi quên sao? Lần đó, ta đã nói với ngươi ‘ ngươi nhất định sẽ hối hận, thứ ta không có được, Long Quỷ cũng đừng nghĩ có được! ’”

“Nhưng những chuyện này đều là ân oán của ngươi và ta, ngươi cần gì phải đối với Tiểu Quỷ như thế?”

” ‘ Tiểu Quỷ ’ ngươi gọi thật là hảo thân thiết nha, ngươi có từng như thế đối với ta? Cho dù là một khắc cũng tốt.”

“Ngươi ác độc như thế, sao có thể vọng tưởng có người đối với ngươi tốt?”

“Chẳng lẽ địa vị của ta ở tại trong lòng ngươi thật không cách nào thay đổi sao?”

“Nói cho ta biết, thuốc giải ở đâu? Ta tạm thời tha cho ngươi một cái mạng.”

“Tha ta một mạng? Ha ha, chẳng qua là tha ta một mạng. Nói thật cho ngươi biết đi, ta lần này tới trước chỉ là vì thân cận ngươi, giết chết thái tử Khương quốc là ngươi, hảo giúp Vệ Quốc ta xâm lược biên giới Khương quốc. Không nghĩ tới, thuốc này lại bị ta dùng ở trên người muội muội ngươi.”

“Ngươi..... Không có thuốc giải cũng được, ta tự sẽ dùng khí bức độc trên người Tiểu Quỷ ra.”

Một lát sau, chợt cảm thấy có một dòng nước ấm tràn qua kinh mạch toàn thân ta.

“Ngươi mau dừng lại, lấy tinh lực của ngươi chất độc này tuyệt đối sẽ phát tác lại trên thân thể ngươi.”

“Ta không quan tâm, ta đã từng đã đáp ứng Tiểu Quỷ sẽ cả đời bảo vệ nàng, không để cho nàng chịu một chút tổn thương, đáng tiếc ta lại không làm được. Ách.....”

“Đương, ngươi làm sao vậy hả?”

“Tốt lắm, ngươi nói, độc trên người Tiểu Quỷ có phải hay không đều đã đổ đổ lên người ta.”

“Đương, ngươi tại sao phải khổ như vậy?”

“Trang Tịch, trong lòng ta căn bản không có ngươi, ta thừa nhận, ta thích Tiểu Quỷ, thậm chí vượt qua tình huynh muội, trong đời này người duy nhất ta thật xin lỗi chính là ngươi. Làm như vậy mà ngươi có thể trở về báo cáo kết quả, coi như là ta đối với ngươi bồi thường.”

“Ngươi..... Ngươi biết rõ ta không cần ngươi phải chết, lại cứ càn muốn dùng cách này hành hạ ta như vậy, nếu bản về ác độc, ngươi chỉ có hơn chứ không kém.”

“Việc đã đến nước này, nhiều lời vô ích, ngươi mau trở về, nếu..... Nếu các ngươi thật chiếm được biên giới của ta, hãy đối xử tử tế với con dân Khương quốc của ta, bảo vệ bọn họ không phải chịu nỗi khổ chiến tranh.....”

“Đương, ta sợ rằng không thể đáp ứng ngươi, ta đã đáp ứng với phụ hoàng, nếu không thể hoàn thành sứ mạng, phải lấy thân đền nợ nước. Đương, không lâu nữa chúng ta sẽ gặp mặt lại rồi, nhưng ta hi vọng chúng ta không bao giờ gặp nhau.”

Sau ta nghe đến thanh âm chủy thủ rút ra khỏi vỏ, tiếng máu phun mạnh, còn có..... tiếng Trang Tịch té xuống đất.....

“Trang Tịch, ngươi..... Cần gì như thế.....”

sĩ Dương Quốc sao? Có lẽ chính là cái người này.”Ngươi có phải tên là Hạo Diễm hay không?” Ta thử thăm dò hỏi.

“Ngươi..... Làm sao ngươi lại biết?” Hạo có vẻ hết sức kinh ngạc.

“Ngươi đã biết lai lịch ta, liền nhất định không thể bỏ qua ngươi.” Dứt lời một tay nắm lên cổ tay của ta, một cái tay khác rút ra bội kiếm, đặt trên cổ ta, “Không nên lộn xộn, hiện tại dẫn ta đi gặp thái tử các ngươi.” Hạo ra lệnh nói.

Đúng vào lúc này, Nhung Hiền chợt từ phía sau ta lóe ra, bay về phía cánh tay cầm kiếm của hắn, thừa dịp bất ngờ, cắn mạnh. Trường kiếm kêu “loảng xoảng” một tiếng từ trong tay hắn rơi xuống, một cái tay khác của hắn cũng buông lỏng ta ra, hướng Nhung Hiền bắt tới. Nhung Hiền thấy tình thế vội vàng bay lên, nhẹ nhàng linh hoạt tránh khỏi một trào này. Hắn đang muốn bắt nữa, chợt phát giác dưới chân vô lực, té liệt ngã xuống trên mặt đất. Ta vội vàng lác mình đến bên Nhung Hiền, né tránh khỏi hắn.

“Nhung Hiền, hắn thế nào?” Ta thật bị tình cảnh trước mắt làm cho sợ hãi, “Hắn sẽ không có chuyện gì chứ?”

Nhung Hiền đi vòng qua bên tai ta, phát ra mấy tiếng kêu nhẹ, lại đang ở trước mặt của ta bay mấy vòng. Nàng nói cho ta biết không cần lo lắng, người này chẳng qua là trúng độc trên người nàng, tạm thời hôn mê, rất nhanh sẽ tỉnh. Chúng ta không cần quan tâm hắn nữa.

Ta gật đầu một cái, mang theo nàng, bước nhanh đi ra khỏi Ngự Hoa Viên. Bên ngoài Ngự Hoa Viên, chỉ thấy một đội thị vệ đang lục soát chung quanh.

“Công chúa điện hạ, thần đang phụng chỉ tìm kiếm một vị thiếu niên áo lam, xin hỏi công chúa có từng gặp qua người này?” Thị vệ dẫn đầu hỏi.

“Thiếu niên áo lam sao? Hắn đang trong ngự hoa viên, các ngươi dọc theo đường này đi là được tìm được hắn.”

“Tạ công chúa điện hạ cho biết, thần còn có công việc trong người, thứ cho không tiễn xa được.” Thị vệ sau khi hành lễ liền dẫn mọi người hướng Ngự Hoa Viên chạy tới.

Một cơn gió lạnh thổi qua, bất giác đã là gần tối, dưới mắt đều là tuyết đọng trắng xóa, khiến người ta không khỏi lạnh lẽo hơn một chút, Nhung Hiền sau khi biến thành tiên thú, hành động trở nên hết sức nhanh nhẹn, trong nháy mắt đã bay xa mấy trượng. Ta vội vàng tăng nhanh bước chân đuổi theo nàng.

Bạn đang đọc truyện *Dương Roi Quý Tẫn (Đồng Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Nỗi Buồn Ly Biệt Quanh Quẩn

Sáng sớm hôm nay có vẻ cực kỳ an tĩnh, cách cửa sổ nhìn lại, Nhung Hiền ở trong đám tuyết vẫn chưa tan hết trong sân vầy cánh chơi đùa. Có lẽ là bởi vì nguyên nhân không thể nói chuyện, bây giờ Nhung Hiền có vẻ hết sức tịch mịch. Nhung Hiền nhìn thấy ta, vội vàng bay vào cửa sổ, muốn ta cùng nàng đi nghịch tuyết.

Vừa đi vào đình viện, liền thấy Vương huynh vội vã hướng ta đi tới. Nhung Hiền cũng nhìn thấy, liền ngưng đùa giỡn tuyết. Trong giây lát, Vương huynh đã đi vào đình viện của ta.

“Tiểu Quý, hôm qua lúc muội hỏi cung không có gặp phải chuyện gì chứ?”

“Ừ..... Cũng tạm tạm, muội gặp được Hạo Diễm.”

“Hạo Diễm? Các ngươi đã gặp mặt?”

“Ừ, Vương huynh hắn giống như vội vã tìm huynh, Tiểu Quý mơ hồ cảm thấy hắn sẽ đối với ngươi bất lợi.....”

“Tốt lắm, không nên suy nghĩ nhiều, Vương huynh lần này là tới hướng muội từ giả”

“Từ giờ? Vương huynh lại phải đi đánh giấc rồi sao?”

“Ừ, Dương Quốc ngày gần đây nhiều lần phạm vào biên cảnh của, phụ hoàng muốn ta dẫn quân xuất chinh, cho nên sau này Tiểu Quỷ phải học được cách tự chăm sóc mình.” Vương huynh nói, “Đúng rồi, còn Nhung Hiền thay ta chăm sóc cho Tiểu Quỷ, để cho nàng mỗi ngày đều thật vui vẻ.”

Nhung Hiền vẫy một đôi cánh nhỏ, ra về đồng ý.

“Tự chăm sóc mình? Kia Vương huynh đâu? Vương huynh phải rời khỏi Tiểu Quỷ rồi sao?”

“Nha đầu ngọc, Vương huynh chẳng qua là đi đánh giấc, chỉ cần chiến sự ổn định rồi, ta liền sẽ trở về bồi Tiểu Quỷ.” Vương huynh giải thích, “Không cần lo lắng, đợi đến khi toàn bộ hoa hướng dương trong hải quỷ nở rộ, Vương huynh sẽ trở lại thôi.” Giọng nói vẫn dịu dàng như cũ, nhưng chẳng biết tại sao, vừa nghĩ tới trong vòng mấy tháng chỉ còn lại một mình ta, nhưng trong lòng đột nhiên cảm thấy bất an.

“Vương huynh, Tiểu Quỷ không muốn cùng huynh tách ra, cầu xin Vương huynh mang Tiểu Quỷ cùng đi, có được hay không?”

“Không thể” Giọng của Vương huynh lập tức trở nên kiên định, “Bảo vệ quốc gia là trách nhiệm của nam nhi chúng ta, Tiểu Quỷ muội là tiểu công chúa của Khương quốc, làm sao chịu được nỗi khổ của chinh chiến.”

“Vương huynh, huynh còn nhớ rõ không? Tiểu Quỷ đã học được bắn tên rồi, Tiểu Quỷ có thể bảo vệ mình, chỉ cần có Vương huynh ở đó, Tiểu Quỷ khổ mấy cũng không sợ.”

“Tiểu Quỷ, muội.....” Vương huynh lại nhất thời không biết nên nói gì “Vương huynh dạy Tiểu Quỷ bắn tên, chỉ là vì muốn Tiểu Quỷ có thể ở trong loạn thế tự vệ, không phải để cho muội ra trận giết địch. Đáp ứng ta, trừ phi Vương huynh không cách nào bảo vệ muội nữa, nếu không, vô luận tình huống như thế nào đều không được dễ dàng vận dụng binh khí.” Giọng của Vương huynh hết sức nghiêm túc, làm cho người ta không khỏi coi trọng chỗ nội dung nghe được.

“Nhưng là.....” Mặc dù biết không có khả năng, nhưng vẫn là muốn thử lần cuối.

“Được rồi, Tiểu Quỷ, bảo vệ quốc gia là trách nhiệm của nam nhi chúng ta. Tin tưởng Vương huynh, tin tưởng phụ vương, vô luận như thế nào, chúng ta nhất định sẽ bảo vệ được đất nước này, bảo vệ cái nhà này.” Vương huynh rút cuộc không nhịn được cất lời ta, “Cho nên nhất định phải bảo trọng thân thể, chờ ta, khai hoàn trở về.”

“Thái tử điện hạ, bệ hạ muốn ngài lập tức đến chánh điện bàn luận chuyện xuất chinh.” Thị vệ bẩm báo.

Nhìn thân ảnh của Vương huynh càng lúc càng xa, bất an trong lòng càng thêm mãnh liệt. Khi Vương huynh mất hút ở nơi khúc quanh thì ta đột nhiên cảm thấy khí lạnh thấu xương, giống như sẽ lập tức không còn được thấy đối phương. Mất mát, thương tâm, hơn nữa là một loại khủng hoảng.

Xoay người chuẩn bị trở về phòng, lại nghe được bên ngoài đình viện tiếng kêu của thị vệ, thanh âm mơ hồ, nhưng mà bởi vì bất an, cho nên chuyển chú ý hướng cửa đi tới. Ngoài cửa cảnh tượng ngoài dự đoán của mọi người, hai thị vệ giữ cửa té xuống đất, trong đó có một người áo giáp trên người đã bị lấy mất, ngay cả giày thị vệ chuyên dụng trong cung đình cũng bị cầm đi. Làm như vậy, tên trộm nhất định còn có thể tới thu thập cái tàn cuộc này, sẽ không cứ như vậy khiến mọi người đem lòng sinh nghi.

Nghĩ tới đây ta thì làm như không thấy chạy nhanh ra khỏi Quỷ Hi cung, xoay người núp ở một chỗ bên cạnh thành cung. Quả nhiên, một người bộ dáng của thị vệ vọt ra, đem tên thị vệ bị cởi hết áo giáp kéo đi. Di, không bằng ta cũng vậy tới bắt đi một tên thị vệ khác lấy đi y trang, trà trộn vào trong đội ngũ xuất chinh, như vậy mà có thể thời thời khắc khắc nhìn thấy Vương huynh

Bạn đang đọc truyện *Dương Roi Quỷ Tẫn (Đồng Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tác Giả Âm Mưu

Ngày đó mặt trời vừa mọc tỏa ra những ánh sáng hồng, dưới tia nắng ban mai trên Đỉnh Tướng Đài đã có một vị tướng quân bộ dáng thanh niên đang thăm tra quân đội. Dưới đài đám binh sĩ tinh thần phấn chấn, nhưng không ai hiểu Dương Quốc ngưng chiến mười năm vì sao lại muốn hưng binh đánh giấc. Cái vấn đề này ngay cả đứng ở trên đài Đại Tướng Quân —— Long Dương cũng không từng nghĩ ra. Nhưng là chiến tranh thì không cách nào trốn tránh, ở trong mắt mọi người chỉ có một tín niệm, đó chính là lúc cung tận tụy, đến chết mới thôi.

Long Dương vẫn như cũ trấn định tự nhiên xem xét kỹ lưỡng đội quân Khương quốc, chính là một thân ảnh yếu điệu lại khiến Long Dương cả kinh sắc mặt chợt biến, chẳng lẽ là bởi vì sắp chia ly mà sinh ra ảo giác sao? Lần nữa hướng thân ảnh kia nhìn một lần nữa, không sai, cái người kia cảm thương đứng ở trong chúng tướng sĩ chính là muội muội Tiểu Quỷ của mình!

Chạy xuống Đỉnh Tướng Đài, chạy như bay tới bên cạnh người kia, trong lòng không những là khiếp sợ mà còn là tức giận, nắm lấy tay đang cầm Hồng Anh thương của nàng, cứng rắn đem nàng từ trong đám người kéo ra ngoài. Quán tính khiến cho Tiểu Quỷ lúc Long Dương đứng lại thiếu chút nữa ngã

xuống. Thấy tình cảnh như thế, ở trong lòng của Long Dương đã tự trách mình, từ chỗ tức giận tràn đầy, nhưng là hoàn toàn đối với nhu nhược của nàng, khuôn mặt bi ai, phần tức giận này vẫn không tự chủ được bị đè xuống.

“Muội ở trong này làm gì?” Giọng của Long Dương hơi trách cứ, nhưng dưới ánh mắt vừa sáng vừa thương tâm này của nàng thì một chút trách cứ cũng không thể nói ra được nữa, giọng nói trở nên dịu dàng. “Mau trở về, chăm sóc mình thật tốt, chờ ta trở lại.”

“Không cần, không cần đuổi Tiểu Quỷ đi, Tiểu Quỷ muốn cùng Vương huynh cùng ra chiến trường, cùng chết.” Giọng của Tiểu Quỷ cũng biến thành kiên cường hẳn lên, “Tiểu Quỷ không kiên cường bằng mẫu hậu, Tiểu Quỷ không thể rời xa Vương huynh, Tiểu Quỷ nguyện ý cùng Vương huynh chảy máu cùng chết, van cầu Vương huynh không cần để lại Tiểu Quỷ một mình.”

Lúc này Long Dương đột nhiên cảm thấy sợ hãi, hẳn sợ không phải thiên quân vạn mã của Dương Quốc, cũng không phải là tinh phong huyết vũ trên sa trường, mà là sợ hẳn sẽ bởi vì nhất thời sơ sót mà mất đi Tiểu Quỷ. Đoạt lấy trường thương trong tay Tiểu Quỷ bởi vì kích động mà không nắm chặt, mạnh mẽ quyết tâm, khua thương một cái. Chờ đón chính là tiếng thét chói tai của Tiểu Quỷ đau đến thấu tâm, thân hình mảnh mai theo đó ngã xuống nhưng là trong miệng của nàng vẫn như cũ cầu khẩn Vương huynh mang nàng xuất chinh. Long Dương cứng ngắc quay người đi, chỉ chừa bóng lưng hướng về phía nàng, hạ lệnh: “Người tới, đưa công chúa hồi cung.” Tim của hắn cũng theo một thương vung xuống kia mà chấn động, hẳn không thể quay đầu lại, cũng không dám quay đầu lại, hẳn thậm chí có chút sợ chỉ cần quay người lại sẽ không nhận được ôm nàng lên, đáp ứng tất cả yêu cầu của nàng.

Tiểu Quỷ thanh âm càng lúc càng xa, rốt cuộc không nhận được ngoài đầu nhìn lại, chỉ còn là bóng lưng thanh lệ gọi lên cho hắn một hồi đau lòng. Mọi người đều biết thái tử điện hạ hết sức sùng ái vị tiểu công chúa này, nhưng là cảnh tượng hôm nay vừa thấy không khỏi cảm thấy khiếp sợ. Vậy mà trong đám người, có một người đang lặng lẽ cười lạnh, cái thân ảnh này sẽ khiến mọi người cả đời cũng khó mà quên được.

Sau đó Khương vương cũng một thân nhung trang lên Điểm Tướng Đài, hạ lệnh mọi người lên đường. Quân đội đi qua thành trấn, hai bên đường phố đám người liên tung hoa hoan hô nói quân đội cố gắng lên. Hăng hái đến biên cương đã là hoàng hôn mờ mịt, nhìn trời một vầng trăng cong, trong lòng Long Dương lại cũng hiện ra khuôn mặt bi ai bị thương đó sáng sớm nay, không biết thương thế của nàng có nặng hay không, mình có phải hay không xuống tay quá độc ác, nàng có chịu nghe lời của ngự y hảo hảo chữa trị hay không.....

“Dương nhi, ” sau lưng Khương vương cũng không hẹn mà tới, “Thời gian đã muộn, nhanh đi nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải cùng Dương Quốc tương chiến.”

“Vâng” Suy nghĩ của Long Dương bị Khương vương phát hiện ra cắt đứt, “Phụ vương cũng xin nghỉ ngơi sớm chút đi.” Long Dương ân cần nói. Ngay trong lúc hai người vừa quay đi, sau lưng một con bồ câu đưa tin từ trong quân doanh mờ tối bay ra. Tin hot

Bạn đang đọc truyện *Dương Roi Quỷ Tẫn (Đồng Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Trong Quân Khác Thường

“Báo ——” lại một tên bộ binh đưa tin mặt vết máu xông về lầu lớn, “Quân ta bị Dương Quốc vây khốn, chết thảm trọng, thái tử điện hạ sinh tử chưa rõ.....”

“Tiếp tục thăm dò!” Khương vương ngồi ở trên ghế, lòng như lửa đốt, “Phái viện binh tiếp, phái viện binh, nhất định phải tra rõ tình hình sinh tử của thái tử điện hạ, mau!”

Trên chiến trường, Long Dương trên áo giáp sớm bị máu tươi nhuộm ra hoàn toàn biến dạng, phân biệt không rõ rốt cuộc là máu của quân địch hay là máu của mình, gió lạnh tiêu điều, dường như muốn đem máu tươi trên trường kiếm cũng đông lại thành băng lạnh.

“Thái tử điện hạ, chúng ta đã bị vây khốn rồi, phải mau nghĩ biện pháp phá vòng vây a.” Một phó tướng đuổi đến bên người Long Dương, đối với hắn nói.

Không sai, cứ tiếp tục như vậy, toàn quân đội Khương quốc sẽ bị diệt: “Người đi gọi mọi người tụ họp lại, ta sẽ mang một đội nhân mã xông vào phá vòng vây của Dương quốc ở phía nam, các người nhân cơ hội từ phía bắc chạy ra, cùng viện quân của phụ vương phối hợp.”

“Thái tử điện hạ, vẫn là nên để thần xung phong phá vòng vây phía nam, ngài mau nghĩ cách thoát trước.” Phó tướng đề nghị, “Ngài lấy an toàn làm trọng a.”

“Được rồi, không cần nói thêm nữa, đây là quân lệnh, nhanh thực hiện!” Long Dương lần nữa khua kiếm đánh cho bị thương một Dương quân, “Mau!”

Đội đến khi phó tướng dẫn viện quân của Khương quốc trở về chiến trường thì Long Dương đã bị trúng tên trên người, hắn dẫn dắt binh lính khổ sở chống đỡ đến khi viện quân đến kịp, kể từ lúc đó phá vòng vây liền nhìn thấy khả năng phá vòng vây. Rất nhanh, Long Dương được quân lính cứu viện chạy ra ngoài.

“Thái tử điện hạ, người phải gắng chống đỡ a, rất nhanh sẽ đến trại lính.” thanh âm Lão quân y ở bên tai Long Dương vọng về, nhưng là hắn đã bất tỉnh

nhân sự.

Liên tiếp mấy chục ngày Khương quốc bại đến năm trận, tinh thần xuống thấp, vô luận Long Dương nghĩ ra cái thần binh dân trận gì Dương Quốc tổng cũng đều có thể nhất kích phá, hơn nữa giống như đối với suy nghĩ Long Dương rõ như lòng bàn tay. Hôm nay quân đội Khương quốc đã bị đả thương chết hơn phân nửa, mà trong triều đình bởi vì không có Khương vương quản lý, cục diện chính trị cũng bắt đầu hỗn loạn, Khương vương rốt cuộc đành phải bắt đắc dĩ quyết định mình trước quay về Khương Đô thành triệu tập tân binh, quản lý triều chính. Để Long Dương tiếp tục lãnh binh đánh giặc.

Chạng vạng, đồng lửa bập bùng, bên trong doanh trường chỉ còn lại một mình Long Dương, mặc dù trúng tên còn chưa có khỏi hẳn, nhưng là vì ngày mai phải đánh một trận, hẳn vẫn như cũ chống đỡ cùng các vị tướng lĩnh bàn bạc đối sách.

“Thái tử điện hạ, thần cho là chiến thuật của quân ta bị lũ Dương quân đoán được, rất có thể là trong quân xuất hiện gian tế.” Một vị quân sư nói.

Long Dương mặc dù từ nhỏ liền đọc đủ thứ quân pháp chiến lược chi thư, võ nghệ cũng cực kỳ xuất chúng, nhưng là loại tiểu nhân chi kế này hẳn từ trước đến giờ gặp qua rất ít, nghe xong quân sư giải thích thì thất kinh.

“Mấy ngày trước đây ta từng thấy trên bầu trời liên tiếp có bốn câu đưa tin ẩn hiện.” Một vị thần tử khác nói.

“Như vậy các người ngay tại ở trong quân doanh an bài mấy tên cung tiễn thủ tùy thời chuẩn bị đem bốn câu đưa tin chặn lại là được.” Long Dương đề nghị.

Vì vậy ngày hôm sau vẫn diễn ra như bình thường, mà các binh sĩ đóng quân ngoài doanh trường cũng đã bí mật được thay đổi bằng những binh lính giới bán cung. Rất nhanh Long Dương đã thu được mật báo, trong thư bốn câu này ký tên Hạo Diễm – người mà trước khi mình xuất chinh đã đến từ già!

Ngoài dự đoán của mọi người là Long Dương chẳng qua là lặng lẽ tìm được Hạo Diễm trà trộn ở trong quân, cũng không hạ lệnh đem chém đầu. Chỉ là ở trong mấy lần Bài Binh Bố Trận lần sau không đem kế hoạch chân chính cho hắn biết thôi.

Rốt cuộc, sau mấy chục ngày chiến bại liên tiếp, Khương quốc nghênh đón trận đầu toàn thắng. Toàn quân hoan hô ăn mừng, cũng không có ai thấy ở trong một góc âm u, một tên lính đang nắm một bọc gì đó không biết tên, không biết đang thầm âm mưu điều gì đó.....

Bạn đang đọc truyện *Dương Roi Quỳ Tấn (Đồng Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Khi Nào Đến Ngày Quay Về

Lại một ngày tuyết rơi, vì quân đã xuất chinh mà trên cửa thành Khương Đô vệ binh vốn ít ỏi nay lại càng lác đác. Tuyết trắng rơi dày đặc tạo một mảng màu lam mật mờ, khiến cảnh sắc càng thêm phần lạnh lẽo, tiêu điều.

“Công chúa! Tuyết rơi ngày một nhiều, vẫn là nên mau mau trở về đi.” Một nha hoàn lên tiếng khuyên bảo.

“Không cần” – Tiểu Quỳ vẫn cố chấp một mực đứng yên tại đó. “Ta đứng ở đây, chờ Vương huynh trở về, để huynh ấy có thể rất nhanh nhìn thấy Ta...”

Bên ngoài cửa thành, một người đang thúc ngựa về phía cửa thành, một thân áo choàng Kim Hoàng. Tuy không phân biệt được rõ dung mạo do tuyết rơi dày đặc, nhưng để từ cách chàng áo Kim Hoàng như vậy ắt chỉ có người của hoàng thất. Vương huynh từ trước đến nay chưa bao giờ thích rêu rao thân phận, vậy chỉ có thể là phụ vương.

Tiếp cận cửa thành, người kia từ trong người lấy ra một khối lệnh bài, thủ vệ lập tức cung kính mở cửa thành mà người kia cũng không hề để ý, lập tức hường thẳng hoàng cung phi đi.

Phụ hoàng đã trở về, như vậy Vương huynh cũng sẽ rất nhanh sẽ trở về. Tiểu Quỳ lập tức chạy về hướng hoàng cung, chỉ mới xuống đến thành lâu, hai chân nàng bắt chợt một trận đau nhức thấu xương. Thương thế vốn chưa hoàn toàn bình phục, căn bản không chịu được chạy nhanh.

“Công chúa cẩn thận!” Nha hoàn theo sát sau lưng lập tức chạy tới đỡ Tiểu Quỳ.

Không còn cách nào, Long Quỳ đành nhờ vào nâng đỡ của nha hoàn, khập khiễng trở về cung điện. Đợi đến lúc nàng thay xong y phục, đi tới chính điện thì phụ vương cùng các triều thần đã bắt đầu thảo luận chính sự, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào.

Triều chính tựa hồ rơi vào cảnh vô cùng hỗn loạn. Phía đông bệnh dịch hoành hành khiến người người hoang mang, người chết ngày càng nhiều. Hơn nữa, lại không cách nào khống chế, ngày càng lan ra bốn phía. Mà bệnh này lây lan vô kể, không danh y nào nguyện ý đi cứu trị.

Không biết đã bao lâu trôi qua, người Long Quỳ đã phủ một tầng tuyết trắng, Khương vương vẻ mặt lo âu mới bước ra. Nàng vội vàng chạy tới bên cạnh phụ vương, vừa muốn mở miệng đã bị thị thần ngăn lại: “Bệ hạ chính sự phiền não, công chúa vẫn là không nên quấy rầy.”

Đã đợi lâu như vậy, chính là chỉ muốn hỏi thăm Vương huynh khi nào có thể trở về, nàng sao có thể như vậy mà quay về: “Ta chỉ muốn hỏi khi nào Vương huynh quay về, sẽ không làm phiền phụ vương xử lý quốc sự đâu”

“Phụ vương! Tiểu Quỷ muốn biết Vương huynh khi nào có thể trở về?” Long Quỷ một mực cung kính nào ngờ lại bị phụ vương trách mắng một trận, “Quỷ nhi! Từ khi nào ngươi trở nên phiền hà đến vậy! Dương nhi không thể nhất thời nhanh chóng mà trở về được, mà căn bản đây không phải chuyện mà ngươi nên quan tâm. Chính là hãy sống cho tốt trong Quỷ Hi cung, chớ có đến quấy nhiễu cô vương.”

Long Quỷ thế nào cũng không hiểu phụ vương mọi ngày hiền lành sao lại thay đổi đến vậy. Mặc dù cái chết của mẫu hậu khiến người bị đá kích rất lớn, phụ vương cũng đến thời gian nên giảm bớt đau buồn rồi chứ. Vậy rốt cuộc là chuyện gì mà khiến phụ vương khắc thường như thế, còn có chuyện của Vương huynh nữa....

Không hỏi thêm gì nữa, việc đó thật khiến thâm tâm Long Quỷ càng thêm không yên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Roi Quỷ Tẫn (Đồng Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hóa Dịch Thành BẠN

Trên chiến trường, Dương Quốc tiếp tục tiến công. Long Dương tuy đã mệt mỏi cố gắng nhưng toàn quân sĩ khí mới vừa tràn đầy, nếu biết chủ soái một thân trọng thương ắt lòng quân sẽ loạn. Bên tai vang lên tiếng trống công kích thứ ba, Dương Quốc đã bắt đầu tiến công. Long Dương chỉ thấy hai mắt một mảng mơ hồ, đầu óc hỗn loạn vô cùng. Nhưng chàng không dám nhắm mắt, vì bản thân hiểu rõ, chỉ cần lơ lỏng một chút, sẽ lập tức rơi khỏi ngựa, và hậu quả sẽ không thể lường trước. Đến nước này, chàng chỉ đành miễn cưỡng rút trường kiếm, khua loạn để chém giết quân địch.

Trong mơ hồ, một ánh sáng lạnh lẽo bỗng gọi thẳng vào mắt Long Dương khiến một lần nữa chàng không thể chống đỡ. Vốn khi hai quân giao chiến, trúng tên là chuyện thường, những mũi tên này lại hoàn toàn bất đồng với những mũi tên bình thường khác. Ánh sáng như vậy biểu thị mũi tên này một khi bắn ra, nhất định khiến người bị thương trúng kịch độc mà chết, hơn nữa nếu có tiếp xúc với người bị thương cũng sẽ nhất định bị tổn thương.

Không kịp suy nghĩ nhiều, Long Dương theo bản năng đem trường kiếm ném ra vừa lúc chạm vào mũi tên đang bay tới, đem chém làm hai đoạn. Thì ra mũi tên là muốn bắn về phía mặt thám của Dương Quốc, Hạo Diễm. Va chạm giữa trường kiếm và mũi tên cũng khiến Hạo Diễm chú ý. Ngoái đầu lại đã thấy Long Dương bị bao vây bởi Dương Quân, lại mất đi binh khí vốn không thể cùng quân địch chống chọi. Hơn nữa, chàng lúc này cũng đã kiệt sức, lúc nào cũng có thể rơi vào thế bại.

Phó tướng của Long Dương cũng đã phát hiện sự dị thường ở chàng, lập tức dùng chiêu Hồi Mã Thương, chặn sự truy kích của kẻ địch phía sau, cùng lúc đâm liên tiếp về phía trước phá vòng vây đến bên cạnh Long Dương. Lúc này mặc dù sắp ngã xuống, trước mắt chàng bỗng hiện ra nụ cười đáng yêu của Tiểu Quỷ. Vì Tiểu Quỷ, không thể ngã xuống! Chàng một lần nữa tỉnh lại, nhận lấy từ phó tướng binh khí vừa đoạt được của quân địch, tiếp tục tấn công.

Không lâu, viện quân chạy tới, rốt cuộc đem trận chiến đánh thắng. Dương Quốc lui binh, đám binh sĩ hoan hô không ngừng, nụ cười nay lộ ra trên khuôn mặt dính đầy máu. Cùng lúc đó, Long Dương từ trên chiến mã ngã xuống, tất cả mọi người giật mình không dứt, quân y vội vàng vàng vàng từ trong đám người chạy ra tra xét thương thế của chàng.

Trong đám người, Hạo Diễm không khỏi hồi tưởng lại chuyện đã xảy ra mấy ngày trước. Dương Quốc nhiều lần không thể lấy được chính xác tình báo từ tay Hạo Diễm, rốt cuộc định dùng hấn để trực tiếp hãm hại Long Dương. Trong khi toàn quân vui mừng chiến thắng, Hạo Diễm len lén lấy độc phấn, rắc vào trong rượu của Long Dương, ai ngờ quân y lại báo rượu sẽ khiến ảnh hưởng đến vết thương kia. Chén kia rượu độc cuối cùng cũng bị quân y đem bỏ.

Vậy mà lúc này các tướng sĩ cũng không hay biết mục đích của Hạo Diễm, chỉ cho là hấn không quen biểu đạt, nên mới một mình núp ở vờ. Đội trưởng cầm đầu còn nhiệt tình chạy tới mời Hạo Diễm cùng đi uống rượu thịt nướng. Còn có một binh lính chuyên lo bếp núc kiên nhẫn dạy hấn như thế nào đem miếng thịt nướng chín vừa lúc.....

Ở sau chiến dịch, Dương Quốc cũng không giống như trước dự đoán Long Dương sẽ như vậy trúng độc mà chết, liền bắt đầu hoài nghi sự trung thành của Hạo Diễm. Rốt cuộc quyết định giết chết con cò vô dụng này....

Đối mặt Long Dương cùng sự chăm sóc như huynh đệ của chúng tướng sĩ đối với mình mấy ngày nay, Hạo Diễm trong lòng cảm khái vô vàn, hôm nay Dương Quốc hẳn là không thể đi về nữa, những con người kia đã từng cùng mình đồng sinh cộng tử gần mười năm nay lại muốn đẩy hấn vào chỗ chết. Rốt cuộc, hấn quyết định sẽ vứt bỏ Dương Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Dương Roi Quỷ Tẫn (Đồng Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Vội Vả Gặp Lại

Vốn quốc thổ Khương Quốc diện tích không lớn, toàn quân theo lối đi một ngày là có thể từ biên ải về tới Đô thành. Nhưng là lúc bọn họ lên đường, thương thế Long Dương vốn chưa lành liền thêm nặng, mấy ngày nay lại vất vả liền vẫn như thế hôn mê bất tỉnh. Điều kiện của quân y có hạn, mọi người đành vừa đi vừa nghỉ để tránh Long Dương quá mệt mỏi.

Trời đã về chiều, Đô thành Khương quốc được bao phủ bởi một tầng ánh sáng vàng chói mắt, xa xa nhìn lại chỉ còn thấy đỉnh đài lâu các mờ mờ. Long Quý biết được tin Vương huynh sắp chiến thắng trở về, từ sáng sớm đã đứng trên cửa thành ngóng trông. Lúc này, Nhung Hiền đã hóa lại thành trạng thái hình người, ở bên cạnh khuyên nhủ:

“Công chúa, đã trễ lắm rồi, hay trước tiên chúng ta cứ hồi cung nghỉ ngơi, mai hãy trở lại đợi.”

“Vương huynh từ biên ải trở về, tối nay sẽ đến nơi, ta muốn ở chỗ này chờ huynh ấy.” Chỉ cần nhắc đến chuyện của Long Dương, Long Quý liền vô cùng kiên quyết.

“Nhưng hiện đã đến giờ dùng bữa tối, thái tử điện hạ cùng binh lính hẳn cũng phải ăn cơm. Có lẽ khi chúng ta dùng bữa xong, có thể nhìn thấy bọn họ trở về.” Nhung Hiền biết Long Quý vì đợi Long Dương mà đã một ngày không có dùng bữa, nếu cứ tiếp tục như vậy nhất định sẽ gặp chuyện không hay. “Nhưng Hiền tin rằng khi thái tử trở về mà thấy công chúa suy yếu như vậy sẽ rất đau lòng.”

Long Quý thu lại ánh mắt đang nhìn về phía xa, thấy lời nói Nhung Hiền cũng có mấy phần có đạo lý. Dù sao nàng cũng không hy vọng Vương huynh thấy bản thân tiều tụy, liền đáp ứng Nhung Hiền sau khi dùng bữa tối xong sẽ quay lại.

Ngoài trấn nhỏ cách Đô thành không xa, có một đại quân dàn xếp ở trên một mảnh đất ngoại ô – vùng đồng nội, Long Dương đã từ hôn mê tỉnh lại, nhưng là bởi vì nóng lòng trở lại Đô thành, hẳn không để ý thương thế chưa lành, tự mình cưỡi ngựa mang binh chạy tới trấn nhỏ này rồi lần nữa ho ra máu. Cộng thêm màn đêm cũng đã buông xuống đành phải ở chỗ này mà dùng chân.

Về phần Long Quý, nàng ở trên cửa thành đợi đến khi trời đầy sao sáng, trên đường phố trong thành đã không có một bóng người, mà những nhà còn chưa tắt đèn cũng đã không còn mấy, nàng liền bị Nhung Hiền kéo trở về. Vậy mà nàng lại không chịu trở lại Quý Hi cung nghỉ ngơi, mà tiếp tục đứng ở trên bậc dài trước chính điện mà chờ.

Ngày hôm đó, phía xa mặt trời mọc mang một luồng ánh sáng bạc bao phủ quanh Long Quý, nàng chậm rãi dần tỉnh táo lại trong cơn buồn ngủ, nhìn ra xa bên ngoài cửa cung, có rất nhiều binh lính đang đi tiếp tới đây, nhiều người như vậy chắc chắn không phải binh lính tuần tra, không cần suy nghĩ nhiều, nhất định là Vương huynh đã trở về rồi!

Đợi đến khi Long Quý sửa sang lại trang phục thật tốt, vội vã chạy xuống bậc dài thì Long Dương đã mang theo một đám thị thân đi tới hành lang. Thân ảnh màu lam quét qua hành lang, tuy nhiên khi cách Long Dương còn có chừng năm thước liền dừng lại. Long Quý không thể tin được hẳn trước mắt nàng là thật, sắc mặt Vương huynh không hề hồng nhuận giống như trước mà nay có vẻ tái nhợt cực kỳ. Ánh mắt đã ít đi một phần ngây thơ mà nhiều thêm mấy phần tang thương. Trên chiến giáp mặc dù giống như là đã được người cẩn thận lau qua, nhưng loáng thoáng vẫn có thể nhìn thấy vết máu không cách nào lau sạch ..... Nhưng vẫn có một điều là một chút cũng không thay đổi, đó chính là cảm giác ấm áp cùng an toàn từ trên người hắn vẫn như vậy phát ra, dù thế nào cũng đều không cách nào thay đổi được. Cho dù cách xa nhau ngàn năm, chỉ cần gặp lại liền nhất định có thể nhận được. Rốt cuộc đã có thể nhìn thấy Tiểu Quý rồi, từ trong lòng lại không khỏi sinh ra cảm giác an bình, trên gương mặt vẽ ra một nụ cười ấm áp. Nàng so với trước kia xem ra lại càng thêm nhu nhược, một mình sống ở trong cung nhất định rất khổ cực, nhưng xem ra hai chân của nàng đã hoàn toàn bình phục..... Ngần vịn suy nghĩ lan tràn khiến cho hắn không tự chủ được mà cũng dừng bước.

“Vương huynh.” Không hề chậm trễ, Long Quý chạy về phía Long Dương, ngã vào thật sâu trong ngực của hắn, “Tiểu Quý biết Vương huynh nhất định sẽ khai hoàn trở về, Tiểu Quý vẫn luôn chờ huynh.”

Long Dương cũng không nói có nói tiếng nào, chỉ là đem nàng ôm càng chặt hơn.

Chiến giáp trà vào khiến Tiểu Quý khẽ đau, nhưng là nàng căn bản không quan tâm những thứ này: “Cầu xin Vương huynh đừng rời đi nữa, đừng bỏ lại một mình Tiểu Quý trong kinh thành cô đơn này.”

Giọng của nàng như vậy bị ai khiến cho trái tim Long Dương đau xót, thật muốn cứ như vậy ôm lấy Tiểu Quý, vĩnh viễn cũng không tách ra.

Thanh âm của thị thân bỗng từ sau lưng truyền đến: “Thái tử điện hạ, chúng ta còn có quân tình khẩn cấp cần hồi báo với bệ hạ, không thể trì hoãn.”

Một câu như thức tỉnh người trong mộng, Dương Quốc từ trước đến giờ binh lực đầy đủ, mặc dù lần này quân ta tinh thần cường thịnh, nhưng binh lực Dương Quốc tuyệt đối có thể cùng ta quân đối kháng, mà Dương Quốc lại chủ động lui binh, lại còn đưa tới thư đình chiến, dùng danh nghĩa nghỉ ngơi lấy lại sức, thỉnh cầu ngưng chiến hai năm. Không có ai biết Dương Quốc rốt cuộc đang tính toán cái gì, chuyện quan trọng này vẫn nên là hướng người nhanh chóng bẩm báo.

Khe khẽ đẩy Tiểu Quý ra, nhẹ nhàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt nàng. Nghiêng người tránh nàng mà đi qua.

Ngước mắt chỉ còn nhìn thấy bóng lưng to lớn cao ngạo càng lúc càng xa, Long Quý biết, Vương huynh nay đã không còn thời gian chơi đùa cùng với nàng, gánh nặng quốc gia đang đè nặng ở trên người của hắn, hẳn cần phụ trách cả Khương quốc. Từ nay an bình sẽ không còn tiếp diễn, luôn trực chờ

kéo bọn họ tới thương vong.

Bạn đang đọc truyện *Dương Roi Quỳ Tân (Đồng Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Loạn Trong Giấc Ngoài

Hôm đó, nhìn thân ảnh của Long Dương càng lúc càng xa, cuối cùng ở cuối hành lang ngã xuống, cung nữ bên cạnh xếp thành một đoàn, mấy thái y cũng vội vàng từ hướng hành lang chạy đi. Long Quỳ thấy cảnh tượng này liền run lên, cũng gấp gấp chạy về phía đó. Tuy nhiên nàng cách đám người chỉ còn có vài mét đã bị thái y ngăn cản.

“Thái y, Vương huynh như thế nào? Ngươi để cho ta đi xem hắn một chút.” Long Quỳ lòng như lửa đốt, thanh âm liền cũng có vẻ run rẩy.

“Công chúa điện hạ, thái tử hiện tại thân mang trọng thương, lại vì vội vã trở lại Đô thành mà cổ nén đau yếu. Hôm nay hắn rốt cuộc có thể an tâm, vết thương cũ cũng liền tái phát, không cần phải lo lắng.” Thái y hướng Long Quỳ giải thích.

“Như vậy ngươi mau buông ta ra, để cho ta đi xem hắn một chút.” Long Quỳ thấy thái y vẫn như cũ ngăn đường đi của nàng, trong lòng càng thêm kinh hoảng bất an, mơ hồ cảm thấy bệnh của Vương huynh đang vô cùng nghiêm trọng. Kéo thái y ra muốn tiếp tục đi về phía trước.

“Công chúa điện hạ, không thể!” Thái y lui lại mấy bước, lần nữa ngăn nàng “Thái tử điện hạ vì không muốn để cho người lo lắng, vẫn cố gắng chống đỡ. Hôm nay nếu người xuất hiện, hắn nhất định sẽ lại lần nữa chịu khổ mà chống đỡ, như vậy đối với thương thế của hắn chỉ có hại.”

Nghe lời nói của thái y, lòng của Long Quỳ ngổn ngang trăm mối, bước chân của cũng dần dần ngưng lại. Thì ra Vương huynh cũng là vì nàng mới bị thương thành như vậy. Hắn vì không để cho mình lo lắng không tiếc khiến cho thương thế nặng thêm, hắn vì quốc gia đồ máu nơi sa trường, mà mình ngoại trừ ngoan ngoãn chờ hắn trở về, cái gì cũng không làm được. Chỉ là xem hắn, chăm sóc hắn cũng trở thành một loại tổn thương.

Bất tri bất giác, Long Dương đã bị mọi người đưa về tẩm cung, các thị thần phía sau một phần theo hắn trở về tẩm cung, một phần tiếp tục chạy tới chánh điện bẩm báo rõ tình hình với Khương vương, hành lang trở nên trống rỗng, chỉ còn lại một thân ảnh lam nhạt cô độc ngã ngồi ở hành lang lạnh như băng.

Trên đại điện, Khương vương đang bước tới bước lui, những đại thần có lĩnh bổng lộc triều đình bị phái đi đến vùng dịch đều sợ mà chạy, nếu có tới vùng dịch bệnh thì lại bởi vì không biết cách trị mà nhiễm dịch chết thảm, hay thậm chí vừa nghe đến bị phái đi liền từ quan về nhà, không hề hỏi tới triều chánh nữa..... Ông biết Long Dương hôm nay chắc chắn trở về, như vậy có thể sai nhi tử đi không chế, với tư chất của hắn nhất định có thể bình loạn, triều chánh cũng có thể để hắn xử lý thêm chút. Nhưng người đi vào cung điện lại không phải là thái tử Long Dương, mà là một đám thị thần. Thị thần của còn chưa tới liền hướng quân vương hành lễ, Khương vương cũng đã bắt đầu lên tiếng.

“Thái tử sao còn chưa tới gặp ta?” Nói ngay vào trọng điểm, Khương vương đã không có thời gian cùng bọn họ dài dòng chuyện tiền nhân hậu quả.

Chúng thị thần còn chưa lên tiếng, liền bị Khương vương phát hiện vấn đề làm rối loạn chương trình: “Thái tử điện hạ bị trọng thương, đang chữa trị.”

“Tại sao có thể như vậy chẳng lẽ lại thật sự không có ai có thể giúp được cô vương rồi sao?” Khương vương nghe tin tức này không khỏi quay ngược lại mấy bước, trong miệng lầm bầm nói, “Các người cũng đi ra ngoài, đi ra ngoài.....”

Mọi người thấy Khương vương sắc mặt trắng bệch, những lời trước đã định nói liền ngưng lại không dám mở miệng, nhanh chóng lui ra ngoài cửa chính điện.

Ngày thứ hai, Khương vương liền tuyên bố trong buổi lâm triều, muốn đích thân dẫn dắt các thái y trong cung đi thống trị bệnh dịch, đem triều chính giao cho mấy vị cận thần cùng thái tử Long Dương xử lý.

Trong lúc nhất thời, thái y trong cung chỉ còn dư lại một hai vị để chữa bệnh cho Long Dương. Tẩm cung của Long Dương liền trở nên lác đác vắng lặng.

Ở Quỳ Hi cung, Long Quỳ cả đêm không ngủ rốt cuộc không thể tiếp tục áp chế ý muốn đi thăm Vương huynh, lặng lẽ chạy đến Dương Khôn điện. Đây cửa tẩm cung đang khép hờ, bên trong gian phòng, cung nữ đã lặng lẽ lui ra, chỉ còn lại Long Dương vẫn còn ngủ mê man.

Long Quỳ lặng lẽ đi tới bên giường, thấy Vương huynh đã từng anh dũng cường tráng thật không ngờ nay lại một mõi tái nhợt, trong lòng không khỏi cảm thấy cảm đau đớn, một giọt nước mắt trong suốt cũng vô tình xẹt qua gò má của Long Quỳ, nhỏ xuống đầu ngón tay của Long Dương.

Long Dương tựa hồ cảm giác được đầu ngón tay chột lạnh, chậm rãi mở mắt. Đập vào mắt chính là nét mặt tươi cười như hoa của thiếu nữ trong mộng, muội muội Tiểu Quỳ của mình, trong lòng cảm thấy hết sức vui mừng.

Đưa tay nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt trên khuôn mặt Long Quỳ, dịu dàng nói: “Tiểu Quỳ ngoan, đừng khóc, Vương huynh đã không sao.”

Thấy Long Dương tỉnh, Tiểu Quỳ cũng rất vui vẻ, thế nhưng vui sướng rất nhanh bị lo lắng thay thế. Thái y nói qua, không thể để cho Vương huynh nhìn

thấy mình. Vì vậy, thân thể nàng liền nghiêng tránh đi tay của Long Dương, đứng dậy định rời đi.

Long Dương thất kinh, nhanh chóng kéo Long Quỳnh lại, hỏi nàng: “Xảy ra chuyện gì, tại sao phải đi gấp như vậy?”

“Thái y nói qua, thấy Tiểu Quỳnh sẽ làm bệnh tình của Vương huynh tăng thêm, Tiểu Quỳnh không muốn hại Vương huynh.” Long Quỳnh nghẹn ngào giải thích.

Điều này khiến Long Dương càng thêm nghi ngờ: “Sao lại như vậy chứ? Thấy Tiểu Quỳnh vết thương của Vương huynh rất nhanh sẽ không còn đau đớn, có thể khỏi hẳn nhanh hơn đây.”

“Vương huynh không cần lừa gạt Tiểu Quỳnh, thái y nói Vương huynh nhìn thấy Tiểu Quỳnh sẽ lại gắng gượng, như thể bệnh tình lại tăng thêm.” Long Quỳnh còn chưa tin tưởng lời của Long Dương, “Vương huynh phải đáp ứng Tiểu Quỳnh, không thể ở trước mặt Tiểu Quỳnh giả bộ không sao, như vậy Quỳnh nhi mới có thể ở lại.”

“.....” Long Dương trầm mặc một hồi, rốt cuộc gật đầu đồng ý.

Chẳng được bao lâu, bọn nha hoàn nghe được động tĩnh truyền ra từ trong tẩm cung, biết Long Dương đã tỉnh liền bưng cháo gà đi vào. Nhìn thấy công chúa điện hạ đến, rất là kinh ngạc, thiếu chút nữa làm đổ cả chén đĩa, Long Quỳnh gấp rút chạy tới nhận lấy cái chén từ nha hoàn, đi tới đút cho Long Dương ăn.

Cười uống xong muỗng canh từ tay Long Quỳnh, phát hiện sắc mặt Tiểu Quỳnh cũng có chút trắng bệch, nhất định là mấy ngày vì mình mà lo lắng mới thành ra như vậy.

“Tiểu Quỳnh, cái canh gà này thế nào mà càng uống càng không thấy mùi vị?” Long Dương làm bộ nghiêm túc hỏi.

“Làm sao lại như vậy, canh gà này vẫn không có gì thay đổi a.” Tiểu Quỳnh lập tức trúng bẫy của Long Dương.

“Không tin muội nếm thử một chút đi.” Long Dương tiếp tục giả vờ làm bộ đáng nghiêm túc.

Vì vậy Tiểu Quỳnh múc một muỗng nhỏ nhỏ uống một ngụm: “Không có.....”

Tiểu Quỳnh lời nói còn chưa nói hết, Long Dương rốt cuộc không nhịn được cười: “Như vậy mỗi người một ngụm hẳn sẽ tốt hơn.”

Long Quỳnh nghe xong lúc này mới nhận ra, Vương huynh là muốn lừa gạt nàng uống cháo gà.

Hai người mới vừa chia xong cháo gà liền nhận được tấu chương do đại thần trong triều đưa tới, mặc dù bọn họ biết Long Dương đang dưỡng bệnh, nhưng những thứ quốc sự cấp bách này, chỉ đành mang tới.

Cứ như vậy, Long Dương vừa dưỡng bệnh, vừa phê duyệt tấu chương, mà Long Quỳnh cũng thường xuyên tới Dương Khôn điện. Cục diện chính trị cũng tạm thời ổn định.

Mười mấy ngày sau, thương thế của Long Dương căn bản đã bình phục, Khương vương cũng hoàn thành nhiệm vụ bình định bệnh dịch, nhưng trên đường trở lại Đô thành đã bị cảm nhiễm gió rét. Tin hot

Bạn đang đọc truyện *Dương Roi Quỳnh Tần (Đồng Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Sách Lược Vẹn Toàn

Sau khi Khương vương hồi cung, bệnh tình chẳng những không có chuyển biến tốt ngược lại càng thêm trở nên nghiêm trọng. Lần này mặc dù đã dập tắt được dịch bệnh thành công, nhưng Khương Quốc cũng tổn thất rất nhiều lang y và dân chúng. Cùng với đó tình hình bệnh tình của Khương vương cũng sa sút hết sức trầm trọng rất cần được nghỉ ngơi nhiều hơn. Sau khi Khương vương trở về, vẫn đang xử lý những vấn đề còn sót lại của thiên bệnh lần này, cho nên sức khỏe vẫn chưa kịp hồi phục, bệnh tình cũng còn vẫn chưa được chữa trị kịp thời.

Cho đến có một ngày, sứ giả Dương Quốc đột nhiên được phái tới, lúc này cuộc chiến giữa 2 nước vẫn chưa dừng lại, mà Khương Quốc cũng bởi vì tình hình bệnh dịch này mà quốc khố đã sắp cạn kiệt, hai năm ngừng chiến căn bản không cách nào cải thiện được cái tình hình tiền thoái lương nan của Khương Quốc. Lúc này, sứ giả Dương Quốc được cử tới tâu kiến, đã làm cho tất cả quần thần trong triều cùng dân chúng không thể tượng tượng được, cũng không thể biết được ý đồ của Dương Quốc cử sứ giả lần này là làm gì, sẽ xảy ra cái gì?

Trong triều đình, sứ giả Dương Quốc vẫn luôn luôn ngang ngược can rờ, thế mà lần này tới tâu kiến lại hết sức khách khí nói muốn cùng Khương Quốc ngừng chiến và muốn kết liên minh từ đó hai nước giao hảo cùng hỗ trợ, cùng nhau phát triển.

Nhưng trong khi mọi người cùng đang vui mừng với đề nghị này của Dương Quốc thì sứ giả đã đưa ra một điều kiện: Dương Quân có ý muốn xin cưới công chúa Khương Quốc, và muốn hai nước kết làm giao bang để thể hiện thành ý của mình, lần này sứ giả tâu kiến trừ ý kết Liên Bang còn tới cầu hôn!

Với cái tuổi này thì Dương Quân cũng giống như Khương vương đều đã ngoài năm mươi rồi. Muốn một người công chúa Khương Quốc nổi tiếng xinh đẹp tuyệt trần, đi làm vợ một người bằng tuổi cha mình, cái chuyện này thật khiến cho tất cả mọi người đều không thể tưởng tượng nổi. Huống chi công chúa chưa từng có rời khỏi thành đô Khương Quốc, mà Dương Quân này căn bản cũng chưa từng gặp qua Long Quý, vì sao lần này đột nhiên lại tới cầu hôn!

Các đại thần nghị luận âm ỉ, Khương vương cũng bị cả kinh không nói ra lời, trong lúc này cả triều đình nhất thời đều im lặng không có một người ủng hộ chuyện này.

Đứng ở một bên Long Dương thấy phụ vương chân chừ chưa từng trả lời, trong lòng lửa nóng đã sôi trào vạn phần, không nhịn được trách cứ: “Bỉ ôi, công chúa chưa bao giờ cùng Dương Quân gặp mặt qua, Dương Quốc có ý muốn thể hiện thành ý với nước ta vì sao phải bức hôn công chúa Khương Quốc ta đây?”

“Lời nói của thái tử thật là buồn cười, Dương Quốc ta muốn cùng Khương Quốc các người liên minh nên tới với chân ý, như thế nào là ‘bức hôn’, nếu như Khương Quốc các người như vậy không tán thưởng, vậy chúng ta cùng nhau phân thắng bại trên chiến trường thôi.” lời nói của sứ giả Dương Quốc đã tràn đầy giận dữ.

Mọi người biết rõ cuộc chiến giữa hai nước này Khương Quốc nhất định đánh không lại được, nếu tiếp tục gây chiến, Khương Quốc sẽ gặp phải diệt quốc chi kiếp, tổ chim bị phá trứng không lành, đối với tất cả mọi người không phải là cái gì chuyện tốt, vì vậy vội vàng rồi rút thượng gián nói: “Sứ giả Dương Quốc tới hòa thân đối với hai nước mà nói đều là chuyện tốt, xin bệ hạ thuận theo.”

Khương vương cũng hiểu được chuyện liên hôn lần này nhất định sẽ khiến 2 nước ngừng chiến tạm thời, giải cứu cho Khương Quốc khỏi cái tình thế nguy cấp lúc này, ổn định, củng cố quốc khố, khôi phục kinh tế và đời sống của con dân cũng như chuẩn bị binh lực để có thể sẵn sàng chiến đấu khi có nguy hiểm. Nhưng dù sao Long Quý cũng là con của hồng, là tiểu nữ nhi duy nhất mà người vợ ông yêu thương để lại, nếu để cho nàng từ đó mất đi hạnh phúc suốt đời mình ông thật sự không đành lòng. Khương vương trần trở chỉ đành phải truyền lệnh xuống đem sứ giả Dương Quốc dẫn xếp ở trong dịch quán, để cho mình nghỉ mấy ngày sau tự khác sẽ có câu trả lời chắc chắn.

Mấy ngày kế tiếp, ở trong cung điện của Khương Quốc đông như trẩy hội, quần thần lại dâng tấu ra ra vào vào, đều là tới tiến gián xin Khương vương tiếp nhận hòa ước. Thậm chí có người dâng lên danh sách tấu sớ của bách tính muôn dân lên cầu xin Khương vương đáp ứng yêu cầu của Dương Quốc.

Một ngày kia, Long Dương lại vì chuyện đem Long Quý gả đi Dương Quốc tìm đến Khương vương.

“Phụ vương, chẳng lẽ thật sự ngài muốn đem Tiểu Quý gả đi Dương Quốc sao?” Long Dương đối với quyết định Khương vương cảm thấy giật mình không dứt.

“Dương nhi, hôm nay Khương Quốc đã lâm vào tình thế nguy cấp, chỉ có thuận theo ý tứ Dương Quốc mới có thể có hi vọng. Trong thời gian bọn hần hòa thân nhanh chóng khôi phục lại lực lượng, có như vậy sau này khi có chiến loạn mới có cơ hội thù thân.” Khương vương bắt đầu dĩ đáp.

“Phụ vương, Long Dương nguyện ý vì Khương Quốc mặc giáp ra trận lần nữa, cho dù là chết trận cũng sẽ không tiếc, Tiểu Quý năm nay mới vừa vặn mười sáu tuổi, không thể từ đó hủy cuộc đời của nàng.” Long Dương vừa nói, lời nói lại càng thêm kích động.

“Chết trên sa trường thì có ích lợi gì?” Khương vương rút cuộc cũng không nhịn được. Đem toàn bộ suy nghĩ mà hần suy tính mấy ngày qua lần lượt quát ra, “Người cho rằng chết trận sa trường mà có thể giữ được Khương Quốc sao? Người là thái tử của Khương Quốc, tất cả đều nên suy nghĩ vì con dân Khương Quốc, nếu là Quý Nhi không thể cùng Khương Quốc đồng ý hòa thân, vậy thì toàn bộ con dân Khương Quốc cũng sẽ vì nàng mà được chôn theo!”

Long Dương nghe lời Khương vương nói cũng phải chấn động, gờ đây hần mới biết, thì ra những việc mà hần có thể làm được lại vô cùng nhỏ bé như thế, hần thấy lời hứa mà hần đã từng hứa với Tiểu Quý ngày trước gờ đây bỗng trở nên hư vô mờ mịt. tất cả những điều đó làm hần hoảng sợ, hần hoang mang, hần không biết làm gì, liệu hần có thể làm được gì, Long Dương cũng sợ ngây ngô khờ khạo đẩy cửa mà đi.

Long Dương rồi đi không bao lâu, liền lại có người muốn tới tấu kiến, Khương vương lúc này tức giận chưa tiêu, căn bản ai cũng không muốn gặp, chẳng qua là ở trong đại điện lớn tiếng quát: “Cô vương ai cũng không muốn nhìn thấy mặt! Không muốn thấy! Đem tất cả bọn họ đuổi ra ngoài! Đuổi ra ngoài mau!”

Vậy mà lúc này lại có người đẩy cửa vào rồi, Khương vương xoay người sang chỗ khác, vừa định hạ lệnh ban thưởng người nọ tử tội, lại phát hiện người này không phải là một tên thái giám hay cung nữ to gan nào giám trái lệnh hần, mà là con gái của mình Long Quý.

“Phụ vương, Tiểu Quý biết lần này hòa thân có thể cứu được Khương Quốc, vì Vương huynh, vì con dân, Tiểu Quý nguyện ý hy sinh.” Thì ra là Long Quý nghe được trong cung khắp nơi lan truyền chuyện hòa thân nên vội vã tới gặp phụ vương, nhưng là ở tại cửa ra vào lại nghe được lời phụ vương nói, Vương huynh có thể sẽ chết nơi sa trường, Khương quốc sẽ diệt vong... Những lời này, lay chuyển tâm ý.

Khương vương nghe lời nói của Long Quý cũng cả kinh, ông chưa bao giờ có nghĩ qua con gái của mình sẽ chủ động đồng ý cái điều kiện này. Lúc này lửa giận trong lòng toàn bộ tiêu tán, thay vào đó là sự cảm động: “Quý Nhi, con nghĩ được như vậy thật sự đã làm phụ vương cảm động, phụ vương cũng có thể phần nào đó an tâm hơn khi để con đi làm dâu Dương Quốc. Nhưng còn Vương huynh con, hần thật sự khiến phụ vương lo lắng.....” Hôm đó Long Dương vì ngăn cản Long Quý ra chiến trường mà đã thương hai chân của nàng, chuyện này Khương vương cũng có nghe được. Hôm nay muốn Long Quý xuất giá, càng không thể tưởng tượng nổi chuyện hần sẽ làm ra chuyện gì.

“Về phía Vương huynh, Tiểu Quý sẽ đi thuyết phục.” Long Quý khéo léo đáp. Khương vương nghe vậy mừng rỡ vô cùng, vuốt nhẹ mái tóc mềm mượt

đen nhánh của Long Quỳnh, cùng nàng trò chuyện một lúc rồi kêu nàng mau trở về nghỉ ngơi.

Đi tới Dương Khôn điện của Long Dương, bên trong gian phòng một mảnh hỗn độn, Long Dương đang tựa bàn viết những thứ gì đó, bọn thị vệ thấy Long Quỳnh tới cũng không dám hô to bẩm báo. Một nha hoàn đang cầm một tách trà cho Long Dương lắng lắng đứng ở bên ngoài, cũng không dám đi vào.

Long Quỳnh hướng nha hoàn thân nhiên cười, nhận lấy ly trà trong tay nàng, hướng Long Dương đi tới. Nhích tới gần Long Dương mới phát hiện hắn viết lại là quyết biệt thư!

“Vương huynh.....” Long Quỳnh nhỏ giọng kêu hắn.

Thanh âm quen thuộc vang lên bên tai, nóng nảy trong lòng Long Dương nhất thời tan biến. Ngẩng đầu lên, kiên định đối với Long Quỳnh nói: “Tiểu Quỳnh yên tâm, có Vương huynh ở đây, nhất định sẽ không để cho muội phải rời khỏi Khương Quốc. Tối nay ta liền lên vào Dương Quốc, đem Dương Quân kia giết chết, như vậy muội cũng không cần gả cho Dương Quốc, Khương Quốc cũng sẽ giữ được an bình. Nếu như vậy.....”

Long Dương còn chưa nói xong đã bị Long Quỳnh ngắt lời: “Vương huynh, thật ra thì phụ vương đã đáp ứng Tiểu Quỳnh, sẽ không đem muội gả đi Dương Quốc.” Đây là lần đầu tiên Long Quỳnh nói dối Long Dương và cũng là lần cuối cùng. Tiểu Quỳnh giả bộ như vui vẻ, lộ ra mỉm cười thanh thoát.

Long Dương nghe được tin vui này, vô cùng phấn chấn, nếu là người khác nói hắn quả quyết không tin. Nhưng mà người nói là tiểu Quỳnh người muội muội chưa bao giờ lừa gạt hắn. Cho nên không có nghĩ nhiều, Long Dương lập tức tin tưởng.

Long Quỳnh không giả bộ được nữa, bởi vì theo sứ giả cùng phụ vương ước định, ngày mai chính là ngày hòa thân. Vì vậy nàng vội vàng đổi chủ đề: “Vương huynh, chúng ta lại đi chơi cái trò từ bậc dài trượt xuống một lần nữa có được hay không? Cũng xem như là ăn mừng.”

Long Dương lúc này hết sức cao hứng, nhớ tới cảnh tượng khi còn bé cùng Long Quỳnh từ bậc dài trượt xuống, trong lòng cũng muốn ôn lại chuyện xưa lập tức đồng ý. Lúc này ra lệnh cho người từ trong kho tìm tới hộp lớn Trần Phong nhiều năm trước. Cùng nhau ngồi ở trong hộp gỗ trượt xuống phía dưới vách, tất cả vẫn như cũ, từng trận tiếng cười vui quanh quẩn ở bên tai Long Dương cũng giống như trở lại mấy năm trước.

Cảm thụ từng cơn gió tạt vào mặt, Long Dương lần nữa không kìm hãm được mà nói ra thề của lòng mình đối với Long Quỳnh: “Tiểu Quỳnh, Vương huynh sẽ cả đời bảo vệ muội, không để cho muội chịu một chút tổn thương!” Thanh âm dịu dàng như thế, giọng nói nhộn nhạo ở trong gió nhẹ khẽ thổi tới tai, khiến lòng của Long Quỳnh cũng không tự chủ được mà say mê.

Hộp gỗ từ từ chậm lại, vừng vàng dừng ở bậc dài. Nguyên lai tất cả chuyện tốt đẹp cũng sẽ có ngày kết thúc, mình cùng Vương huynh có lẽ là lần cuối cùng cùng nhau chơi đùa đi. Tuy cái ký ức tốt đẹp này quá ngắn ngủi nhưng đối với cuộc sống sau này của Tiểu Quỳnh mà nói đã là quá đủ rồi, Long Quỳnh tin tưởng, chỉ cần có những hồi ức này ở đây, cho dù là cực khổ hay đang bị khó dễ cũng có thể chống đỡ được.

Thấy Long Quỳnh đáng vẻ mặt hồn Long Dương cho là Tiểu Quỳnh vẫn còn đang vui sướng chưa hồi phục lại tinh thần, vì vậy quyết định mang Tiểu Quỳnh lần nữa đi tới quỹ hải. Lúc này đã là chiều, mặt trời đã ngã về tây, tất cả hoa hướng dương trong biển quỹ đều hướng theo phía mặt trời chuyển động, theo chiều mặt trời lặn xuống núi.

“Vương huynh, không có mặt trời, hoa hướng dương phải làm sao?” Long Quỳnh si ngốc hỏi.

” Hoa hướng dương trong quỹ hải sẽ nghiêng đón mặt trời mới. Nhưng có Vương huynh, Tiểu Quỳnh cũng sẽ vĩnh viễn không mất đi ánh mặt trời.” Long Dương đáp, “Bởi vì mặt trời của Tiểu Quỳnh mãi mãi sáng và chỉ chiếu sáng cho một mình Tiểu Quỳnh, vĩnh viễn cũng sẽ không bởi vì đạo luân hồi mà thay đổi rời khỏi nàng.”

Dưới ánh tà dương, lời nói của Long Dương ấm áp dị thường, mà lòng của Long Quỳnh cũng vì lời nói ấy mà bắt đầu lo lắng.

Bữa sáng hôm đó Long Quỳnh đã đưa cho Long Dương một ly trà an thần, sau khi nhìn hắn uống vào liền vội vàng vàng đi về.

Trong Quỳnh Hi cung, cung nữ đã chuẩn bị xong giá y đang đợi nàng. Y phục màu đỏ điểm lê trông vô cùng chói lóa, mũ phượng cũng thêu ren hoa vô cùng tinh xảo mọi đồ vật đều hết sức xa hoa. Nhưng là Long Quỳnh nhìn một chút cho có lệ rồi để cho họ đem các loại đồ này bắt đầu thay cho nàng mà không hề có một chút cảm xúc vui mừng nào.

Trên con phố lớn của thành đô Khương Quốc, kiệu hoa của Dương Quốc đi qua, dân chúng toàn thành đều ở đây vẫy hoa, hoan hô, vì an bình vĩnh viễn sắp tới mà hoan hô. Đi qua đám người, kiệu hoa cuối cùng đi tới cửa thành.

“Phụ vương, Tiểu Quỳnh không thể ở cạnh chăm sóc người nữa rồi, người phải hảo hảo chăm sóc thật tốt bản thân mình.” Long Quỳnh trong hốc mắt đã tràn đầy một tầng sương, “Vương huynh đã uống xong thuốc mê bí truyền trong cung, cho đến khi ăn cơm trưa mới có thể tỉnh lại, phụ vương không cần phải lo lắng nữa.”

“Quỳ Nhi, đến Dương Quốc nhất định phải thật cẩn thận, hầu hạ thật tốt Dương Quân, mọi sự đều thuận theo ý của hắn, an nguy Khương Quốc đều phải nhờ vào con quyết định.” Khương vương dặn dò.

“Tốt lắm tốt lắm, hãy mau lên đường không kéo trễ giờ lành rồi.” Sứ giả ở một bên lớn tiếng thúc giục

Mang theo tiếng hoan hô của dân chúng cùng lời dặn dò của phụ vương, Long Quỳnh lên kiệu hoa rời khỏi Khương Quốc.

Chương 21: Thân Lâm Hiểm Cảnh

Quả nhiên, cho đến hoàng hôn Long Dương mới tỉnh lại, lúc này kiểu hoa Long Quý đã sớm đi rồi khỏi Khương Quốc không biết bao xa rồi. Tại sao đã đến xế chiều rồi mà cũng không có ai vào đánh thức mình, coi như là thị nữ không dám gọi cửa, sao Tiểu Quý cũng không tới tìm mình a.

Tiểu Quý! Nhất định là Tiểu Quý đã xảy ra chuyện! Long Dương nghĩ như vậy vội vàng chạy về phía Quý Hi cung. Lúc này trong Quý Hi cung đã chỉ còn lại một cung nữ đang nằm ở trên bàn – Nhung Hiền.

Nhìn thấy Nhung Hiền vẫn còn ở đây, lòng của Long Dương cũng thoáng thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Quý nếu đi nhất định sẽ mang theo Nhung Hiền, có lẽ Tiểu Quý chẳng qua là đi ra ngoài. Nhưng là đến trước cửa mới phát hiện, thì ra là Nhung Hiền đang khóc, hơn nữa khóc đến hốc mắt cũng sưng đỏ.

“Nhung Hiền, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Long Dương kéo nàng hỏi.

“Công chúa..... Công chúa già đi..... Dương Quốc rồi.” Nhung Hiền nghẹn ngào đáp.

“Cái gì?!” Long Dương giống như bị sét đánh ngang tai, “Không thể nào, ta không tin! Tiểu Quý.....” Vừa nói vừa vội vàng muốn chạy đi tìm nàng.

“Thái tử điện hạ, chờ một chút.” Nhung Hiền vội vàng ngăn cản hắn, “Trước lúc đi Công chúa muốn Nhung Hiền đem những thứ đồ này giao cho người.”

Nhung Hiền lấy ra một chiếc hộp gỗ nhỏ trông rất quen mắt đem cho Long Dương, từ trong hộp gỗ lấy ra một chiếc váy lụa xanh, món đồ mà Long Dương đã từng tặng cho tiểu Quý. Nhìn màu sắc của chiếc váy rất nhẹ nhàng thanh thoát, tuy không sắc sỡ, diễm lệ hay chói lóa như bao chiếc váy khác nhưng từ màu sắc cho đến kiểu dáng của chiếc váy đều toát lên một khí chất thanh nhã, một loại khí chất thuần khiết, kiêu sa mà không thể có được từ bất kỳ một chiếc váy nào, loại khí chất này như được sinh ra chỉ để dành tặng cho tiểu Quý.

“Công chúa nói điện hạ còn có việc nước, sự an nguy của cả Khương Quốc đều đặt lên vai ngài, ngài không thể vì công chúa mà làm chuyện tổn hại đến quốc gia.....vv..” Nhung Hiền đem tất cả những lời nhắn của Long Quý nói cho Long Dương, vừa nói nước mắt lại rơi xuống, “Xin điện hạ lấy quốc sự làm trọng.”

Thì ra bắt đầu từ hôm qua mình đã lọt vào cái bẫy mà Long Quý nói dối tạo ra, một Long Quý cứ ngẩn ngơ suy nghĩ, nhớ đến buổi đi chơi hôm qua Long Quý đã có rất nhiều điểm khác lạ rất đáng nghi, thế mà mình vô tâm không để ý đến nó... **Vương huynh, thật ra thì phụ vương đã đáp ứng Tiểu Quý, sẽ không đem muội già đi Dương Quốc.”, “Vương huynh, chúng ta lại đi chơi một lần nữa cái trò từ bậc đài trượt xuống có được hay không? Cứ xem như là ăn mừng.”, “Vương huynh, không có mặt trời, hoa hướng dương phải làm sao bây giờ?” ..... Từng câu từng hình ảnh lại hiện lên trong đầu Long Dương. “Chết tiệt, nếu mình để ý đến tâm tư Tiểu Quý thì nàng sẽ không phải hi sinh như vậy rồi. Tiểu Quý thủy mị, yếu mềm như thế làm sao mà chịu nổi sự hành hạ của Dương Quân đây”. Mãi mê suy nghĩ căn bản Long Dương đã không còn tâm trạng không nghe Nhung Hiền nói tiếp nữa. Xoay người chạy ra khỏi Quý Hi cung, tay cầm trường kiếm đã từng cùng mình chinh chiến sa trường nhảy lên chiến mã, thúc ngựa phóng đi.

Thật ra thì, có lẽ số phận đã an bài sẵn rồi, bất kể Long Quý có nghĩ ra được kế sách tuyệt duyệt nào đi chăng nữa thì kết cục cũng vẫn không thể nào ngăn cản được cuộc tranh đấu giữa Long Dương với Dương Quốc. Cuộc chiến này chính là con đường mà tất cả bọn họ phải đi và vĩnh viễn không bao giờ có thể trở lại nữa.

Long Dương không ngừng thúc ngựa chạy tới Dương Quốc, vừa tới cửa thành Dương Quốc thì trời cũng đã là tối, cả tòa thành bị bao phủ bởi bóng đêm mịt mờ, chỉ còn lại một vầng trăng tròn cô linh ẩn hiện trên trời đêm tối, cả bầu trời đầy sao lấp lánh, khiến cả vùng ngoài thành càng trở nên hẻo lánh, lạnh lẽo hơn nhiều.

Dưới ánh trăng mờ lung, một bóng đen lặng lẽ bay qua tường thành. Bọn lính đang ngủ say, người gác thành cũng đang đi đánh trống tuần, hẳn là không có ai phát hiện ra tung tích của hắn.

Trên đường phố không có một bóng người, từng nhà đã tắt đèn, chỉ có ánh trăng mờ hồ lóng lánh, chiếu sáng đường phố yên tĩnh. Mà lúc này, trong hoàng cung lại bày tiệc Dương Quân hòa thân chi hỉ, văn võ bá quan, dòng họ hoàng tộc cũng vào trong hoàng cung chúc mừng. Dương Quân ngồi trên đài cao, mọi người đều ngồi thành 2 hàng dọc phía dưới, dưới đài một cô gái vận Hồng Y chậm rãi đi vào.

“Nghe nói công chúa Khương Quốc đẹp như thiên tiên, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền.” Dưới đài chúng quần thần nghị luận ầm ĩ.

Theo tiếng nghị luận, người đi tới trước mặt Dương vương kia chính là công chúa của Khương Quốc Long Quý công chúa. Dương Quân cũng không xuống cùng nàng làm lễ bái thiên địa vẫn là đoan đoan chánh chánh ngồi ở đó, nói với nàng giống như là ra lệnh cho vũ nương: “Nghe nói người nhảy múa cũng không tệ, trẫm muốn xem thực hư ra sao, người hay ở trước mặt chúng khanh gia nhảy một khúc xem sao.” Long Quý phải tới nơi này với Dương Vương đã thương tâm muốn chết, căn bản không còn một chút tâm trạng nào để nhảy múa, nhưng mà nàng cũng không thể quên lời dặn của phụ vương dẫn dò mình trước khi đi, đành nhẫn nhịn cung kính theo ý tứ Dương Quân làm hẳn vô cùng đặc ý.

Tiếng nhạc vang lên, Long Quỳnh trong điệu nhạc nhẹ nhàng nhảy múa, nhưng mà trước khi khúc chuẩn bị kết thúc, Long Quỳnh vô ý dẫm vào gót vấy, ngã ngồi ở trên đại điện. Chúng tân khách lập tức ồ lên trảng cười liên tiếp, còn có người nói: “Thì ra công chúa Khương Quốc theo như đồn đại cũng chỉ có thể mà thôi.”

Những lời này truyền đến bên tai Dương Quân, khiến cho Dương Quân nhất thời giận dữ, sai người đem Long Quỳnh kéo về tẩm cung, qua loa kết thúc dạ tiệc.

Bên trong gian phòng, Long Quỳnh cô tịch ngồi dưới ánh đèn mờ ảo trong tân phòng, nàng biết sai lầm nàng vừa vấp phải là một sai lầm vô cùng nghiêm trọng, lửa giận của Dương Quân cơ hồ muốn đem nàng cắn nuốt, có Trời mới biết chờ lúc nữa Dương Quân sẽ xử trí nàng như thế nào.

Cũng không lâu lắm, Dương Quân quả nhiên say khướt đẩy cửa phòng ra.

“Hừ, ngươi cho rằng ngươi là ai, chỉ là một tiểu công chúa của một Khương Quốc nhỏ bé mà thôi, ngay cả mấy vũ nữ của quả nhân so với ngươi cũng còn cao quý hơn vạn lần.” Dương Quân lão đảo nghiêng ngả đi tới trước mặt Long Quỳnh, “Ngươi lại dám ngay trước mặt chúng tân khách làm cho ta mất mặt, ngươi lợi hại à!” Vừa nói đem Long Quỳnh từ bên giường kéo lên, hung hăng đẩy một cái.

Long Quỳnh lập tức đứng không vững, lại một lần nữa ngã ngồi trên mặt đất. Gương mặt gần tí nữa là đụng vào thành giường, hai hàng lệ nhẹ tuôn rơi.

“Ha ha, ngươi còn dám khóc, hôm nay là ngày đại hi của quả nhân, ngươi là tân nương bị ép buộc phải thành thân cùng với ta đúng không?” Dương Quân càng thêm nổi giận, “Ngươi tới, đem kim tiên của quả nhân lấy ra.”

Kim tiên này chính là một chiếc roi do Dương Quân hao tổn hết tâm lực mà chế tạo thành trường tiên (roi dài), dùng tơ vàng làm chất liệu, khiến cho trường tiên vừa có sự mềm dẻo lại vừa bền, khi bị đánh trúng sẽ gây tổn thương nặng làm hao hết sức lực của kẻ hứng chịu mà lại không hề tổn nhiều công sức. Roi này khi dùng trên chiến trường toàn sức mà quét, roi nhẹ thì áo giáp cũng bị bung ra, kẻ nặng sẽ lập tức nôn ra máu trọng thương.

Cầm lên trường tiên, không chút lưu tình, trường tiên đã hướng Long Quỳnh đánh tới, đem trang phục mong manh như giấy nhẹ nhàng xé nát in hằn một vết roi thật sâu, máu ồ ạt chảy ra ngấm hết vào và hòa lẫn vào cùng với màu đỏ trên trang phục, trong lúc nhất thời không thể phân biệt được đâu là màu áo đâu là máu của Long Quỳnh dính trên đó nữa. Không hề có ý định dừng lại ở đó Dương Vương lại tiếp tục đòn thứ 2, roi thứ hai vừa muốn vung xuống, lại nghe được thị vệ báo lại, trong hoàng cung xuất hiện thích khách.

Nghe vậy Dương Quân không kịp để ý đến nữa thả roi trong tay ra, lập tức dẫn dắt bọn thị vệ đi tìm thích khách. Bên trong gian phòng nhất thời chỉ còn lại một mình Tiểu Quỳnh núp ở góc run lấy bầy. Lúc này một bóng đen phá cửa sổ mà vào, đem Tiểu Quỳnh kéo đi ra ngoài.

Biến cố liên tiếp khiến Tiểu Quỳnh sợ không dám lên tiếng, nhưng trong lòng đối với bóng đen tràn đầy tò mò.

“Tiểu Quỳnh, là ta.” Ngắn gọn mấy chữ, Long Quỳnh đã biết người này là ai rồi, hiện tại người lôi kéo tay của nàng chính là người mà lòng nàng luôn mong nhớ, thân ảnh trở nên chân thực hơn so với tượng tượng của nàng rất nhiều, vương huynh của nàng Long Dương.

Trở lại tẩm cung, nhìn thấy cửa sổ mở rộng ra, Long Quỳnh đã không thấy, Dương Quân chẳng những không cảm thấy ngạc nhiên, ngược lại nở một nụ cười đầy gian ác.

Đáng lẽ ra sau một hồi chạy trốn thì hai người đã phải lập tức tới cửa cung, nhưng trước mắt lại đột nhiên xuất hiện một loạt thị vệ, những thị vệ này không giống với lúc trước Long Dương đi vào trà trộn tìm kiếm tẩm cung của Dương Vương và kéo Long Quỳnh chạy trốn. Những người này đều là các thân thủ nhanh nhẹn, còn đang dàn trận pháp, đứng thành một vòng, khiến cho không một ai có thể thoát khỏi đột kích này. Đồng thời ngay sau lưng lại có một đội thị vệ nữa kéo tới, lập tức đem Long Dương Long Quỳnh hai người bao vây ở trong vòng.

Dương Quân xuất hiện cười, hướng Long Dương nói, “Ta muốn ngươi trả lại mạng của nhị hoàng tử cho ta.” Nói xong, thị vệ các nơi bắt đầu hướng giữa vòng vây mà đến, thi triển trận pháp Thiên Biến Vạn Hóa, làm cho người ta cảm thấy hoa cả mắt, tầng ngoài cùng bọn thị vệ trong tay giờ lên mũi tên sẵn sàng chuẩn bị bắn bất cứ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Dương Roi Quỳnh Tẫn (Đồng Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tuyệt Xử Phùng Sinh

Bọn thị vệ bao vây càng ngày càng dày đặc, cả một trời tên cùng hướng phía hai người Long Dương Long Quỳnh bắn tới như vũ bão. Long Dương tung người nhảy một cái, cả vạn tên đều bay ở phía dưới rồi chạm đất lạch cách, nhân lúc này Long Dương muốn tận dụng cơ hội trốn thoát thì sau lưng lại bay đến vạn vạn mũi tên nữa. Long Dương một tay ôm chặt Tiểu Quỳnh, một cái tay khác rút ra trường kiếm bên hông, múa một kiếm đem toàn bộ mũi tên trước mắt quét vút xuống.

Cứ như vậy, bọn thị vệ thay nhau bắn tên, mưa tên không hề giảm bớt chút nào, chung quanh lại có một vòng thị vệ cầm trong tay loan đao sẵn sàng chiến đấu đang chờ bọn họ, chỉ cần Long Dương hai người hạ xuống dưới đất là tất cả sẽ ồ ạt xông lên nhất định phải cùng Long Dương, Long Quỳnh sống chết ở chỗ này rồi. Lại vùng mạnh kiếm trong tay lên lần nữa tạo thành một đường cong đẹp mắt, cuối cùng cũng xuất hiện một kẻ hờ dề lộn ra ngoài.

“Vương huynh cẩn thận!” Long Quỷ nghiêng người thay Long Dương đỡ một mũi tên, cũng vì nhận mũi tên này mà mất cân bằng ngã nhào vào vòng chiến của bọn thị vệ. Long Dương vì muốn kéo Long Quỷ cũng ngã xuống theo. Trong phút chốc, bọn thị vệ loạn đao đã kề ở trên cổ Long Quỷ, mà Long Dương cũng bị loạn đao chém đã thương cánh tay. Vậy mà bọn thị vệ cũng không có bắt Long Dương, lại tiếp tục vây công hắn. Nếu là trong ngày thường Long Dương cùng mười mấy người đầu dĩ nhiên là có thể đại hoạch toàn thắng, còn lần này mặc dù cũng là mười mấy người, nhưng trận pháp của bọn họ lại không chệch vào đâu được, trận pháp này quá kỳ lạ mặc dù Long Dương đã đọc đủ thứ trong Tàng Thư các của Khương Quốc, trong tất cả binh thư cũng chưa từng được gặp qua. Hơn nữa trong trận pháp này sẵn có người am hiểu công kích binh đao, lại không thiếu người am hiểu công kích từ xa Cung Tiễn Thủ, trong lúc nhất thời càng làm cho hắn hoa mắt hỗn loạn.

Không lâu sau đó, Long Dương thân đã trúng vài đao, mà Long Quỷ bên cạnh chỉ có thể trợ mắt nhìn Dương Quân từng chút từng chút đem Vương huynh đang sống đánh cho chết không được, sống không xong. Nước mắt thi nhau chảy xuống thấm ướt y phục xộc xệch của Long Quỷ.

“Van cầu các người..... Bỏ qua cho Vương huynh..... Nếu muốn..... Đền mạng Tiểu Quỷ sẽ để cho..người... Thay Vương huynh đi cầu xin.” Thanh âm Long Quỷ đứt quãng nhưng mà Tiểu Quỷ có thể phát ra những thanh âm này đã là thanh âm vang dội nhất của nàng rồi.

Một bên Dương Quân cười to nói: “Người cho rằng mạng của người đáng giá lắm sao, ta muốn các người cùng chết! Cùng chết!” Dương Quân vọt vào trong vòng vây, rút ra kim tiên nhắm thẳng vào Long Dương.

Đúng vào lúc này, dưới ánh trăng sáng ngời một vị đạo nhân bạch y từ không trung bay xuống, sau lưng là một thanh kiếm thật lớn nhìn có vẻ giống như đã từng quen biết. Trường kiếm trong tay chiếu ánh trắng, bỗng bành như tiên đi đến giữa mọi người. Không sai, người này chính là sư phụ đã dạy Long Dương kiếm thuật.

“Không nghĩ tới ‘Càn Khôn trận’ ta dốc lòng nghiên chế nay lại được khai triển ở nơi này.” Bạch đạo nhân sâu kín nói, trong giọng nói không có lộ ra ý tứ tình cảm, làm như đã mọc cánh thành tiên.

Mọi người thấy hắn dễ dàng tiến vào hoàng cung như thế, hơn nữa ngoài dự đoán của mọi người xuất hiện ở trong Càn Khôn trận bọn họ nghiên tập suốt hai năm dài đằng đẳng, không khỏi thất kinh, rồi rít dừng tay lại động tác.

“Quả nhân cũng là trong lúc vô tình lấy được ‘Càn Khôn trận’ đồ chỉ của các hạ, quả thật cơ duyên xảo hợp, lại vì muốn đối phó giết chết cừu địch mới tự tiện nghiên tập bộ này trận pháp.” Dương Quân nói công khai, không có chút ý tứ xin lỗi nào.

“Cũng được, các người đã không muốn thừa nhận trộm địa đồ của ta. Nhưng ‘cừu nhân muốn giết’ lại chính là đồ đệ của kẻ hèn này, ta chỉ muốn cho các người biết một chút về ‘Càn Khôn trận’ chân chính thôi.” Dứt lời, đạo nhân bạch y phi thân lên, trong miệng nói lầm bầm những thứ gì đó. Lập tức lại một chuỗi kiếm từ trong cái hộp kiếm bay ra, trên không trung quay lại huyền hóa thành vô số chuỗi trường kiếm như có như không, lơ lửng trong không trung, vòng ở chung quanh đạo nhân bạch y. Giữa lúc đó hắn một phen đưa bàn tay nhẹ nhàng, những thứ kiếm này lập tức như là mất đi ảo ảnh, hóa thành trường kiếm chắc chắn rơi xuống, vừa lúc đem từng tên binh lính ở phía dưới bao vây trong kiếm hoa. Hay thay đổi càng thêm làm người ta không kịp nhìn.

Đội đến khi mọi người đem những trường kiếm kia toàn bộ thu hồi về thì đứng ở trong đám người đạo nhân bạch y, Long Dương, Long Quỷ đã sớm không thấy tung tích, đại đa số người cũng thương vong thảm trọng không còn đủ tinh thần để nhìn xem họ đã chạy hướng nào. Không biết bây giờ đã canh mấy, Long Dương từ từ tỉnh lại sau hôn mê. Lại phát hiện mình đang ở trong một ngôi nhà gỗ nhỏ. Suy nghĩ một hồi, hắn chỉ nhớ hôm qua mình cùng Tiểu Quỷ lọt vào trong trận pháp Dương Quân bày ra, Tiểu Quỷ bị đã thương, mình cùng bọn thị vệ ở đây đánh nhau trong lúc đánh bản thân có trúng vài đao, dần dần bất tỉnh nhân sự. trước lúc hôn mê có nhìn loáng thoáng giống như gặp được sư phụ, chẳng lẽ là mình đang nằm mơ sao?

Đứng dậy, lại phát hiện trên người mình vết đao đã có người giúp một tay chữa trị qua. Chẳng qua là còn chưa hoàn toàn hồi phục. Lão đạo nhân nghiêng ngã đi tới cửa, đẩy ra chiếc cửa gỗ cũ kỹ, đập vào trước mắt hắn là một vườn hoa đào cùng một con đường mòn lượn sóng. Bạch đạo nhân đã chậm rãi dạo bước đến trước mặt Long Dương.

“Người đã tỉnh.” Bạch đạo nhân nói, coi như là thăm hỏi.

“Sư phụ, thật sự là người!” Long Dương lúc này mới xác nhận tới hôm qua tất cả đều là thực không phải đang nằm mơ, như vậy Tiểu Quỷ đâu? Nàng bị thương, thân thể lại yếu, nhất định phải lập tức tìm được nàng mới được, “Tiểu Quỷ đâu? Nàng ở nơi nào?”

“Công chúa nàng đã không có đáng ngại, chẳng qua là còn cần nghỉ ngơi. Người chính là không nên đi quấy rầy nàng.” Đạo nhân bạch y nói, “Người đúng là vẫn còn lựa chọn con đường này, như vậy có mấy lời ta không thể không nói với người.”

Dứt lời, đạo nhân bạch y mang Long Dương đi qua đường mòn, đi tới một nhà gỗ khác.

“Nơi này chính là nơi ta xem xét sự thay đổi của trời đất để dự đoán tương lai và cũng là nơi ta đúc kiếm.” Bạch đạo nhân giới thiệu ngắn gọn, “Ta đã đoán ra, cứ chỉ hôm qua của người chắc chắn đưa tới đại họa, đến lúc đó người sẽ mất đi tất cả.” Bạch đạo nhân dừng một chút, tiếp tục nói: “Người hiện tại có hai con đường có thể chọn, thứ nhất là cùng công chúa lưu lại ở nơi này trong núi sâu, thứ hai là trở lại Khương Quốc tiếp tục kế hoạch của người.....”

“Sư phụ là muốn Long Dương bỏ lại Khương Quốc ở lại chỗ này làm con rùa đen rút cổ?” Long Dương hỏi ngược lại.

“Ta và người đã là thầy trò, cũng coi là hữu duyên, tư chất của người thật tốt, ta không muốn người chết.” Bạch đạo nhân thẳng thắn nói ra lý do.

“Không thể, Long Dương tuyệt không làm người tham sống sợ chết. Sinh ra thân thể của ta đã là thái tử, phải có trách nhiệm bảo vệ lãnh thổ của mình,

thứ cho Long Dương không thể tuân mệnh.” Long Dương vẫn như cũ quyết định không hề có ý thay đổi.

“Thôi, này vừa là kiếp nạn của ngươi, cũng là kiếp nạn của ta. Tuy ta có khả năng phỏng đoán tương lai, cũng không cách nào thay đổi.” Đạo nhân bạch y thờ dài một tiếng liền mang Long Dương rời đi.

Có lẽ là bởi vì nơi này cảnh rừng đảo thật đẹp hợp lòng người, Long Quỷ cùng Long Dương chỉ ở lại gần gần ba ngày, thương thế liền khỏi hẳn. Cáo từ Bạch đạo nhân rồi trở lại Khương Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Dương Rơi Quỷ Tồn (Đồng Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đại Quân Tiếp Cận

Thì ra, từ khi Long Dương chiến thắng, đem nhị hoàng tử của Dương quốc một khắc chém bay đầu, Dương Quân đã bắt đầu triển khai tất cả âm mưu thủ đoạn nhằm vào Long Dương. Đầu tiên là cố ý để Hạo Diễm lên vào trong quân làm mật thám, tiếp theo là cố ý chiến bại, chuẩn bị rượu độc tới ám hại hắn. Sau lại giết chết mật thám và làm cho Long Dương nhiễm bệnh. Đến cuối cùng cố ý ngưng chiến, lấy hòa thân bức bách khiến Long Dương rơi vào bẫy.

Vậy mà, tất cả âm mưu của hắn lại chưa một lần nào thành công khiến hắn vô cùng căm hận. Vì vậy Dương Quân đối với Khương quốc càng thêm hận thấu xương.

Ba ngày trước, là ngày thứ hai Long Dương cướp Long Quỷ mang đi, Dương Quân liền phái người đưa chiến thư tới, mượn cớ Khương quốc bội ước nên Dương quốc sẽ xuất binh chinh phạt. Hơn nữa còn âm thầm cấu kết với quân đội Tề quốc, dự định trong một lần tiêu diệt sạch sẽ Khương quốc.

“Tàu bệ hạ, quân ta thất thủ, hiện tại toàn bộ các trấn ở phía Nam đã bị Dương quân công phá, bọn chúng bây giờ đang kéo về Thành đô nước ta.” Một người lính đang hướng Khương vương trên đại điện hồi báo tình hình chiến sự.

Khương vương không nói gì, vung tay ý bảo hắn lui ra.

Kể từ khi hai nước khai chiến tới nay, bên tai của ông không lúc nào là không có tin thất thủ ở các nơi chuyển tới. Hôm nay, ông đã không còn như xưa, không còn có thể bình tâm đem tinh lực còn lại chống Dương quốc. Loạn thế cùng bệnh dịch đã hành hạ ông, làm cho ông không còn một chút sức lực nào để có thể chống cự nổi.

Đến khi Long Dương cùng Long Quỷ trở về, hai nước đã chiến hỏa liên miên. Ngồi liệt ở trên ngai vàng, Khương vương rốt cuộc cũng đợi được thời khắc Long Dương trở về, phút chốc lại cảm nhận được một tia hi vọng. Tâm tình xúc động, Khương vương nhất thời kích động huyết khí dâng trào, phun ra một ngụm máu.

“Phụ vương!” Mặc dù chỉ mấy ngày không gặp, nhưng Long Dương cũng không nghĩ phụ vương sẽ bệnh thành ra như vậy.

“Dương nhi, ta..... Khụ khụ..... Rốt cuộc cũng đợi đến lúc con trở về.” Khương vương đưa tay lau đi vết máu ở khóe miệng, căn bản không hề để ý chút nào, chỉ tập trung cùng Long Dương nói chuyện, “Bây giờ phụ vương sẽ đem vương vị truyền lại cho con, con nhất định phải thay phụ vương giữ được Khương quốc..... Còn nữa..... Ngăn vạn lần không được.....”

Khương vương lời còn chưa nói xong đã hôn mê bất tỉnh. Các ngự y trong cung vội vàng cứu chữa, nhưng cuối cùng vẫn không thể giúp Khương vương nói xong lời nói cuối cùng của ông.

Chiến sự liên miên, quốc khố của cải cũng không còn nhiều để mang đi hậu táng Khương vương. Làm qua loa tang sự xong, Long Dương nhanh chóng tiếp quản tất cả những gì phụ vương để lại. Được tin quốc vương đã chết, nơi biên cương lòng quân càng thêm không yên, người thì chạy trốn, kẻ thì đầu hàng. Dương quân một đường đánh thẳng xuống, chẳng mấy chốc đã tiêu diệt đến ba tiểu trấn lân cận Thành đô Khương Quốc.

Long Dương dẫn nhóm binh lính cuối cùng ở Khương Quốc thành xông lên tiền tuyến. Trong triều đình không có quân chủ, thị thần cũng tứ tán về nhà. Chưa đến mấy ngày mà rất nhiều quan lại đã phản quốc đào tẩu. Hoàng cung to như vậy trừ cung nữ cùng thị vệ cũng chỉ còn lại có một mình Long Quỷ. Tiền tuyến truyền tới chiến báo càng ngày càng hỗn loạn. Về sau lại có tin Long Dương trọng thương, nguy hiểm cận kề.

Mỗi ngày, Long Quỷ đều lo lắng đến mất ăn mất ngủ, vừa thiếp đi được một lúc lại bị cơn ác mộng đánh thức. Rốt cuộc, Long Quỷ không chịu được đau khổ như vậy, quyết định đi ra chiến trường tìm vương huynh. Nàng không suy nghĩ nhiều, chỉ muốn cùng sống cùng chết, cùng chung hoạn nạn với vương huynh.

Dân chúng các nơi bởi vì e ngại chiến sự nguy hiểm tính mạng và vì cuộc sống an cư của mình nên cũng tích cực hưởng ứng những lần trưng binh của triều đình. Vì vậy phần lớn thành trấn còn sót lại chỉ toàn là người già, trẻ con và phụ nữ.

Nhưng không phải tất cả mọi người đều tin tưởng Long Dương có thể giữ được Khương quốc. Có kẻ thừa dịp này phát động bạo loạn, vào nhà cướp của, nhiều người thấy làm vậy có tiền cũng đua nhau gia nhập đội ngũ bạo loạn. Long Quỷ trên đường đi tới tiền tuyến cũng gặp phải những người này

mấy lần, đến cuối cùng, thị vệ bên cạnh bảo vệ cho nàng đều chết gần hết, chỉ còn lại Nhung Hiền vì dựa vào Ngũ Độc Thú mà còn sống.

Đêm đã khuya, Long Quỷ cùng Nhung Hiền đi tới một ngôi nhà gỗ không người ở. Bên trong nhà mọi vật dụng đều không thể dùng được nữa, có thể thấy được một ngôi nhà cũng vì không thể thoát khỏi thảm cảnh của họa diệt quốc mà tiêu tàn như vậy.

Thấy căn phòng này tiêu điều lạnh nhạt, Long Quỷ không khỏi nghĩ đến mình cùng Vương huynh là những người cuối cùng sống sót lại của Vương tộc Khương Quốc. Nếu như Khương Quốc mất rồi, nhất định khó thoát khỏi cái chết. Vì vậy liền kêu Nhung Hiền tới, nói với nàng: “Ta biết rõ ngươi là tiên thú, có thể sống hàng vạn năm không chết, tình cảnh hôm nay ta muốn cùng chung hoạn nạn với Vương huynh, có lẽ chống đỡ không tới năm sau, chúng ta và Khương Quốc đều sẽ không còn tồn tại nữa.....”

Long Quỷ còn chưa nói xong, liền bị Nhung Hiền chặn lại: “Không đâu, muội sẽ bảo vệ mọi người, mọi người sẽ không chết! Đợi đến khi bệ hạ đánh lui quân địch, chúng ta lại có thể cùng đi Quỷ Hải chơi rồi.”

“Sẽ không có ngày đó đâu.” Long Quỷ nhớ lại cuộc sống trước kia, trong hốc mắt không khỏi dâng lên một đám sương mờ, “Ta hiện tại lấy thân phận công chúa ra lệnh cho ngươi mau rời khỏi Khương Quốc, đi càng xa càng tốt.”

Nghe được câu nói của Long Quỷ, trong lòng Nhung Hiền nhất thời sinh ra mấy phần tức giận: “Chúng ta là bạn tốt, muội làm sao có thể nhìn công chúa chết mà mình lại đi tị nạn đây.”

“Đây là mệnh lệnh, đi mau, đi!” Long Quỷ vừa nói vừa đem Nhung Hiền đẩy ra khỏi nhà gỗ, “Muội phải sống thật tốt, thế gian này còn có rất nhiều người nguyện ý cùng muội làm bằng hữu, xin quên ta đi.” Lời nói cuối cùng phát ra Long Quỷ đã khóc đến hai mắt đầm lệ.

Ngoài cửa hồng quang chợt lóe, ngoài phòng người đã biến mất không chút dấu vết Tin hot

Bạn đang đọc truyện *Dương Rời Quỷ Tân (Đồng Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24: Đàm Ròng Hang Hồ

Một mình đi trên con phố vắng, lòng Long Quỷ lại nặng thêm vài phần. Trên con phố này vài năm trước dân chúng hòa thuận vui vẻ, người đi sắm đồ, người đi mua thức ăn, người đi dạo phố, tiếng cười nói rộn vang. Bây giờ chỉ còn lại con phố tàn lụi, lác đác một vài bóng người. Không còn cái tấp nập nhộn nhịp đó nữa, không còn cảnh khói bếp bay nghi ngút nữa, cả con phố vắng tanh, nhà cửa thì im lìm lạnh ngắt. Thình thoảng lại có một binh lính đi gõ keng “Boong boong” âm thanh cao vút cất lên. Tất cả mọi việc đều đổ dồn vào ánh mắt Long Quỷ, làm cho nàng thương xót khôn nguôi.

Long Quỷ biết, ở ngoài cửa thành này chính là nơi Long Dương kháng địch. Nếu không phải vì mình không cùng Dương Quốc hòa thân, thì tất cả những điều trước mắt đã không xảy ra, mình thân là công chúa, không chỉ không thể vì quốc gia phân ưu, còn làm liên lụy các con dân cửa nát nhà tan..... Hôm nay ngay cả phụ vương cũng đã qua đời, Vương huynh là người duy nhất mà Long Quỷ có thể dựa vào. Bất kể như thế nào, Long Quỷ cũng muốn cùng Vương huynh ở chung một chỗ, cho dù chết cũng không sao.

Ngoài thành là cảnh tượng thật kinh hoàng. Có lẽ là từ khi sinh ra cho tới bây giờ Long Quỷ chưa bao giờ từng thấy qua, thấy người chết thành đống, nhà cửa tan nát, Khương Quốc đã hoàn toàn mất đi cái cảnh phồn vinh ban đầu. Cần thận từng li từng tí bước qua những thi hài này, đi vòng qua con phố này là có thể tới cổng thành rồi.

Xoay người lại, vô tình nàng nhìn thấy một người lính. Người lính này sao không thủ thành, đi tới con phố vắng này làm gì? Còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, người lính kia đã nhanh chóng đi tới chỗ Long Quỷ, đem một viên thuốc đút vào trong miệng nàng. Trời đất bỗng rung chuyển, tất cả cảnh vật trước mắt cũng mờ đi và bị một màu đen bao trùm.

Hôm nay, Dương Quân luôn luôn ngang ngược càn rỡ lại không hề có một chút động tĩnh nào, khắc hẳn ngày thường, một đội binh lính Dương Quân tập trung ở ngoài thành xây dựng một cái đài cao. Suốt mấy ngày, Khương quốc, Dương quốc hai nước chiến sự không ngừng, Khương quốc mặc dù có thể giữ vững mấy trấn nhỏ, nhưng thương vong đã gần nửa. Còn binh sĩ Dương quân thì nhiều gấp mấy lần Khương quốc, nhưng bọn chúng cũng không vội vã đánh hạ Khương Đô thành, mà mỗi ngày đều không cố định giờ đánh lên, khiến quân đội Khương quốc đã ít nay lại còn trở nên sợ hãi như chim sợ cành cong, luôn hoang mang lo sợ.

“Bệ hạ, vì thần cho là Dương quốc lập đài trúc này, nhất định là muốn từ trên địa thế cao bắn cung xuống đánh bại quân ta, nên sớm ngày chế tạo tám khiên lớn để phòng thủ.” Một vị đại thần ngồi đối diện ở soái vị Long Dương nói. Lúc này Long Dương đã ở trên thành quan sát cái đài cao, sau khi phụ vương băng hà toàn bộ cục diện rối rắm đều do một mình chàng gánh vác.

“.....” Long Dương lại không cho là Dương quốc có ý đó, đài cao này mặc dù đã ngang bằng với cửa thành, nhưng kết cấu cùng tính chất của nó cũng có thể nhìn ra được là chỉ có thể chịu được sức nặng chưa đến mười người, chỉ cần mấy tên có thể bắn hạ. Như vậy dụng ý thực sự của bọn họ là gì thì khó có thể đoán được.

Giữa trưa, Dương quốc đã xây xong đài cao. Dưới mặt trời rực rỡ, dùng mấy cây trúc xanh, đài cao có vẻ hết sức bắt mắt. Rất nhanh, vài người lính đã mang lên một người vận y phục màu lam. Chiêng trống vang lên, lần này Dương quốc lại là trắng trợn khai chiến, mà không phải đánh lên!

Đi lên thành lâu, cảnh tượng trước mắt một lần nữa khiến Long Dương cả kinh. Người trên đài cao vận lamy không phải là ai khác, chính là muội muội Tiểu Quỷ của mình! Trên chiến trận điều duy nhất có thể làm ảnh hưởng tới tốc độ rút kiếm đó là tình cảm. Hôm nay Dương Quân đem Long Quỷ ra chính là ý này, muốn dựa vào nàng làm ảnh hưởng Long Dương. Cướp được vị tiểu công chúa này, Khương quốc tự nhiên sẽ tự sụp đổ. Ánh mặt trời chói mắt chiếu rọi vào Long Quỷ vốn đã trên mặt tái nhợt, khiến nàng càng thêm vẻ tiều tụy, càng thêm nhu nhược.

Lúc này quân vương Dương quốc người khoác chiến giáp đi lên đài cao, cười với Long Dương trên cổng thành, hô: “Muốn người nhà của ngươi an toàn, hãy mau giao nộp thành!”

Thành Khương quốc... Long Dương đã từng cho rằng chỉ cần bách tính có thể an cư lạc nghiệp, thành trì của quốc gia căn bản đều không quan trọng. Nhưng mà Dương quốc nổi tiếng đặt thuế cao ở các nước chư hầu, nam tử trung niên nhất định phải đầu quân, trong quân đội quan hàm càng cao, dân chúng bị áp bức trong quyền thế lại càng lớn. Cho nên cho dù là một nước nhỏ nhưng Long Dương cũng không thể quy hàng để làm hại người dân. Chuyện ở Dương quốc Long Dương có thể nói là thấy nhưng không thể làm gì được.

Đem thành trì chấp tay tặng dâng cho một quân vương như vậy, tuyệt đối không thể nào. Nguyên vọng của Phụ vương cũng không cho chàng làm như vậy. Nhưng thân nhân duy nhất của mình đang trong tay bọn chúng, chàng đối với Tiểu Quỷ tình cảm tuyệt đối đã vượt xa tất cả. Kể từ đó, không thể làm gì khác hơn là tự mình xuống dưới cửa thành, hiên ngang mà đăm đăm nhìn giữa vạn người trong đại trận.

Hai bên giằng co một hồi, Dương quân thấy Long Dương vẫn không trả lời, cánh tay phải vung lên, dưới đài đã bố trí sẵn trận pháp đã từng diện kiến: Càn Khôn trận. Chàng qua là lần này kích thước lớn hơn, bình chũm cũng nhiều hơn.

Long Dương nhìn đúng thời cơ, phi thân xuống, an toàn đứng trên đầu vai binh lính vòng thứ nhất, mượn lực nhảy vào vòng thứ hai. Cầm trong tay loan đao đâm binh sĩ nhất thời biến hóa trận hình, loan đao như bay tiêu soái lại hướng Long Dương ném. Một chiêu này xuất ra chính là điều đại kỵ của đao pháp, để cho mình nhất thời mất đi binh khí. Nhưng lúc này đây trong Càn Khôn trận liên có sự chuyển biến rất lớn, vòng tròn trong ngoài hỗ trợ lẫn nhau. Có thể truyền đao kiếm cho nhau, hoàn toàn có thể bù lại cái thiếu sót này.

Lần thứ hai đối mặt trận pháp này, Long Dương cũng đã có một hiểu biết nhất định nên không tự nhiên xông lên như lần trước nữa. Kiếm hoa chợt lóe, Long Dương đã phi thân đi tới đánh vỡ một mặt vòng chiến, kể từ đó cả vòng chiến mất đi thăng bằng, dễ dàng bị công phá.

Lần lượt từng vòng chiến bị phá hủy, rốt cuộc đã đi đến vòng chiến thứ tám, đây là vòng cuối cùng của chiến trận, cũng là vòng khó công phá nhất. Bởi vì chút binh lính này vừa lúc vây ở đài cao chung quanh, tạo thành một cái cửa vòng tròn, cho nên chỉ cần lên đài cao nhất định đồng loạt công kích người trong vòng chiến.

Quân địch đã đem lửa châm vào mấy cây trúc khô trên đài cao, hơn nữa lại còn mang tới mấy thanh gỗ lớn làm lực đẩy, đài cao bắt đầu nghiêng về phía cửa thành, thế lửa cũng dần dần lan tràn lên phía trên. Phía dưới, mấy vòng chiến đã sớm không còn binh lính, chỉ còn lại một đồng cỏ khô. Như vậy chỉ cần đài cao đổ xuống, lửa sẽ lập tức đốt cháy mỗi một tấc đất ngoài cửa thành, nếu mở cửa thành ra thì địch sẽ xông vào trong thành mất, còn nếu không mở cửa thì việc đi lên tường thành càng thêm khó như lên trời.

Trong chớp mắt, Long Dương đã cứu được Long Quỷ. Có lẽ là bởi vì thuốc mê được hiệu quả quá mạnh, Long Quỷ vẫn ở trong trạng thái hôn mê, thân thể mềm mại nằm ở trước ngực Long Dương, một chút hơi sức cũng không có. Mà đài cao sẽ đổ trong nháy mắt, nếu muốn an toàn trở lại Khương Đô thành chỉ có thể hy vọng kỳ tích xuất hiện.

Đúng lúc này, một bóng trắng từ trên tường thành bay vọt xuống, “Bệ hạ, đập lên người ta.” Thanh âm này lại là của Hạo Diễm.

Không kịp nghĩ nhiều, Long Dương nhẹ nhàng đập lên vai Hạo Diễm một bước đã phi thân trở lại trên cổng thành. Lửa nóng cùng ánh mặt trời rực rỡ bắt đầu lan tràn nơi cửa thành. Một bóng trắng biến mất trong màn lửa đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Dương Roi Quỷ Tẫn (Đồng Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: Nghịch Thiên Mà Đi

Sau lần Long Quỷ gặp nạn, Long Dương mỗi lần nhớ tới nguyên vọng của tiên vương đều không khỏi cảm thấy trách nhiệm càng nặng nề hơn. Nếu không tìm cách ra một kế sách vẹn toàn, nhất định phải trở thành vua mất nước. Quan trọng hơn là Long Quỷ mới vừa vận mười sáu tuổi, nếu quốc gia diệt vong, thân là người trong vương tộc, làm thế nào để bảo toàn tánh mạng trong cảnh loạn thế đây?

Cả đêm, Long Dương ở trong đình vừa múa kiếm, vừa nghĩ kế sách cứu quốc. Không ngừng biến hóa sở học của mình qua chiêu kiếm, Long Dương nhớ lại ngày trước mình vì trốn tập kiếm mà nghe được một bí mật từ một cung nữ già trong cung.

“Thái tử diện hạ, ngài không thể đi về phía trước.” Đang đi, một cung nữ lớn tuổi nói với tiểu thái tử Long Dương mới vừa mười tuổi.

“Tại sao?” Long Dương đang đi, nghe lão cung nữ nói thế lòng tràn đầy lòng hiếu kỳ, “Nơi này rất thần bí, nhất định trong này có bí mật. Ha ha..... Ta muốn đi qua xem một chút.”

“Không được, ngàn vạn lần không được đi vào!” Lão cung nữ khẩn trương và có chứa mấy phần cầu khẩn nói, “Chỉ cần điện hạ rời khỏi đây, ngài muốn lão nô làm gì cũng được.”

“Tốt.” Long Dương trong lòng đã nghĩ ra mưu kế, “Ta không vào, nhưng mà ngươi phải nói cho ta biết toàn bộ bí mật mà ngươi biết về nơi này.”

“Việc này.....” Lão cung nữ trở nên ấp a ấp úng, “Nô tỳ chỉ biết nơi này là bí phòng của các đời đế vương, từ khi được xây liền bị niêm phong, trước kia bởi vì tò mò mà mấy cung nữ thị vệ đã lên vào đây, về sau thì tất cả bọn họ đều chết một cách hết sức kỳ kỳ.”

Cho đến lúc phụ vương lâm chung cũng không nói rõ cuộc cái nơi bí mật kia cất giấu thứ gì, chỉ loáng thoáng nghe được Khương vương cùng các lão thần thương lượng, Khương Quốc từ xưa tương truyền rằng có một cuốn ma kiếm. Muốn đúc thành kiếm này không chỉ có cần rất nhiều khoáng thạch quý, mà phải có phương sĩ tinh thông thuật đúc kiếm giúp sức, và phải trả một cái giá rất đắt.

Các đại thần ra sức liều mạng khuyên can, Long Dương vẫn dứt khoát tiến vào trong mật các thần kỳ đã bị cấm nghiêm đó.

Mở cánh cửa gỗ trạm trở hoa văn đã đóng bụi nhiều năm, hiện ra trước mắt là một tòa núi đá cao chót vót cảm giác như nó đang xuyên phá tận trời. Khắp nơi sườn treo vách đứng, làm cho người ta không khỏi sợ hãi.

Một vị trưởng giả chẳng biết từ lúc nào xuất hiện sau lưng Long Dương, “Tiểu tử, ta rốt cuộc cũng đợi được tới ngày ngươi đến. Ngươi là người duy nhất của Khương Quốc đủ tư cách mở ma kiếm, ừm..... Tiên cốt đặc biệt, quả nhiên là nhân tài trăm năm khó gặp.”

Trưởng giả dừng một chút, vuốt râu cười nói: “Cho dù như thế nhưng bị tình cảm ràng buộc cũng sẽ trở thành kiếp nạn của ngươi, có thể lấy mạng của ngươi. Nhưng mà nếu đã tới đây, trước hết phải bắt đầu từ cửa thứ nhất. Bay qua ngọn núi này, thứ ngươi muốn tìm đang ở trong đó.” Dứt lời khói xanh xuất hiện, vị trưởng giả đã biến thành ảo ảnh giữa làn khói.

Lấy lại bình tĩnh, Long Dương mới phát hiện cảnh vật thu hẹp trong một gian mật các là tuyệt không thể chứa đủ một ngọn núi, như vậy tất cả những gì mới vừa diễn ra đều chỉ là huyền cảnh, nói như thế trong mật các này người kỳ kỳ từ vong, đại khái cũng có chút liên hệ với việc luyện kiếm. Lời nói của vị trưởng giả kia rốt cuộc có ý tứ gì? Long Dương còn chưa kịp lên tiếng hỏi rõ mọi chuyện, lão đã biến mất rồi. Thời gian eo hẹp gấp gáp, bất luận thế nào cũng phải tìm được quyển sách nói về việc đúc kiếm kia đã rồi hẵng hay.

Mặc dù đỉnh núi cao chót vót, nhưng đối với người từ thuở nhỏ đã theo sư phụ học kiếm thuật như Long Dương mà nói, lên trên đỉnh núi này không phải là việc khó khăn gì. Chỉ cần phi thân lên, không quá nửa canh giờ đã tới nơi rồi.

Thế nhưng không ngờ, phía trên ngọn núi cao này lại có một bình nguyên cực lớn, hơn nữa còn có một đường mòn nhìn rất quen mắt. Cẩn thận đi dọc theo đường mòn, cảnh tượng trước mắt lại càng ngày càng quen thuộc..... Không sai, rừng đào trải dài, hoa rơi rục rịch, cuối đường còn có mộ ngôi nhà nhỏ, không phải đây là nơi trước kia sư phụ đưa mình và Tiểu Quỷ tới đường thương sao? Tất cả đều như xưa, nếu như Long Dương không đoán sai, căn nhà gỗ chính là nơi xưa kia sư phụ dùng để chiêm tinh đúc kiếm. Chậm rãi đẩy ra cái cánh cửa gỗ, đạo nhân áo trắng quả nhiên đang ngồi ngay ngắn bên lò đúc kiếm, giống như là đang chờ đợi ai đó.

“Sư phụ.” Long Dương cung kính vấn an, “Tại sao người lại ở đây?”

Vị đạo nhân áo trắng nói gì, thuận tay cầm một quyển sổ tay đúc kiếm ném cho Long Dương, ý bảo chàng đọc nó.

Sách này chỉ là quyển nhập môn về kỹ xảo đúc kiếm, nhưng vì Long Dương chưa bao giờ tiếp xúc với việc đúc kiếm, cho nên đối với những việc này hiểu rất ít. Long Dương im lặng lật từng trang một, cố gắng ghi nhớ hết đại ý trong đó.

Vừa ngước mắt nhìn, sư phụ đã không thấy, nhà gỗ nhỏ cũng theo đó biến mất, còn bản thân lúc này lại ở trong một mê cung. Trước mắt quái thạch chất chồng lấp kín bức tường, hoàn toàn chỉ có thể dựa vào ngọn đèn yếu ớt trên thạch đề nhìn thấy con đường phía trước.

Mê cung này chia làm hai tầng, thông nhau qua các sợi dây thừng, qua mấy lần tìm kiếm, Long Dương vẫn bị vây ở trong mê cung kỳ kỳ quái quái này, tìm khắp bốn phía hơn mấy lần, ngay cả một cơ quan cũng không có chỗ nói chỉ là cửa. Trở lại vị trí trung tâm mê cung, có một điều làm Long Dương chú ý chính là, hiện tại Long Dương đang ở tầng thứ hai của mê cung, sợi dây leo vẫn như cũ mà gần đó lại xuất hiện một cửa động, nói cách khác mê cung này vốn là ba tầng, hai tầng trước không có cửa, cái cửa động này nhất định là dẫn lên tầng thứ ba rồi. Dọc theo dây leo hướng lên trên, mới vừa dừng chân ở tầng thứ ba, cảnh tượng trước mắt liền biến đổi.

Trong chớp mắt, Long Dương đã đi tới chiến trường vùng biên giới – nơi mình đã từng đổ máu chiến đấu hăng hái, một tiếng trống trận vang lên, phía sau Long Dương dẫn theo mấy vạn đại quân, còn quân địch thì chỉ có một người, là Dương Quân, hắn cầm một thanh kiếm sắc bén kèn lên cổ một cô bé, bé gái đó chính là Long Quỷ!

“Dừng tay!” Long Dương nồn nóng hô lên thành tiếng.

“Muốn cứu người, lập tức giết hết binh sĩ Khương Quốc phía sau ngươi, đem Khương Quốc dâng cho ta, sau đó tự sát!” Dương Quân nói xong liền ném một thanh đoản kiếm bằng đồng xuống dưới chân Long Dương.

Lúc này trường kiếm sắc bén đã để một vết máu trên chiếc cổ trắng nõn của Long Quỷ, những giọt máu chảy dọc theo cổ thấm vào áo nghiêm tụ lưu tiên xanh nhạt, biến màu lam nhạt ngây thơ thành một mảng màu tím đẹp đẽ. Nhìn màu tím này, lòng của Long Dương cũng đau nhói.

Nhưng mà, muốn chính tay mình giết chết các tướng sĩ đã cùng sinh cùng tử là điều không thể. Không cứu được Tiểu Quỷ, không cứu được Khương

quốc, sống còn có ý nghĩa gì.

“Tiểu Quỷ, không phải sợ, Vương huynh sẽ chết cùng muội.” Giọng của Long Dương hẳn là chưa bao giờ bi ai và tuyệt vọng đến thế.

Thế nhưng Long Quỷ một chút phản ứng cũng không có, giống như một người gỗ. Lúc này, Long Dương đã phát hiện có điểm dị thường, có lẽ là bởi vì quá mức lo lắng cho Long Quỷ, nên quên mất ngay từ đầu nơi này đã là một ảo cảnh, tất cả đều là giả.

Long Dương nhặt thanh đoản kiếm bằng đồng bị ném trên mặt đất lên, rút kiếm làm như muốn tự sát, nhưng đột nhiên mũi kiếm đổi hướng, bay thẳng về phía Dương Quân. Thanh kiếm xuyên qua thân thể Dương Quân, giống như đâm xuyên qua sương mù. Tất cả theo đó tiêu tán, chỉ còn lại quyền sở tay đúc kiếm cũ kỹ nằm gọn trên bàn gỗ trước mặt Long Dương. Trên bìa sách bám đầy bụi mờ hồ hiện lên hai chữ —— Ma Kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Dương Roi Quỷ Tẫn (Đồng Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Minh Tịch Hà Tịch

Khi Long Dương từ trong mật các đi ra thì đã là lúc bầu trời đầy sao. Chỉ còn lại mấy thị vệ cùng Long Quỷ chờ ở ngoài cửa.

Mật các cũ kỹ, tiếng đẩy cửa kéo kẹt vang lên đánh thức một tên thị vệ. Nhìn qua một lượt, thấy Long Quỷ vẫn đang ngủ say, xem ra mấy ngày vừa qua buồn ba vất vả, lại thêm thuốc mê còn tác dụng, làm nàng thực sự kiệt sức.

Không nỡ đánh thức Long Quỷ, Long Dương cẩn thận ôm nàng vào lòng. Nhìn nàng ngủ say lòng Long Dương bất giác quay về quá khứ, hình ảnh 2 huynh muội bọn họ chơi đùa ở Quỷ Hải, đến khi Tiểu Quỷ buồn ngủ nhẹ nhàng tựa vào vai Long Dương ngủ thật say. Cái cảm giác ấm áp này giống như đã mấy nghìn năm chưa từng quay lại, cái cảm giác an tâm này vừa quen thuộc lại vừa như xa lạ.

Tia nắng ban mai chiếu rọi vào từng đóa hoa hướng dương, Long Dương cũng không ngồi thảo luận kế sách đối phó địch cùng với mấy vị đại thần như mọi ngày, mà ngồi chờ ở ngoài cửa Quỷ Hi cung, trong tay đang cầm một hộp gấm.

Không bao lâu sau, Long Quỷ vội vàng từ trong cung đi ra, bất ngờ đụng phải Long Dương. Đụng phải lần này Long Dương cũng sớm đoán trước, chỉ có Long Quỷ bất ngờ sớm té ngã ra sau, may mà Long Dương kịp đỡ lấy nàng.

“Vương huynh!” Bị dọa cho ngã người Tiểu Quỷ lồm bồm kêu.

“Muội muốn đi đâu mà vội vội vàng vàng thế?” Thanh âm vẫn ôn nhu như xưa.

“Tiểu Quỷ muốn đi tìm Vương huynh.” Lúc này Long Quỷ mới phát giác ra sự thất thố của mình, luống cuống rời khỏi vòng tay Long Dương, “Không nghĩ rằng Vương huynh lại đang ở ngay đây.”

Vừa liếc mắt, thấy hộp gấm trong tay Long Dương, Long Quỷ cảm thấy hết sức tò mò. “Hôm nay vì sao Vương huynh không cùng các đại thần thảo luận chính sự? Trong tay Vương huynh đang cầm là vật gì thế?”

“.....” Long Dương thần bí cười một tiếng, cảnh tượng này khiến cả hai cùng cảm thấy dường như đã qua mấy đời, “Muội mở ra xem sẽ biết ngay.”

Nhận lấy hộp quà trong tay Long Dương, bên trong hộp đặt một chiếc trâm cài. Thế nhưng chiếc trâm không hề làm cho Long Quỷ vui vẻ, ngược lại có chút lo lắng. “Vương huynh nên lấy quốc sự làm trọng, không cần phí tâm tư tìm quà tặng Tiểu Quỷ đâu.”

“Quốc sự tất nhiên là quan trọng, nhưng Vương huynh trong lòng cũng biết chừng mực, Tiểu Quỷ muội quên hôm nay là ngày gì rồi sao?” Long Dương vẫn như cũ tỏ vẻ thần bí hỏi.

“.....” Long Quỷ trầm mặc hồi lâu rồi lắc đầu.

“Muội muội ngốc, hôm nay là ngày sinh nhật mười bảy tuổi của muội.” Long Dương cười vuốt lại làn tóc bên tai nàng. “Sinh nhật?!” Long Quỷ tính lại ngày tháng, mới phát hiện hôm nay đúng là sinh nhật của mình, bởi vì nhiều năm liên tục chiến loạn, mình cũng không nhớ rõ ngày sinh của mình nữa.

“Được rồi, được rồi” Long Dương cắt ngang suy nghĩ của Long Quỷ, “Đã biết hôm nay là ngày gì, vậy là có thể cùng Vương huynh cùng đi ăn mừng một chút được chưa.”

“Vâng” Long Quỷ lúc này mới nhẹ nhàng gật đầu.

Long Dương dẫn theo Tiểu Quỷ đi tới một góc hoàng cung, mở mật đạo, quen thuộc lặng lẽ đi, xuyên qua cái mê cung đó hoàn toàn không chút khó khăn. Dưới ánh mặt trời Quỷ Hải rực rỡ huy hoàng hé ra một khuôn mặt tươi cười, vẫn ngây thơ tinh khiết như ngày nào. Tất cả giống như lại một lần nữa trở về bảy năm trước, Long Quỷ và Vương huynh lần đầu tiên tới nơi này, còn ở nơi này quen biết Nhung Hiên. Khi đó phụ vương cùng mẫu hậu còn tại thế, tất cả những điều ấy thật bình dị, tốt đẹp, không có chiến loạn, không có máu tươi, chỉ có những bông hoa hướng dương kiêu ngạo hướng về

phía mặt trời. Nhưng mà bây giờ đã là vật còn người mất rồi, nghĩ tới đây, trong mắt Long Quỷ không khỏi tràn đầy nước mắt.

Nhìn Long Quỷ nhẹ nhàng rơi lệ, trong lòng Long Dương cũng chua xót vạn phần, nhưng hôm nay là sinh nhật của Tiểu Quỷ, sao có thể để cho nàng chán nản đau lòng như vậy. Vì vậy Long Dương lập tức điều chỉnh tâm trạng, nhớ lại từng nghe nói qua về chuyện xưa của Quỷ Hải.

“Tiểu Quỷ à, muội có bao giờ nghe nói qua về biển thực sự?” Long Dương giúp Tiểu Quỷ đổi chủ đề cuộc nói chuyện.

“Biển.....” Long Quỷ quả nhiên từ cảm xúc bi thương trong lòng đi ra, “Tiểu Quỷ không biết, chẳng lẽ không giống Quỷ Hải sao?”

“Đúng vậy, biển thực sự có màu lam, giống như màu áo Nghiễm tự lưu tiên của Tiểu Quỷ vậy, hết sức xinh đẹp.” Long Dương hướng về phía Tiểu Quỷ kể chuyện xưa từng nghe sự phụ nói qua, “Tuong truyền bên kia biển là một tòa tiên sơn, ở đó tiên nhân mỗi ngày đều bỏ những vỏ sò rất đẹp vào trong nước biển, cho nên nước biển mới có màu lấp lánh của vỏ sò, chân trời cùng biển rộng nối liền, là một cảnh tượng hết sức hùng vĩ.”

“Thật muốn cùng Vương huynh cùng đi ngắm biển.....” Long Quỷ không khỏi cảm thán nói.

“Đợi đến khi Vương huynh bình định chiến loạn ở Khương quốc, nhất định sẽ cùng Tiểu Quỷ đi ngắm biển, có được hay không?” Long Dương thấy Tiểu Quỷ lộ ra bộ dạng cực kỳ mong muốn, cười đáp ứng với nàng.

“Được!” Trên mặt Tiểu Quỷ rốt cuộc cũng lộ ra nụ cười, “Tiểu Quỷ sẽ chờ Vương huynh, cùng Vương huynh cùng đi ngắm biển. Nhưng mà, chúng ta phải đợi bao lâu đây? Vương huynh thực sự có thể chiến thắng Dương quốc sao?” Nghĩ tới cục diện nguy hiểm trước mắt, Tiểu Quỷ không khỏi lại lo lắng.

“Đương nhiên, Vương huynh đã tìm được biện pháp cứu Khương quốc, sau khi chiến thắng, chúng ta có thể vĩnh viễn ở cùng bên nhau.” Long Dương cam kết nói, “Vương huynh nhất định sẽ để cho Tiểu Quỷ đợi được đến ngày đó.”

Dưới ánh mặt trời, trong biển hoa hướng dương sum xuê, lời hứa hẹn này rõ ràng rất đặc biệt. Cho dù là cách ngàn năm, cũng chưa từng thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Roi Quỷ Tân (Đồng Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Đúc Kiếm

Sau vài ngày, một mặt Long Dương tìm kiếm những thợ tốt nhất nước để xây dựng lò đúc kiếm, một mặt ra lệnh cho tất cả nam nhân trong Khương Đô tìm kiếm tài liệu đúc kiếm.

Phần lớn tài liệu đều có thể được tìm thấy ở xung quanh Khương Đô, vì vậy Long Dương bắt đầu công việc đúc kiếm. Tuy nhiên Dương Quân vẫn đang hoành hành ngang ngược ở những thành trì ngoài Khương Đô, Long Dương lại miệt mài dốc sức đúc ra ma kiếm để giải quyết an nguy Khương quốc. Vì thế chuyện triều chính hoàn toàn do một số lão thần phụ trách, nhưng những người này lại bị binh sĩ đánh tan hết ý chí, thêm vào đó người thân của họ cũng đã bắt đầu gia nhập đội ngũ, lúc này đã không còn ai quan tâm tới chuyện bảo vệ đất nước.

Long Dương vừa quản lý việc đúc kiếm, lại vừa phải chỉ huy quân đội chiến đấu, hẳn không có thời gian nghỉ mà luôn phải chạy qua lại giữa lò đúc kiếm và đại điện. Chỉ sau vài ngày, sắc mặt hắn đã tái nhợt thấy rõ, thân ảnh cao ngạo ngày đó nay càng ngày càng tiêu tụy, tựa như sắp biến thành người gỗ, chỉ khi đứng trước mặt Tiểu Quỷ mới miễn cưỡng nở ra một nụ cười. Hắn không thể để Tiểu Quỷ lo lắng được.

Nhìn Long Dương như vậy Long Quỷ vô cùng lo lắng, Long Dương bận rộn tới mức không kịp nói chuyện với nàng dù chỉ một câu, mỗi lần gặp nhau cũng chỉ mỉm cười nhợt nhạt rồi lại tiếp tục bước đi. Mỗi lần nhìn theo bóng lưng Long Dương xa dần, cảm giác huynh ấy đi về phía diệt vong ngày càng rõ ràng hơn.

Mỗi đêm Long Dương ngồi phê duyệt tấu chương dưới ánh đèn chập chờn, Long Quỷ lại thầm cầu nguyện cho Long Dương dưới ánh trăng. Tuy đêm dài đằng đẵng nhưng vì đều cùng lo lắng và bận rộn nên cũng bớt đi sự cô đơn.

Vào một ngày kia, Long Quỷ đang định tới lò đúc kiếm để gặp vương huynh thì vô tình nghe được mấy vị đầu bếp già đang nói chuyện với nhau trong phòng bếp.

“Ài, hiện nay quốc gia đang trong tình trạng rối loạn, dù chúng ta làm thức ăn có tinh xảo đến mấy cũng chẳng có ai còn tâm trạng để ăn, hay là theo bọn cung nữ thị vệ kia chạy thôi.” Một giọng nói nào đó vang lên.

“Người nói cũng chưa chắc, ta nghe đồn bộ hạ của chúng ta đang dốc sức đúc một thanh ma kiếm, nếu việc này thành công có thể xoay chuyển càn khôn, phần thắng nhất định thuộc về chúng ta.” Một giọng nói khác lên tiếng.

“Người đừng nhắc tới vị bộ hạ đó nữa, lúc này quân sự đại thần đã không còn một ai, cả ngày đều có một bộ dạng bệnh tật thời kỳ cuối, ta đoán chừng kiếm còn chưa đúc xong thì người đã tắt thở rồi.”

“Người đừng nói vậy, ta biết có một loại thức ăn ngon đã được lưu truyền từ thời thượng cổ gọi là “đảo trân”, món này vừa ngon lại vừa bổ, chúng ta có thể làm cho bệ hạ ăn để khôi phục sức khỏe.”

“Ha ha, ý kiến này không tệ lắm, nếu chúng ta có thể cải thiện được tình trạng của bệ hạ, nói không chừng còn có thể được ban thưởng.”

Vừa nghe tới đây Long Quỷ bắt đầu kích động, chỉ cần có cách giúp đỡ vương huynh, nàng có thể làm bất cứ việc gì. Nàng chạy vào ngự thiện phòng, chưa kịp để cho đầu bếp hành lễ đã vội nói: “Các người hãy mau chóng làm món “đảo trân” đi, mấy ngày hôm nay vương huynh chưa ăn gì cả.” Không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nàng tiếp tục nói: “Các người muốn ta giúp đỡ chuyện gì không, phải mau chóng hoàn thành món ăn này.”

Mọi người phục hồi lại tinh thần, tập trung làm món “đảo trân” dưới sự chỉ huy của người vừa nói biết làm món này.

Về phần Long Quỷ, nàng là tiểu công chúa Khương quốc, ngay cả hình dạng nhánh cui thể nào nàng còn không biết, đừng nói đến việc nhóm lửa, nấu ăn. Nhưng lúc này trong Ngự thiện phòng chỉ còn lác đác vài người, mọi người đều bận rộn làm việc, Long Quỷ cũng nhanh chóng tham gia vào đội ngũ của họ.

Món ăn mang tên “đảo trân” nhanh chóng được hoàn thành, Long Quỷ tùy tiện lau vết bẩn trên mặt sau đó vội vã chạy đi tìm Long Dương, liền bắt gặp Long Dương đang đi ra từ lò đúc kiếm.

“Vương huynh có đói bụng không, muối mang tới cho huynh món ăn tên là “đảo trân”. Long Quỷ vừa nói vừa đưa vật đang đặt trong khay ngọc tới đưa cho Long Dương. Bên trong là những miếng thịt được cắt đều đặn, màu vàng óng, mùi thơm tỏa ra khắp nơi.

Tuy đứng trước món ăn ngon như vậy nhưng Long Dương vẫn nhàn nhạt nói: “Tiểu Quỷ ngoan, muối ăn đi, vương huynh còn phải đi xử lý chiến báo vừa được đưa về.”

Ánh mắt mong đợi của Tiểu Quỷ lập tức trở nên âm trầm, nàng thấp giọng cầu xin: “Xin vương huynh hãy bảo trọng thân thể, chỉ ăn một chút thôi cũng được.”

Nhìn trên mặt Tiểu Quỷ vẫn còn có những vết than chưa kịp xóa sạch, không biết nàng đã bỏ ra biết bao nhiêu công sức cho món ăn này, lại thêm ánh mắt bi thương ấy, Long Dương cuối cùng cũng đứng lại: “Được rồi, Vương huynh lập tức ăn đây.” Hắn vừa dùng tay lau đi những vết bẩn trên mặt Tiểu Quỷ, vừa gấp thử một miếng đảo trân.

Có lẽ do mấy ngày nay không ăn uống đầy đủ, Long Dương ăn hết hơn nửa bát ‘đảo trân’ vô cùng nhanh chóng. Cuối cùng trên mặt Tiểu Quỷ cũng lộ ra một nụ cười vui mừng. Lúc này Long Dương mới phát hiện dường như Tiểu Quỷ chưa được ăn liền gấp lên một miếng đưa tới trước miệng Tiểu Quỷ, muốn nàng cũng nếm thử.

Long Quỷ cắn thử một miếng, đảo trân này thật đúng là một món ăn ngon hiếm có trên đời.

Từ đó về sau Long Quỷ thường tới Ngự Thiện phòng cùng mọi người làm đảo trân cho Long Dương ăn, tinh thần của Long Dương dần dần chuyển biến tốt đẹp hơn, mọi việc được diễn ra như dự kiến.

Mười ngày sau, trong hoàng cung bỗng xuất hiện một quái nhân mặc y phục màu đỏ. Người này không chỉ mặc một bộ quần áo quái dị, hơn nữa lại có mái tóc đỏ rực, trên đầu dường như có một cặp sừng giống như sừng kỳ lân.

Người này vừa xuất hiện đã muốn gặp Long Dương. Bọn thị vệ thấy hắn quái dị như vậy liền đem chặn ở ngoài cửa, nhưng bỗng lóe lên tia sáng đỏ, trường kiếm trong tay thị vệ đều biến thành vụn sắt, bay theo làn gió văng ra khắp nơi. Khí phách trên người nam nhân mặc áo đỏ này thật khiến lòng người kinh sợ.

Một thị vệ lập tức lao đi tìm Long Dương. Khi nhìn thấy người trước mắt Long Dương bỗng thấy vô cùng quen thuộc một cách không thể giải thích được, dường như đã gặp nhau tại kiếp trước.

“Mộc Thảo Bồng, hóa ra ngươi ở đây”. Nam nhân áo đỏ nói: “Đúng lúc chúng ta cần phải kết thúc trận tỷ thí đang còn dang dở kia.”

Long Dương như rơi vào trong sương mù, bây giờ hắn đang tập trung đúc kiếm để cứu Khương quốc, nào có thời gian rảnh rỗi nói chuyện phiếm cùng người khác. “Các hạ nhận nhầm người rồi, ta là Long Dương, bây giờ ta đang mạng trọng trách trong người, xin thứ lỗi ta không thể đi cùng ngài được.”

Nam tử mặc áo đỏ vẫn không chịu thừa nhận mình đã nhận nhầm người, hắn kéo tay Long Dương lại tiếp tục nói: “Ta mặc kệ ngươi tên gì, nhưng ngươi nhất định phải hoàn thành cuộc tỷ thí kia.”

Long Dương càng nghe càng cảm thấy hoang mang: “Ta đang bận đúc kiếm, ta không cần biết đó là trận tỷ thí gì, đợi ta đúc kiếm xong mới tiếp tục nói chuyện được.”

“Đúc kiếm?” Nam tử áo đỏ vẫn tiếp tục ngăn Long Dương lại, “Cũng đúng, lần trước khi đang tỷ thí ta đã lỡ tay đánh rớt Trấn Yêu Kiếm của ngươi, lần này tất nhiên phải đúc lại kiếm mới. Bôn tọa sẽ chờ ngươi đúc xong kiếm sau đó tỷ thí cũng không muộn.” Hắn cũng không để ý tới Long Dương vẫn còn đang khó hiểu mà tiếp tục nói: “Ma kiếm cần một loại tài liệu chỉ có ở Ma giới, vì muốn cùng ngươi sớm ngày quyết đấu lại nên ta sẽ tặng cho ngươi tài liệu này.”

Vừa nói vừa lật tay phải lên, một khối đá màu tím lập tức xuất hiện. “Khi ngươi đúc thành công ma kiếm cũng là lúc chúng ta quyết đấu.”

Vừa nói xong, tia sáng đỏ lóe lên, nam tử kia chợt biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Dương Roi Quỳ Tân (Đồng Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thua Trận Liên Tiếp

“Bệ hạ... Bệ hạ...” Một tên lính nghiêng ngả lão đảo chạy tới đại điện, trên mặt hắn toàn là vết máu, không nhìn rõ được ngũ quan, hoa văn trên áo giáp cũng bị máu tươi thấm ướt làm nhòe đi. Hắn vẫn chưa kịp nói xong đã ngã xui ngay trên đại điện, trong tay vẫn cầm chặt tờ giấy chiến báo.

Long Dương đang lo lắng tình hình chiến sự bỗng thấy tình cảnh này thì vô cùng hoảng sợ. Hắn phái người đưa tên lính kia đi chữa trị, sau đó mở ra quyền trục đang cầm trên tay. Từng dòng chữ triện giống như bùa chú khiến hắn chịu áp lực không thở nổi.

“Dương quân dùng lửa để tấn công khiến quân ta thất bại nặng nề, cửa thành bị địch chiếm được, tổn thất vô cùng to lớn...” Long Dương đọc kỹ, từng câu từng chữ như những mũi dao nhọn liên tục đâm vào thân thể vốn đã suy nhược của hắn, dù cho hắn dốc hết sức lực, không màng sống chết cũng không thể nào cứu đất nước thoát khỏi diệt vong. Hắn cố gắng nhiều như vậy hóa ra lại vô cùng nhỏ bé không đáng nhắc tới. Nhưng hắn lại không thể vứt bỏ, di mệnh của phụ vương, an nguy của con dân Khương quốc, còn có người hắn đã dành tình cảm nhiều nhất, Tiểu Quỳ. Tất cả đã chặn mọi đường lui của hắn, mọi thứ đã được quyết định ngay lúc hắn vừa mở mắt chào đời.

Vì Dương quân dùng lửa mang theo khí thế mãnh liệt, quân lính Khương quốc ngày càng thương vong nhiều hơn, cuối cùng chỉ có thể chạy vào thành trấn, lúc này quân lính cùng dân chúng đều vội vã chạy trốn. Khi Dương quân mang binh lính tới thì mọi người đều đổ xô ra đường, một số người khác cùng quân lính Khương quốc đang cố gắng chạy trốn tới Khương Đô. Lúc này Khương Đô đang vắng vẻ bỗng dưng có thêm nhiều người ngựa, chỉ là chủ yếu toàn những người già yếu.

Cứ tiếp tục như vậy, Khương quốc chỉ còn lại Khương Đô chưa bị rơi vào tay giặc. Dân số trong thành tăng cao, quốc khố đã sắp cạn kiệt nhưng Long Dương vẫn cung cấp đủ lương thực cho mọi người. Bên ngoài thành, Dương quân đang chậm rãi ra lệnh cho binh lính bao vây kín Khương Đô một ngọn gió cũng không lọt, sau đó dựng lều trại bên ngoài sinh hoạt bình thường, các binh lính thay phiên nhau trông trọt, buôn bán, tuy nhiên chỉ cần có người bước ra từ Khương Đô sẽ xông lên chém giết.

Long Dương mang khuôn mặt u sầu đi ra từ lúc đức kiếm, theo quyền sách đức kiếm sự phụ đã để lại trong mắt thất thi hắn đã có thể bắt đầu chế tạo ma kiếm rồi, hơn nữa kỳ hạn chế tạo thành công ma kiếm càng ngày càng gần rồi, nhưng hắn cũng biết rõ do kế sách của Dương Quân mà bách tính của hắn đang tới bờ vực chết đói rồi.

“Vương huynh.” Lúc này Long Quỳ đang đứng đối diện với Long Dương, vậy mà Long Dương suất nữa đi lướt qua nâng rồi. Nghe Long Quỳ gọi mới giật mình phục hồi lại tinh thần.

“Tiểu Quỳ tìm vương huynh có chuyện gì sao?” Long Dương cố gắng ổn định lại cảm xúc, vờ như không có chuyện gì xảy ra. “Tiểu Quỳ muốn xin vương huynh một ít gạo, có được hay không?” Long Quỳ hỏi.

“Gạo?” Long Dương cũng đang lo lắng về vấn đề quốc khố của Khương quốc, hắn biết lương thực đã không còn nhiều nữa rồi. “Tiểu Quỳ đói bụng sao, Vương huynh sẽ gọi đầu bếp tới chuẩn bị thức ăn.”

“Vương huynh, không phải Tiểu Quỳ đói bụng, mà là con dân Khương quốc chúng ta, hiện nay cuộc sống của họ vô cùng thê thảm.” Long Quỳ giải thích, “Tiểu Quỳ nghe những cung nữ nói bách tính không có lương thực để ăn, tất cả mọi người đã...” Long Quỳ nói tới đây lại không dám tiếp tục mở miệng nữa.

“Bách tính như thế nào?” Long Dương nhận ra sự việc nghiêm trọng hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

“Tất cả mọi người... Đói con đề lấy thức ăn...” Long Quỳ lấy hết dũng khí nói ra những từ này, chuyện tình khủng khiếp như vậy lại để cho một cô bé mười bảy tuổi nói ra thật làm cho người khác rợn tóc gáy. “Vương huynh, Tiểu Quỳ có thể ăn ít cơm lại, muội xin huynh hãy mong chóng nghĩ cách cứu những người đó.”

Thật không ngờ tình trạng này lại xuất hiện sớm như vậy, mặc dù Long Dương cũng rất muốn cứu bọn họ nhưng kho lúa đã cạn kiệt, trong Khương Đô lại không có đất đai canh tác, từ trước đến nay lương thực đều do những trấn nhỏ xung quanh đưa tới, lúc này Khương Đô đã bị Dương Quân bao vây tròn nửa năm, nhiều nơi trong thành cũng đã đập nhà cửa lấy đất trông trọt nhưng vẫn không đủ đáp ứng nhu cầu...

Lúc này Long Dương ban ra một thánh chỉ, các bữa ăn trong hoàng cung từ bây giờ giảm xuống còn ba món, món chính cũng giảm từ ba món xuống còn một món, mọi lương thực tiết kiệm được đều chuyển ra ngoài cho dân chúng.

Bạn đang đọc truyện *Dương Roi Quỳ Tân (Đồng Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Mảnh Chử Treo Chuông

Nửa năm qua, quân lính Dương quốc vẫn bao vây Khương Đô mà không hề có ý định công thành, Long Dương cũng nhân cơ hội này gấp rút chế tạo Ma kiếm. Khi mở ra trang cuối cùng của quyển sổ đúc kiếm, nội dung trên đó làm cho Long Dương giật mình hoảng sợ. Thì ra cách chế tạo ma kiếm này bị nghiêm cấm nhiều năm như vậy là do một bước cuối cùng này, đó là một phương pháp vô cùng tàn bạo: Dùng người sống để tế kiếm! Hơn nữa không phải ai cũng có thể được dùng để tế kiếm, chỉ có máu của nữ tử mới có thể kích phát được mọi tiềm năng trong kiếm.

Ở ngoài thành, không biết khi nào Dương quân sẽ phát động, thứ duy nhất có thể cứu được Khương quốc chỉ có Ma kiếm này mà thôi. Lúc này trong thành xuất hiện một hoàng bang, chỉ cần xử nữ chưa có hôn phối có thể trợ giúp Khương vương Long Dương đúc thành công ma kiếm, Long Dương sẽ lấy nàng làm vợ, sau khi để nàng tế kiếm sẽ được mang danh hiệu Vương hậu cùng tang lễ long trọng nhất.

Khi hoàng bang được ban hành, mọi người đều bàng hoàng, thử hỏi có gia đình nào chịu đem con gái mình vất vả nuôi nhiều năm đi gả cho Long Dương để tế kiếm đây? Như vậy không phải đem đẩy con gái mình vào chỗ chết hay sao? Vì vậy tuy hoàng bang được dán trên con đường đông đúc nhất của Khương Đô nhưng không hề có ai dám bén mảng tới gần, gia đình nào có con gái cũng sợ con mình bị bắt đi tế kiếm nên tìm mọi cách để gả nàng ra ngoài.

Một ngày nọ, khi Long Dương đang lo lắng đi đi lại lại trong xưởng đúc kiếm bỗng nghe có người tình nguyện mang con gái mình tới dâng cho hoàng thất. Hắn chạy nhanh tới đại điện vừa lúc bắt gặp Long Quý đang tới tìm Long Dương, thấy Long Dương vội vã rồi đi thì cũng gấp gáp chạy theo hắn tới chính điện.

Trên đại điện, một lão nhân mặc quần áo rách rưới mang theo một cô gái đang đợi Long Dương, vừa thấy hắn tới liền quỳ xuống mặt đất nói: “Muôn tâu bệ hạ, thảo dân nguyện ý đem Tiểu Nguyệt hiến tặng cho ngài, chúng thảo dân không cần danh hiệu Vương hậu hay tang lễ long trọng, chỉ cầu xin ngài cho thảo dân vài túi lương thực, nếu không một nhà già cả của thảo dân sẽ phải chết đói.”

“Bệ hạ, cầu xin ngài!” Cô gái kia cũng quỳ xuống van xin.

Giọng nói này vô cùng quen thuộc, Long Dương cúi người xuống nhìn kỹ gương mặt của cô gái kia, thì ra đây chính là cung nữ đã từng chăm sóc mình và Long Quý lúc còn nhỏ, nàng ấy còn nhỏ hơn mình. Sau khi phụ vương thấy nàng lớn hơn Long Quý vài tuổi liền giữ nàng lại để chăm sóc Tiểu Quý. Sau đó bị người trong nhà đón về, không ngờ nàng vẫn còn ở Khương quốc.

“Có phải người là cung nữ Tiểu Nguyệt không?” Long Dương hỏi.

Cung nữ kia nghe vậy liền không biết trả lời ra sao. Lúc này Long Quý cũng nghe thấy giọng nói cung nữ này, đúng là Tiểu Nguyệt đã từng chăm sóc mình hai năm tựa như đại tỷ chăm sóc muội muội.

“Tiểu Nguyệt, ta là Long Quý đây, tỷ còn nhớ ta không?” Long Quý cũng đi lên phía trước hỏi. “Bệ hạ, công chúa, thì ra hai người vẫn chưa quên nô tì.” Lúc này Tiểu Nguyệt mới phục hồi lại tinh thần, “Bẩm bệ hạ, Tiểu Nguyệt tình nguyện tới tế kiếm, chỉ cần ngài cho gia đình một ít gạo, ngài muốn nô tì làm gì cũng được.”

Long Dương vạn lần không ngờ tới trong thành đã loạn tới mức này. Cuộc sống của Tiểu Nguyệt đã thê thảm lắm rồi, hắn không nỡ cướp đoạt đi tính mạng của nàng ấy. Hơn nữa Tiểu Nguyệt đã từng chăm sóc Long Quý, về tình về lý hắn đều không thể dùng nàng để tế kiếm được.

“Vương huynh, chúng ta không nên nhần tâm như thế, Tiểu Nguyệt chỉ cần vài túi gạo, chúng ta cho nàng ấy có được không?” Long Quý cũng quỳ xuống cầu khẩn: “Chúng ta vẫn có thể tìm người khác để tế kiếm, muội cầu xin huynh!”

Lúc này trong lòng Long Dương rối như tơ vò, khi đối mặt với cục diện thế này, mấy ai còn có thể giữ được tỉnh táo đây? Cách tốt nhất là trở nên lạnh lùng! Long Dương xoay người sang chỗ khác như muốn trốn tránh mọi thứ trước mắt, hắn ra lệnh cho quân lính lấy cho họ ba túi lương thực, sau đó đi ra khỏi chính điện.

Từ đó trở đi Long Dương nhốt mình trong xưởng đúc kiếm không ra ngoài, hoàng bang ngoài thành sau mấy trận mưa to đã bị nhòa hết chữ viết, chỉ còn lại vài vết mực mờ hồ. Long Quý luôn đứng ngoài cửa xưởng đúc kiếm chờ Long Dương. Cho tới một ngày có một tinh lính chạy vọt vào xưởng đúc kiếm, sau đó Long Dương mang vẻ mặt âm trầm lập tức chạy ra ngoài.

“Vương huynh!” Long Quý vội vàng gọi hắn, “Tiểu Quý biết không thể tìm được máu xử nữ, Tiểu Quý... Tiểu Quý nguyện ý đi tế kiếm, như vậy Vương huynh sẽ không cần phải lo lắng nữa.”

“Không thể!” Long Dương vốn đang trong trạng thái kích động, lại nghe những lời này như bị sét đánh trúng, giọng nói cứng rắn hơn: “Bây giờ ta muốn ra ngoài thành xem xét tình hình, người đâu, mau đưa công chúa điện hạ trở về Quý Hy cung, không cho nàng bước ra khỏi cửa nửa bước.”

Nghe giọng nói quen thuộc này, ngày Long Dương xuất chinh đánh giặc cũng có dáng vẻ như vậy, lần này nhìn theo bóng lưng vương huynh ngày càng xa, trong lòng Long Quý lo lắng không yên.

Bạn đang đọc truyện *Dương Roi Quý Tẫn (Đông Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Được Ăn Cả, Ngã Về Không

Cuối cùng Dương quân cũng lên kế hoạch tấn công. Do không có những trấn nhỏ xung quanh tạo thành vòng phòng ngự nên cả Khương Đô bị binh lính Dương quốc bao vây trong tình thế bị động. Trên tường thành, thang mây được xếp dày đặc, binh sĩ Dương quốc kéo tới ùn ùn, sau đó lại bị quân lính trên thành dùng những tảng đá lớn ném xuống, bên kia lại tiếp tục xếp thang mây, liên tiếp hết lần này đến lần khác tưởng chừng như vô cùng vô tận.

Lúc này Long Dương đang đứng trước lò đúc kiếm mà hắn đã tỉ mỉ chế tạo ra, chuỗi kiếm trong lò tỏa ra ánh sáng tím bị màu đỏ của lửa lấn áp, màu tím bám vào màu đỏ, màu đỏ lại bao trùm màu tím, xinh đẹp một cách quý dị. Mọi cố gắng dường như đã tới giới hạn, ngay cả hy vọng cuối cùng cũng đã tan vỡ, chỉ còn ngọn lửa vẫn vui vẻ nhảy múa không biết mệt mỏi, bao vây xung quanh ma kiếm như đang cười nhạo nó mặc dù là một thanh bảo kiếm chấn động cả đất trời nhưng vẫn không thay đổi được vận mệnh.

Long Dương chán ghét cảnh vật luôn luôn không thay đổi này, hắn hoảng hốt ra khỏi sảnh đúc kiếm. Trong hoàng cung, bậc cao ngoài đại điện vẫn còn đó như cũ, nhưng âm thanh vui vẻ cười nói nay đã hóa hư vô, trên hành lang vẫn trải dài những thảm đá xanh đỏ. Chẳng qua không biết những người chia ly nay giờ ở phương nào, loáng thoáng nghe thấy âm thanh vọng ra từ Tú lâu, chỉ là đầu còn hoa lệ như trước, nay chỉ còn làm bạn với bụi bặm, bóng dáng xe chỉ lướt kim đó không biết giờ đã ra sao. Chợt nhận ra giờ này cảnh còn người mất, hắn cứ bước đi vô định như vậy qua khắp hành lang, chợt xuất hiện trước mắt một cung điện tên “Quỳ Hi cung”, không ngờ đã tới tâm cung của Tiểu Quỳ rồi, không biết trong thời gian nàng bị giam ở đây có tự chăm sóc mình cho tốt hay không. Nghĩ đến Long Quỳ, Long Dương vô cùng lo lắng, Long Quỳ là người thân duy nhất của hắn, Long Dương ngày càng quý trọng nàng hơn trước.

Nghĩ như vậy, Long Dương chậm rãi bước vào Quỳ Hi cung. Người trong đình kia không phải là Tiểu Quỳ đó sao, những đóa hoa hướng dương xung quanh nàng chính tay hắn và Tiểu Quỳ đã trồng lúc nhỏ, hiện nay chúng vẫn rực rỡ như vậy chứng tỏ Tiểu Quỳ luôn chăm sóc vườn hoa này cẩn thận.

“Tiểu Quỳ!” Dường như Long Quỳ cũng cảm giác được có người tới nên khi Long Dương vừa cất tiếng gọi, nàng lập tức quay lại, bốn mắt nhìn nhau nhất thời không nói được lời nào. “Muội... Có khỏe không?” Nhìn thấy ánh mắt ngây thơ của nàng, tâm hồn Long Dương chợt thanh thản hơn rất nhiều, tựa như được ngâm mình giữa biển rộng bao la.

“Tiểu Quỳ vẫn khỏe.” Nàng trả lời ngắn gọn, chủ yếu quan tâm tới vấn đề đúc kiếm. Nhìn bộ dạng hồn xiêu phách lạc của Vương huynh có thể thấy được việc tế kiếm đang không có tiến triển gì, như vậy khả năng thắng của Khương quốc gần như không có. “Vương huynh, vẫn chưa có người đề tế kiếm sao? Tiểu Quỳ... nguyện ý thử một lần...”

“Không được! Tuyệt đối không được!” Long Dương không cần nghĩ ngợi liền từ chối ngay lập tức, “Tiểu Quỳ không biết Vương huynh đúc kiếm vì cái gì sao? Huynh muốn bảo vệ Khương quốc, bảo vệ người nhà, nếu như ngay cả muội cũng rời khỏi huynh, vậy vương huynh còn đúc kiếm làm gì nữa!”

“Nhưng hy sinh dân nữ cũng là một mạng, hy sinh công chúa cũng là một mạng, lại thêm hoàng thất chúng ta trước nay đều được muôn dân bách tính cung dưỡng, nhân dịp này muội muốn hy sinh vì bách tính!” Long Quỳ bỗng trở nên kiên cường, vì nàng biết mọi chuyện không giống như trước kia nữa, lần này có liên quan tới tính mạng vương huynh, thậm chí là cả Khương quốc. Nếu tính toán sai lầm, cả quốc gia sẽ phải chôn cùng! “Tiểu Quỳ nghe nói nếu không thật lòng tế kiếm sẽ bị trời phạt, việc quan trọng thế này vương huynh sao có thể phó thác cho người ngoài được...”

“Muội đừng nói nữa...” Đây là lần đầu tiên trong đời Long Dương biết việc làm của mình sẽ dẫn đến hậu quả vô cùng tội tệ nhưng hắn vẫn nhất quyết không chịu sửa sai, vì hắn không thể tự thuyết phục bản thân đưa ra quyết định sáng suốt nhất. Vì như vậy sẽ đẩy Long Quỳ vào chỗ chết, hắn thà tự sát còn hơn. “Long Quỳ, hiện tại ta nói cho muội biết từ nay trở đi Long Dương ta không còn bất cứ quan hệ nào với muội cả, muội đã không còn là người của hoàng tộc nữa rồi, như vậy muội không cần phải phụ trách Khương quốc nữa, cũng sẽ không có ai tin tưởng muội thật lòng muốn tế kiếm. Bắt đầu từ bây giờ muội phải ở trong Quỳ Hi cung này nghe theo lệnh ta, Khương vương ta sẽ an bài cho muội.”

“Vương huynh!” Long Quỳ giật mình kêu lên, những lời nói đó tựa như những mũi kiếm sắc bén đâm trực tiếp vào cơ thể nàng, khiến nàng mất hết mọi sức lực. Nàng theo bản năng muốn nắm lấy tay Vương huynh nhưng lại bị gạt ra.

“Câm miệng!” Không còn thanh âm dịu dàng như ngày trước nữa, thay vào đó là giọng nói lạnh lùng, xa cách, “Người không xứng gọi ta là vương huynh!” Long Dương phát tay mạnh mẽ bỏ lại câu nói này sau đó đi xa dần. Thân thể Long Quỳ vốn yếu đuối, lại liên tiếp gặp phải đã kích, ngay lập tức ngã ngồi xuống băng ghế lạnh lẽo trong đình như người mất hồn, nước mắt thấm ướt khuôn mặt mềm mại của nàng. Những giọt lệ trong suốt rơi xuống thêm tạo nên những đóa hoa nữ lệ.

“Bầm bệ hạ, tất cả binh lính của Khương Đô đều tập trung ở đây!” Một vị phó tướng chạy tới bẩm báo cho Long Dương.

“Tổng cộng có bao nhiêu người?” Trong giọng nói Long Dương không hề xen lẫn bất cứ tình cảm nào.

“Chưa được... Chưa được một vạn...” Phó tướng biết số binh lính này nếu đem so sánh với mười vạn đại quân của Dương Quân thì thật giống như châu chấu đá xe, nên giọng nói bắt đầu run rẩy.

Long Dương cũng không để ý tới sự khẩn trương của hắn, chỉ im lặng rút ra thanh kiếm mà phụ vương đã để lại cho hắn trước khi lâm chung, mũi kiếm đã thâm đen vì nhiễm quá nhiều máu tươi, chỉ có thể từ trên vỏ kiếm và chuỗi kiếm loáng thoáng nhận ra được giá trị của nó xa hoa đến độ nào. Lúc này

Long Dương đưa trường kiếm cao hơn đỉnh đầu hết lên: “Bảo vệ quốc gia, mặc kệ sinh tử, hết lòng tận tụy, đến chết mới thôi. Đám binh sĩ dưới đài cũng đồng thanh hô lớn, âm thanh truyền khắp Đỉnh Tướng Đài, vang vọng đến tận mây xanh.

Long Dương chỉ huy quân lính mở rộng cửa thành Khương Đô đã khép chặt hơn nửa năm nay, quân lính Dương quốc lập tức xông tới tấn công không hề nghỉ ngơi. Long Dương vội vàng chỉ huy binh sĩ xông vào trận doanh quân địch. Mọi người đều liều chết đánh giặc, mỗi một binh sĩ Khương quốc đều có bản lĩnh lấy một địch mười, họ chỉ ngã xuống khi trên toàn vết kiếm, máu chảy cạn khô, một khi họ bị trúng đao đều cố gắng lấy thêm máu tươi của ít nhất năm tên địch.

Trận chiến này kéo dài hơn nửa ngày trời, một vạn binh lính Khương quốc nay chỉ còn không tới một ngàn người, trên chiến trường máu chảy thành sông, thây chất đầy đồng.

Dường như Dương quân cũng bị sĩ khí của một vạn quân lính Khương quốc làm cho sợ hãi, hãn chỉ huy binh sĩ tụ tập lại, bắt đầu công thành.

“Tiểu Quỷ vẫn còn trong hoàng cung!” Mặc dù bị mùi máu tanh làm lu mờ trí óc nhưng Long Dương vẫn luôn nhớ tới muội muội duy nhất của mình. Hãn lập tức đạp lên đầu vai mọi người bay vào Khương Đô trong lúc Dương Quân đang phá cửa thành. Tuy vậy lúc này Long Dương đã kiệt sức, trên người hãn trúng không ít tên.

Long Dương vội vàng chạy tới Quỷ Hi Cung, nhưng vì hãn đang bị thương nặng nên dù cố gắng hết sức cũng chỉ có thể lao đảo xông về phía trước, mà binh lính Dương quốc lại đang dồi dào sức lực nên chẳng mấy chốc sẽ đuổi kịp Long Dương.

Bạn đang đọc truyện *Dương Roi Quỷ Tân (Đông Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Hương Tiêu Ngọc Vẫn

Trong hoàng cung Khương quốc to lớn, các cung nữ và thái giám sớm đã hỗn loạn. Hôm qua mọi người vẫn hy vọng Long Dương sẽ đức thành công mà kiếm, giải cứu Khương quốc nên cùng nhau liều chết giữ lại mảnh đất cuối cùng của Khương quốc. Nhưng hôm nay mọi thứ đã hoàn toàn sụp đổ, cái gì là ma kiếm, cái gì là xoay chuyển Càn Khôn, căn bản Long Dương đã từ bỏ việc đức chuôi kiếm này, quân vương của bọn họ giờ này còn chưa biết sống chết thế nào thì sao có thể bảo vệ cả Khương quốc được đây?

Trong khi đó, Long Quỷ vẫn đang bị nhốt ở Quỷ Hi Cung, nằng nghe thấy những âm thanh hỗn loạn bên ngoài nhưng vì Vương huynh đã ra lệnh nằng phải ở tại đây nên vẫn im lặng ngồi chờ. Bỗng dưng Tiểu Nguyệt vội vàng chạy vào phòng: “Công chúa... Công chúa...” Mặc dù Long Quỷ đã bị phế thành thứ dân nhưng Tiểu Nguyệt vẫn cố chấp gọi nằng là công chúa.

“Xin người hãy mau chóng chạy đi, Khương Đô đã bị thất thủ...” Tiểu Nguyệt gấp tới mức nói năng không còn trôi chảy được nữa. Nằng còn nhớ trước khi diện hạ ra chiến trường đã dặn dò trước, nếu Khương Đô bị phá phải lập tức dẫn Tiểu Quỷ tới sảnh đức kiếm, ở đó có một đường hầm bí mật thông tới Quỷ Hải, lại đưa cho nằng một túi gấm nhỏ có thêu hoa hướng dương, muốn nằng giao lại cho Long Quỷ.

Song bây giờ đã không còn thời gian để giải thích gì thêm, Tiểu Nguyệt im lặng nắm lấy tay Long Quỷ chạy ra khỏi Quỷ Hi cung.

“Tiểu Nguyệt, trước tiên hãy nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì rồi?” Trong lòng Long Quỷ đã đoán ra được hơn một nửa, nhưng nằng vẫn không thể nào tiếp nhận sự thật này.

Tiểu Nguyệt vẫn im lặng không nói lời nào, tiếp tục kéo tay Long Quỷ chạy tới sảnh đức kiếm.

“Vương huynh ta giờ ở đâu? Ta muốn đợi huynh ấy trở về.” Long Quỷ lập tức hỏi ra vấn đề mình đang quan tâm nhất, vừa nói vừa dùng sức thoát khỏi tay Tiểu Nguyệt, bởi vì nằng dùng lực quá mạnh nên liền ngã xuống đất.

“Sảnh đức kiếm... Bệ hạ... Đi... Nhanh lên...” Tiểu Nguyệt cố gắng phun ra vài từ, sau đó kéo Long Quỷ tiếp tục chạy nhưng nằng vẫn cố chấp đứng yên tại chỗ.

“Vương huynh đâu rồi, nếu chúng ta tới sảnh đức kiếm thì hiện tại huynh ấy đang ở đâu?” Long Quỷ cố chấp truy hỏi.

Xem ra nếu cứ tiếp tục thế này, có lẽ chưa tới được sảnh đức kiếm đã bị quân địch giết chết rồi, Tiểu Nguyệt đành lừa gạt Long Quỷ: “Bệ hạ đang ở sảnh đức kiếm, chúng ta mau đi thôi.”

Bấy giờ Long Quỷ mới chịu cùng Tiểu Nguyệt chạy tới sảnh đức kiếm. Tiểu Nguyệt chính là người Long Quỷ tin tưởng nhất, chỉ sau Long Dương. Khi Long Quỷ còn bé đã cùng Tiểu Nguyệt kết thành bạn bè thân thiết nhất, nên đối với lời Tiểu Nguyệt nói Long Quỷ không hề nghi ngờ gì cả.

Sau khi tới sảnh đức kiếm, những người trước nay luôn túc trực xung quanh lò đức kiếm nay đã không còn một ai, chỉ còn lại chuôi ma kiếm lấp lánh ánh sáng tím giữa ngọn lửa lạnh lùng. Tiếng chém giết đã vang lên ở ngoài cửa nhưng Long Dương vẫn không có mặt ở đây.

Chỉ có Tiểu Nguyệt biết có lẽ Khương vương sẽ mãi mãi không bao giờ quay trở lại được nữa. Nằng không ngừng khuyên can Tiểu Quỷ mau chóng rút

lui theo đường hầm. Long Quỷ coi như không nghe thấy lời Tiểu Nguyệt nói, chỉ lập đi lập lại “Ta phải đợi Vương huynh trở lại.”

Thấy Long Quỷ vẫn cố chấp chờ đợi bệ hạ, Tiểu Nguyệt đành phải đem tín vật của Long Dương đưa cho nàng: “Công chúa, đây là vật bệ hạ muốn nô tỳ đưa cho người.”

Khi nhìn thấy túi gấm thêu hoa hướng dương, Long Quỷ không thể không thừa nhận sự thật này, “Vương huynh... Vương huynh đã...” Nàng run rẩy mở túi gấm, khi nhìn thấy những hạt giống hoa hướng dương trong đó thì lập tức không cầm được nước mắt.

“Bệ hạ muốn chúng ta đi theo đường hầm, tới một nơi an toàn sau đó gieo trồng những hạt hoa hướng dương này, khi bệ hạ tìm thấy biển hoa hướng dương cũng có nghĩa hai người sẽ được gặp lại nhau lần nữa.” Tiểu Nguyệt thuật lại nguyên văn lời Long Dương đã nói.

Long Quỷ mở cơ quan hiện ra đường hầm, mê cung quen thuộc như thế nhưng tiếc rằng có lẽ đây là lần cuối cùng nàng được nhìn thấy, về phần biển hoa kia có lẽ chỉ là một giấc mộng đẹp của kiếp sau mà thôi.

“Tiểu Nguyệt, người mau đi đi.” Trên má Long Quỷ ướt đẫm nước mắt, “Tiểu Quỷ muốn cùng Vương huynh sống chết có nhau.” Câu cuối cùng Long Quỷ đóng cơ quan lại, đường hầm đã biến mất, lúc này ngăn cách giữa nàng và Tiểu Nguyệt là một bức tường to lớn. “Công chúa, không thể!” Tiểu Nguyệt muốn kéo Long Quỷ đi theo nhưng chỉ kịp xé đứt một mảnh tay áo của nàng. Màu xanh của áo chiếu vào trong mắt Tiểu Nguyệt, mặc dù hai người chỉ cách nhau một bức tường nhưng dường như xa nhau cả đất trời.

“Giết...” Trong nháy mắt tiếng chém giết đã truyền tới bên tai, “Ha ha, thì ra tiểu công chúa Khương quốc xinh đẹp như tiên nữ lại trốn ở đây, đại gia đã tìm người hơn nửa ngày trời rồi. Ha ha ha...”

Tiếng người khiến người ta lạnh run chợt vang lên, dường như muốn ăn tươi nuốt sống Long Quỷ. “Người đâu, mau giải tiểu công chúa tới đây cho bản đại gia nhìn kỹ!” Mấy tên binh lính to lớn mặc áo giáp nhanh chóng kéo Tiểu Quỷ yếu ớt tới trước mặt một tên ăn mặc như phó tướng.

“Quả nhiên là xinh đẹp, chẳng trách Dương Quân muốn phải có được người bằng mọi giá.” Người nọ thô lỗ dùng tay bóp cằm Tiểu Quỷ, “Dương Quân đã có hơn ba ngàn giai lệ ở hậu cung, chỉ bằng người hãy theo bản tướng quân ta đây!”

“Dừng tay!” Long Quỷ còn chưa kịp trả lời bỗng chợt nghe một giọng nói quen thuộc vang lên, đúng là của Long Dương.

“Thả nàng ra!” Trên cổ tướng quân Dương quốc chợt có một thanh hàn kiếm lạnh lẽo.

“Các người... Mau thả nàng ra...” Tên tướng quân bị hàn kiếm uy hiếp, sợ hãi trắng bệch mặt.

“Vương huynh!” Long Quỷ vui vẻ kêu lên. Nếu trước khi chết mà còn được gặp Vương huynh thế này, nàng không còn mong gì hơn nữa.

“Cẩn thận!” Long Quỷ chợt biến sắc. Phía sau lưng Vương huynh chợt có một đội binh mã xuất hiện.

Nhưng Long Quỷ đã nhắc nhở quá muộn rồi, binh lính phía sau đồng loạt xông lên. Long Dương không còn cách nào khác đành phải buông tha cho tên tướng quân kia, sau đó dùng kiếm đỡ những đợt tấn công đến từ phía sau.

Năm, sáu tên lính lập tức ngã xuống, binh lính Dương quốc lập tức ổn định lại đội hình, bắt đầu triển khai tấn công Long Dương, lúc này không còn ai chú ý tới Tiểu Quỷ nữa.

Long Dương đã cạn kiệt sức lực, câu nói lúc nãy hẳn phải cố gắng chịu đựng đau nhức mới phát ra được. Giờ này lại phải chiến đấu với binh lính, hẳn làm gì còn sức chống đỡ. Không lâu sau, trên áo giáp của Long Dương chỉ còn lại toàn vết máu.

Mọi người vây kín Long Dương chặt chẽ không một khe hở, tựa như chỉ cần hơi lơ là Long Dương sẽ giết chết họ không còn một mảnh giáp. Tiểu Quỷ ở bên ngoài nhìn vào chỉ thấy vết thương trên người Vương huynh càng ngày càng nhiều, đã không thể phân biệt được đâu là cũ, đâu là mới nữa rồi, chỉ cần hơi cử động sẽ có máu chảy ra khắp nơi.

Từ từ bước về phía sau, Long Quỷ biết mình đã không còn đường lui nữa rồi. Phía sau là lò lửa đang cháy hừng hực. Bước lên lò đúc kiếm, ngọn lửa như một con thú tàn ác đưa móng vuốt nhọn về phía nàng. Xoay người nhìn lại, đã không thấy bóng dáng Long Dương đâu cả, chỉ còn lại những vết máu trải dài, tạo thành một vòng màu đỏ xung quanh lò đúc kiếm.

“Vương huynh, kiếp này vô duyên, kiếp sau tái ngộ.” Long Quỷ yên lặng thầm thì, khóe môi vẽ ra một nụ cười hoàn mỹ, thân thể dần dần nghiêng về phía sau. Máu lam cuối cùng cũng đan vào màu đỏ rực rỡ như ánh mặt trời ngoài kia...

Ngày hôm đó, trời xanh nắng ấm bỗng dung xuất hiện một cơn mưa máu ngay lúc giữa trưa, mặt trời giống như bị thiên cẩu xé rách, chỉ còn lại bóng tối vô tận cùng mùi tanh của máu. Cũng ngày này, một cơn dịch bệnh bỗng nhiên xuất hiện lan khắp trại lính Dương quốc, tất cả mọi binh sĩ đều trúng phải dịch bệnh mà chết. Tất cả thi thể đều còn hơi ấm nhưng lại không hề còn một giọt máu nào cả.

Sách sử viết: “Thiên kiếm chi lần”

Bạn đang đọc truyện *Dương Roi Quỷ Tẫn (Đông Nhân Tiên Tam)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

